

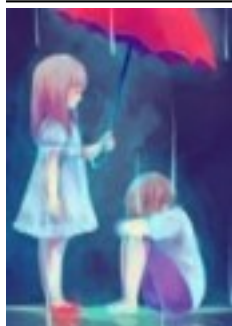
Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười

Contents

Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương Ngoại Truyện 1	16
13. Chương 12	17
14. Chương 13	19
15. Chương 14	20
16. Chương 15	22
17. Chương 16	23
18. Chương 17	25
19. Chương 18	27
20. Chương 19	28
21. Chương Ngoại Truyện 2	29
22. Chương 20	31
23. Chương 21	33
24. Chương 22	34
25. Chương 23	36
26. Chương Ngoại Truyện 3.1	37
27. Chương Ngoại Truyện 3.2	39
28. Chương Ngoại Truyện 3.3	40
29. Chương 24	42
30. Chương 25	43
31. Chương 26	45
32. Chương 27	46
33. Chương Ngoại Truyện 4	48
34. Chương 28	49
35. Chương 29	51
36. Chương 30	52
37. Chương 31	53
38. Chương 32	54
39. Chương 33	55
40. Chương 34	57
41. Chương 35	58

42. Chương 36	59
43. Chương 37	60
44. Chương 38	61
45. Chương 39	63
46. Chương 40	64
47. Chương 41	66
48. Chương 42	67
49. Chương 43	69
50. Chương 44	70

Khoảnh Khắc Cậu Mỉm Cười

Giới thiệu

Ai trong số chúng ta cũng từng trải qua quãng đời học sinh đầy mơ mộng với những yêu ghét, giận hờn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-cau-mim-cuoi>

1. Chương 1

Hôm đó là thứ sáu ngày mười ba, lần đầu tiên trong đời nó tin đó là một ngày xui xẻo. Tan học, nó bước lang thang về nhà với tâm trạng chán chường. Bài kiểm tra một tiết môn Toán vừa rồi nó chỉ được có 9 điểm, chỉ vì chữ “t” của nó trông hơi giống dấu “+” mà cô giáo trừ nó mất 1 điểm. Nó biết chữ nó xấu, không, là rất xấu, nhưng cô dạy học lâu năm như vậy lẽ ra cũng phải phân biệt được đâu là dấu của phép tính, đâu là kí hiệu của ẩn phụ chứ!

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên một quả banh chẳng biết từ đâu bay thẳng vào mặt làm nó hoa cả mắt. Một chất lỏng ấm nóng chảy xuống miệng, nó đưa tay quệt, là máu! Nó tức tối nhìn quanh, một dáng người cao cao chạy đến nhặt quả banh rồi quay người đi, không hề quan tâm đến việc tốt hắn vừa gây ra. Thôi kệ, cứ coi như hôm nay nó xui xẻo đi, nhưng cứ để nó gặp lại lần nữa xem.

Nhưng đột nhiên hắn trở lại, đưa cho nó một cái khăn tay và nói: “Cậu có tay chứ, tự làm đi. Tôi không cố ý”. Nói rồi xách ba lô đi mất, may mà nó kịp nhìn thấy gương mặt cậu ta, trông hơi quen. Nó không phải loại con gái thấy trai đẹp là bảo quen nhưng người này thực sự đã gặp ở đâu đó.

Sáng hôm sau đến lớp, nó liền kể cho bạn thân - cái Hương nghe về chuyện đó:

-Hôm qua tớ gặp một tên côn đồ nhé, hắn ném banh vào mặt tớ làm tớ chảy máu mũi nhé, thế rồi hắn bỏ đi.

-Trời, người đâu mà kì cục vậy chứ! Tội nghiệp chưa, mũi cậu còn sưng kìa.

-Nhưng mà sau đó hắn quay lại, cầm theo một cái khăn tay, sau đó...

Nó chưa nói hết câu thì...

-Chàng khề quỳ gối xuống, một tay nâng cằm của cậu lên, tay kia nhẹ nhàng giúp cậu lau vết máu trên miệng và ân cần hỏi: “ Cậu không sao chứ? Có đau lắm không? Cho mình xin lỗi nhé! Mình sẽ chịu trách nhiệm.Nói cho mình biết nhà cậu ở đâu, số điện thoại của cậu là bao nhiêu, nick facebook của cậu là gì, mình sẽ...

-Thôi, thôi, thôi! Cậu đang kể chuyện ngôn tình đầy hả? Tớ sắp nôn ra hết rồi đây. Sự thật khác hoàn toàn nhé, hắn đưa khăn cho tớ rồi lại bỏ đi, cả một lời xin lỗi cũng không có!

Hương đành an ủi nó :

-Thôi đừng giận nữa, tớ mời cậu ăn kem nhé?

-Cảm ơn cậu nhưng tớ không đi đâu, sắp truy bài rồi.

Nó lơ đãng nhìn xuống sân trường, hàng phượng đang thay lá. Những tán lá non xanh rờn đung đưa trong gió sớm. Phượng sắp ra hoa rồi.Bỗng một đối tượng lọt vào tầm mắt, máu nóng dồn lên não, nó liền kéo áo Hương :

- Đó, chính là cái thằng dở hơi đó đã ném banh vào mặt mình, nó đi đôi giày màu xanh dương đó, cậu thấy không?

Hương vừa nhìn xuống đã ngoác miệng ra:

-Ôi Hải Ninh ca ca, hôm nay cậu ấy đi học thật là sớm !

-Cái gì? Cậu vừa nói cái thằng chết bầm đó là Hải Ninh sao?

-Ngọc, đừng nói với tớ người đó là Hải Ninh nhé, mà cậu không biết mặt Hải Ninh sao?

-Thì tớ mới biết hắn hôm qua.

Tức thì Hương chop lấy nó đẩy tới đẩy lui, lắc qua lắc lại:

-Nói cho tớ biết lớp 6, lớp 7, lớp 8 cậu học ở đâu hả ? Không phải cậu học ở Nguyễn Hào Sự sao? Không phải cậu học chung với tớ sao? Tớ đã kể rất nhiều về Hải Ninh cho cậu nghe, làm sao cậu lại không biết cậu ấy chứ?

- Không phải hắn ta học ở trường Chu Văn An sao?

- Không! Người kia là Hải Minh hiểu không hả? Cậu có thể không biết bố tớ là ai nhưng không thể không biết Hải Ninh là ai! Đã bao nhiêu lần tớ nói với cậu là phải học ít lại, đừng có suốt ngày như con mọt sách, vậy mà cậu không nghe. Mai mốt cậu vào viện tâm thần rồi tớ không thèm đi thăm đâu! Tớ không thèm nói nữa đâu, mặc kệ cậu đấy!

Hương giận dỗi bỏ đi về lớp. Mà lỗi có phải tại nó đâu cơ chứ, trường này có những tám lớp 9, mỗi lớp có hơn 30 học sinh, vị chỉ là hơn 240 người, làm sao nó có thể nhớ mặt hết từng người chứ. Nhưng khoan, nó mới là người bị hại mà, kẻ đáng bị giận phải là cái thằng kia mới đúng.

Nó biết Hương rất thần tượng cái tên kia, ngày nào cũng lẩm nhẩm: Hải Ninh ca ca đẹp trai, Hải Ninh ca ca chơi bóng rất hay, Hải Ninh ca ca rất cool,...làm nó nổi hết cả da gà. Hương còn cho nó xem ảnh của hắn và kể cho nó nghe những thành tích của hắn khi nằm trong đội tuyển của trường, hắn còn là con cưng của các giáo viên thể dục, bla bla ...

Nhưng nó không hề để tâm đến mấy chuyện đó, từ nhỏ đến giờ nó chỉ chuyên tâm học hành. Nó sinh ra trong một gia đình có truyền thống hiếu học, bố mẹ đã luôn dạy nó là phải học thật chăm, thật giỏi. Ước mơ của nó là trở thành một nhà sinh vật học, nghiên cứu hệ sinh vật ở đại dương. Vì vậy nó đã rất cố gắng học bài, chăm chỉ làm bài tập, đọc sách. Nó không thích đi chơi, không thích mua sắm, không thích ăn vặt (ngoại trừ kem). Lúc nào trên tay nó cũng cầm một cuốn sách, nó đọc rất chăm chú, thỉnh thoảng lại cười phá lên. Ai cũng tưởng nó đọc truyện cười nhưng thực ra nó đang xem sách khoa học. Mọi người bảo nó cổ quái, nó không có nhiều bạn, chỉ có Hương chịu được cái tính dở người của nó. Nó biết Hương sẽ không giận nó lâu đâu.

2. Chương 2

Ra chơi tiết 4, cô Ngân bảo nó đi lấy dụng cụ thực hành. Ai bảo nó là học trò cưng của cô, mà không chỉ cô Ngân, các thầy cô khác trong tổ Sinh của trường đều yêu mến nó- người đã mang về nhiều giải thưởng cao ở các lần thi học sinh giỏi, khiến tổ Sinh vốn không được coi trọng như các môn tự nhiên khác được nở mày nở mặt.

Lúc đi ngang qua khu nội trú cũ của thầy cô, nó nghe thấy tiếng động ở góc khuất cầu thang. Tim nó bắt đầu đập nhanh hơn. Không phải chứ! Nơi đây nổi tiếng có nhiều ma, những oan hồn không tên tuổi tử trận trong chiến tranh, những nữ sinh vì chán đời mà tự tử,... Linh hồn họ không được siêu thoát cứ lẩn vẩn quanh đây. Nó đã được nghe Hương kể những huyền thoại rùng rợn về ma trong khu nội trú cũ. Nó hơi sợ nhưng tuyệt đối không tin, chả có bằng chứng khoa học nào chứng minh ma là có thật cả.

(he he bây giờ đang là tháng cô hồn)

Nó lại gần, cúi người thật thấp, cố bước thật nhẹ. Trước mắt nó xuất hiện cảnh tượng hay ho: một nam sinh đang hút thuốc. Làn khói mờ mờ làm nó nhìn không rõ mặt người đó nhưng đôi giày màu xanh dương kia thì không lẫn vào đâu được.

Đúng lúc bác bảo vệ đi ngang qua, một tư tưởng đen tối hiện lên trong đầu nó : “ Đã bảo là đừng để tôi gặp lại cậu rồi mà ! He he!”

-Cháu chào bác ạ!

-Ừ, chào cháu, có việc gì không, sao lại ở đây ?

-Dạ, cháu...

“Nhưng mà khoan, không được, cái Hương còn đang giận, lỡ nó biết chính mình là người tố giác thần tượng của nó hút thuốc thì liệu nó có tuyệt giao với mình không? Liệu nó có vì chuyện này mà tới đây treo cổ không? Không tới mức ấy chứ? Nhưng mà mình không thể phản bội bạn bè được, coi như làm phúc tha cho hần lần này vậy.”

Nó nhanh chân chạy tới trước mặt bác bảo vệ, cảm tâm nhìn của bác ấy rồi nói:

-Bác Dũng ơi, bác có chìa khóa nhà kho 205 không ạ? Cô Ngân bảo cháu đi lấy 2 bộ mô hình AND ạ.

-Ừ, bác có. Đi thôi, để bác mở cho.

Nó vội cất cái chìa khóa lúc này cô Ngân đưa vào túi áo rồi chạy theo bác Dũng đến nhà kho.

Lúc nó quay về, hần không còn ở đó nữa, trên sàn chỉ còn vương lại bốn cái tàn thuốc còn mới, “Hần ta hút nhiều vậy sao? Ha ha xem ra cậu ta nghiện nặng lắm. Chắc chắn lần sau hần sẽ quay lại đây.”

Hôm sau đến lớp, nó mua một gói thuốc mà Hương thích, thế rồi hai đứa làm hòa. Nó liền nhân cơ hội này thăm dò Hương:

-Cho tớ hỏi cái này nhé, tớ chỉ hơi tò mò thôi. Nếu cậu biết cái thằng à không,Hải Ninh ca ca của cậu có tật xấu nào đó chẳng hạn như hút thuốc thì cậu có thôi thần tượng hần không?

-Nói cho cậu biết nhé, Hải Ninh ca ca hoàn hảo 100%, cậu ấy không hút thuốc đâu, mà nếu có thì tớ rất muốn xem khi hút cậu ấy tuần tú đến nhường nào!

Nói xong mắt cô nàng lại sáng lên long lanh. Kế hoạch thất bại thảm hại, nó định dẫn Hương đi rình thằng kia, cho xem cận cảnh hần hút thuốc để Hương khỏi mơ mộng, nào ngờ...Nhưng rốt cuộc nó vẫn không hiểu cái tên kia có điểm nào tốt chứ.

Nó vốn thân với cô Dân thủ thư vì nó hay xuống thư viện mượn sách nên đã được cô cho xem sổ điểm lớp 9H. Trời ơi, hần ta học dở tệ, suýt thì đội sổ. Đã vậy còn tập tành hút thuốc, chả ra làm sao! Loại con trai như hần nó rất ghét, nhưng mà như người ta hay nói, ghét của nào trời trao của đó!

3. Chương 3

Đạo này trời rất hay mưa, nhất là vào chiều tối. Chiều nay, sau tiết 4, trời bắt đầu mưa to, lại còn sấm chớp ùng ùng. Tan học, nó đứng nép vào phòng bảo vệ, lặng lẽ ngắm làn mưa. Thành phố này trở nên nhộn nhịp hơn, vội vã hơn trong cơn mưa. Xe cộ tấp nập, dòng người đông đảo, nhất là lúc tan trường như thế này khiến nó thấy mình thật nhỏ bé và lạc lõng. Nó bỗng nhớ đến bài “Cold Rain” của nhóm 4 Minute mà Hương hay hát, “ Nunmuri jureureuk, du ppyam wi-ro jakku heulleonaerijyo...” (Giọt lệ cứ rơi, cứ mãi lăn dài trên đôi má em...). Nó cũng thấy lạnh lạnh, thấy cô đơn, mọi người dần về hết, bác bảo vệ sắp đóng cổng rồi. Mà mưa to thế này chắc không tạnh nhanh đâu nhỉ?

Hôm nay Hương nghỉ, nếu không hai đứa về chung thì ổn rồi. Nó lấy tay đánh vào đầu, lẩm bẩm: “Sao mà y lại ngu thế, có cái ô mà cũng quên đem. Để tao coi chiều nay mày về bằng cách nào!”.

Nó vốn thông minh, trí nhớ rất tốt, nhưng là tốt khi học bài thôi, còn những chuyện vặt khác thì nó rất đoản. Chẳng hạn như trong một đêm nó có thể học thuộc mười trang sách nhưng sáng ra lại không biết mình đã để quyển sách đó ở đâu. Chẳng hạn như không cần lật vở nó vẫn nhớ ngày này tuần trước học bài gì nhưng đôi khi lại không thể nhớ nổi trưa hôm qua mình ăn những món gì; nó có thể vẽ bản đồ Việt Nam và điền chính xác tên các tỉnh thành nhưng lại không nhớ đường đến trung tâm văn hóa,... Có những thứ học nhiều lần thì sẽ nhớ được nhưng có những việc có cố đến mấy nó sẽ quên, chẳng hạn như nó đã gặp Hải Ninh rất nhiều lần ở trường, ở trong ảnh, nhưng nó vẫn quên, như hôm nay nó bỏ ô ở nhà dù rằng dạo này rất hay có mưa.

“ Hay là đi về luôn nhỉ, mình sẽ chạy thật nhanh”. Nhà nó cách trường cũng không xa, nghĩ là làm liền, nó lao đầu định chạy nhưng có một bàn tay kéo nó lại.

-Cầm ô của tôi mà về.

Nó ngạc nhiên quay lại, là hấn! Đôi mắt nó mở to khó hiểu, âm mưu, nhất định là có âm mưu. Bộ óc nó bắt đầu hoạt động với tần suất cao: “Tên này nổi tiếng lạnh lùng, sao tự nhiên lại đưa ô cho mình chứ? Vì thương xót mình ư, không thể nào, mình và hấn đâu có quen biết. Hay hấn ta thấy áy náy vì đã ném banh vào mặt mình? Không, biểu cảm của hấn không giống người đang xin lỗi, mà giống như đang ban ơn vậy. Khoan, mình tên là Ngọc, hấn tên Ninh, đều có chữ “N”, bình thường lúc thi tập trung mình và hấn ngồi 2 phòng cạnh nhau. Nhưng năm nay khối 9 có 3 học sinh bỏ học, nghĩa là, hấn sẽ thi chung phòng với mình. Khoảng hai tháng nữa là thi học kì hai rồi, mà hấn ta học dở như vậy phải chăng muốn nhờ vả mình. Đúng, một lí do vô cùng hợp lí, Ngọc à mày rất thông minh. Xem ra hấn cũng rất biết nhìn xa trông rộng, biết đầu tư.”

Hải Ninh hươ hươ tay trước mặt nó, nói:

-Suy nghĩ xong chưa, có cầm cái ô thôi mà cũng nghĩ ngợi mất hết một phút rồi. Đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ muốn cảm ơn cậu hôm trước ở khu nội trú cũ đã giúp tôi, giờ tôi cho cậu mượn ô, coi như hòa.

“Chỉ vậy thôi sao, mình nghĩ xa quá rồi. Mà hôm đó hấn thấy mình sao?”

-À ừ, chuyện nhỏ ấy mà. Được thôi, cậu đã có lòng như vậy. Nhưng còn cậu thì sao?

- Không cần cậu lo, tôi không chết được đâu.

Nói rồi hấn đạp xe đi mất. Nó cầm ô, lang thang bước về, con đường bỗng như dài ra. “Xem ra cậu ta cũng không quá xấu xa như mình nghĩ, nhưng để mình thần tượng cậu ta như cái Hương thì còn lâu nhé !”.

Đúng vậy, trong lòng nó trước giờ chỉ có hình bóng duy nhất của một người, dù chưa từng gặp mặt nhưng nó biết rất nhiều về người đó, cũng rất ngưỡng mộ, tôn sùng và biết ơn người đó. Vâng người đó không ai khác chính là thần tượng số một của nó: ISSAC NEWTON.

4. Chương 4

Tối, ăn cơm xong nó đi mua ít hoa quả sang thăm Hương, cậu ấy vẫn còn đang bệnh. Nó còn mang cả vở mượn của lớp 9C sang cho Hương. Hai đứa không học cùng lớp nhưng gần nhà nhau, thân nhau từ lúc nhỏ

tuy tính cách hơi trái ngược nhau. Hương dịu dàng, hiền lành, tính tình ngay thẳng, dễ tin người, lại rất mơ mộng, thích đọc ngôn tình. Còn nó thì chả có tí gì nữ tính cả, đôi lúc lại đánh đá, tính tình trẻ con nhưng luôn tự cho mình là già dặn, chín chắn. Nó luôn suy nghĩ một cách thực tế, đôi lúc hay lo xa, nghĩ theo nhiều chiều, nghĩ sâu xa nên khi làm văn thường hay bị lạc đề. Nó luôn chăm chỉ để thực hiện ước mơ, nó từng nghĩ sẽ không lấy chồng cho đến khi nó làm được điều gì đó có ý nghĩa, mà cái “ý nghĩa” của nó thì lại rất lớn lao, ít ra cũng phải trở thành giáo sư nổi tiếng hay đạt giải Nobel Sinh học! Vậy nên xem ra suy nghĩ của nó cũng khá là “thực tế”!

Nó vốn định nhờ Hương đem ô trả cho tên kia, tạo cơ hội cho hai người gặp mặt nói chuyện, nhưng Hương bệnh chưa khỏi, chắc mai không đi học được. “Mà vậy cũng được, tốt nhất là không để cho Hương qua lại với hắn, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Hương chỉ nên chơi với bạn tốt như mình thôi”.

Hôm sau là thứ 7, theo thường lệ, toàn trường THCS Nguyễn Hào Sự học vào buổi chiều, riêng thứ 7 học buổi sáng, còn buổi chiều thì các thầy cô họp. Sáng, nó đến sớm nhưng không dám qua lớp 9H trả ô cho hắn, mọi người sẽ nghĩ sao chứ.

Giờ truy bài, như mọi khi, nó xuống văn phòng mượn sổ điểm lớn cho các thầy cô. Nhưng hôm nay nó không đi lối chính mà đi vòng qua khu nội trú cũ, có lẽ hắn ở đó. Nó chỉ đoán vậy thôi không ngờ hắn ở đó thật, nghĩa là mọi hôm hắn không phải đi trễ mà là trốn ở đây hút thuốc. Nhưng kệ hắn, không liên quan gì đến nó cả.

Hải Ninh ngồi tựa vào tường, một chân hơi co lại, chân kia duỗi thẳng, một tay kẹp điếu thuốc, tay kia đặt trên đùi trông rất nhàn nhã. Mà kể cũng lạ, các nam sinh khác khi hút thuốc thường tụ tập thành một nhóm, vào nhà vệ sinh lén lút mà hút. Còn hắn thì thản nhiên, đường hoàng cứ như đang ở nhà. Quả thật như lời của cái Hương nói, trông hắn rất cuốn hút.

Nó bước đến gần, lấy tay che mặt vì không quen mùi thuốc, lên giọng hỏi hắn:

-Này, còn nhớ tôi chứ?

Hắn chậm rãi mở mắt, nói:

-Tất nhiên tôi nhớ. Một con mèo tội nghiệp đứng trong mưa, tôi vì nấy lòng trắc ẩn mà cho nó mượn ô, và giờ thì nó đang đứng trước mặt tôi, muốn trả ô cho tôi.

“Hứ, gì chứ, mèo á? Hắn đang kể chuyện cổ tích chắc, hắn là hoàng tử tốt bụng còn mình là con mèo xấu xí đáng thương được hắn chiếu cố à? Vậy mà mình còn định làm hòa với hắn nữa chứ!”

-Đúng, tôi đến đây là để trả cái ô rách này cho cậu đấy!

Nó bực mình cầm cái ô ném thẳng vào mặt hắn với vận tốc 30m/s nhưng hắn nhanh tay chụp được.

Nó bỏ đi, không thèm dây dưa với loại người đểu cán như hắn. “Coi như mình nhìn nhầm người. Nhưng khoan đã, chuyện chưa xong đâu.”

Mới đi được vài bước nó liền quay lại, hất mặt lên hỏi:

-Này, còn nhớ tôi chứ?

-Tất nhiên tôi nhớ, cách đây 1 phút 40 giây cậu đã hỏi tôi câu này. Trí nhớ cậu có vấn đề à, hay không nhớ xa tôi?

-Trí nhớ tôi rất tốt, cách đây 7 ngày, vào lúc 5 giờ 20 phút ngày 13 tháng 3, chính cậu đã ném banh vào mặt tôi, cậu còn nhớ chứ? - Giọng điệu nó đầy mỉa mai.

Hắn thoáng nở một nụ cười gian tà:

-Ném như thế này phải không?

Nói rồi hắn cầm quả banh bên cạnh ném vào người nó. Nó liền né qua một bên.

-Ha ha may mà bốn cô nương thân thủ nhanh nhẹn, làm cậu thất vọng rồi!

-Vậy sao hôm đó cậu không né?

-Tôi, hôm đó...

Hôm đó nó mãi miết suy nghĩ về bài kiểm tra môn Toán nên không để ý.

-Tôi đã rất tử tế kêu cậu tránh ra mà mặt cậu cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, tôi còn tưởng cậu vừa bước ra từ trường Niềm Vui* cơ đấy.

* Trường dành cho trẻ em khuyết tật.

5. Chương 5

-Gì chứ? Cậu dám bảo một người có IQ 150 mà học ở cái trường đó ư? Thần kinh cậu có vấn đề thì có, đã làm người ta bị thương rồi mà còn không chịu xin lỗi.

-Tôi không cố ý, việc gì phải xin lỗi chứ.

-Vậy cậu có thấy ai cố ý ném banh vào người khác rồi chạy lại xin lỗi không hả?

-Vậy cậu có thấy ai cố ý ném banh vào người khác rồi chạy lại đưa khăn tay không ?

“Ừ nhỉ, mình quên mất, nhưng mình là người bị hại cơ mà”. Nó quyết không chịu thua nhưng đến giờ vào lớp rồi, trông đánh từng từng làm nó giật mình sức nhớ ra nó chưa đi mượn sổ điểm. “Chết rồi tiết đầu là giờ Toán của cô Thi, cô ấy nổi tiếng là khó tính.”

Nó vội chạy xuống văn phòng còn hần thì ung dung bước về lớp.

Thứ 2 tuần sau, buổi sáng lớp 9A có tiết thể dục lúc 7 giờ 30. Hôm đó thầy Phiền nghỉ nên thầy Phát dạy thay, cùng lúc dạy 2 lớp 9A và 9H.

Nó rất bức mình khi lại phải chạm mặt hần. Kể từ cái hôm thứ sáu ngày 13 nó toàn gặp xui xẻo, mà những chuyện xui xẻo đó hiển nhiên đều liên quan tới cái thằng dở người kia. Trong khi đó bọn con gái lớp nó cứ túm tụm bàn tán khen hần đẹp trai, body chuẩn. “ Gớm ghê quá mấy cô nương ơi, nuốt nước bọt vào dùm đi, mắt vệ sinh quá! Trông các cậu giống chó đại lắm biết không hả?”

Giờ giải lao, nó vào thư viện mượn sách xong rồi ra ngồi ở ghế đá cạnh đó. Vừa đọc nó vừa nhấm nháp que kem dâu mát lạnh. Cuốn sách này rất hay, nói về cuộc đời và sự nghiệp của Thomas Hunt Morgan, người đã tìm ra quy luật di truyền liên kết, bổ sung cho quy luật di truyền độc lập của Men Đen. Nhà khoa học này vô cùng xuất sắc, năm 24 tuổi nhận bằng tiến sĩ, năm 25 tuổi được phong giáo sư. Nó đã được nghe cái Hương kể, Bạc Cận Ngôn trong truyện “Hãy nhắm mắt khi anh đến” 26 tuổi cũng chỉ làm đến phó giáo sư thôi. Ngôn tình cũng chỉ là ngôn tình, không thể so sánh với thực tế được.

Đang đọc chăm chú thì một quả bóng chuyền vút theo một đường cong parabol tuyệt đẹp bay thẳng vào người nó. Lần này không bay vào mặt nữa, quả bóng đã bay trúng cánh tay đang cầm kem của nó. Que kem rớt xuống làm cuốn sách dính đầy kem. Nó tức đỏ cả mặt, quát:

-Là ai, ai chơi cái trò bẩn thỉu này hả?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó. Một bóng dáng quen thuộc chạy đến, lại là hần!

Hải Ninh nhể nhại mồ hôi trong bộ quần áo thể thao, bước đến gần nó nhặt quả bóng. Với vẻ mặt đầy áy náy, hần nói to:

-Thật xin lỗi nhé, cậu ngồi đó mà tớ không thấy.

Sau đó hần ghé sát tai nó khẽ thì thầm: “Là tôi cố ý đấy, để xem cậu làm gì được tôi?”

Nó chịu hết nổi rồi, đứng phắt dậy la lớn:

-Gì chứ? Nguyễn Hải Ninh, cậu chết với tôi!

Tức thì bọn con gái xúm lại vây quanh nó, ánh mắt đầy cảnh cáo.

-Này, cậu vừa vừa phải phải thôi chứ, người ta đã xin lỗi rồi còn gì.

-Cậu tính ăn vạ đấy à?

-Hải Ninh có cố tình làm vậy đâu, mà ai bảo cậu ngồi ở đó chứ!

“ Gì chứ, bọn họ đúng là mê muội rồi. Sao lại bênh vực hẳn chứ, mình mới là người bị hại cơ mà. Tại sao mọi người lại chỉ trích mình trong khi hẳn mới là người có lỗi ? Nếu có Hương ở đây thì...Không, có lẽ cậu ấy cũng sẽ không tin mình. Phải làm sao đây?”

-Khoan, mọi người hãy nghe mình giải thích, chính hẳn cố ý đấy, hẳn ghét mình nên mới làm vậy.

-Cậu nghĩ bọn tôi sẽ tin cậu sao, Hải Ninh tuyệt đối không phải loại người nhỏ nhen như vậy.

Biết họ không tin mình nhưng nó vẫn cố thanh minh:

-Các cậu lầm rồi, cậu ta chính là hạng người đó. Tránh ra hết đi, chuyện này không liên quan đến mọi người, cứ để tôi tự giải quyết.

6. Chương 6

Nó đang định ra tay dạy dỗ cho tên đáng ghét đó một bài học nhớ đời thì một dáng người bệ vệ đi đến, gần giọng hỏi:

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy hả ?

Thầy Phát đến, đám con gái liền tản ra. Ai cũng biết thầy Phát rất khó tính, học hành không nghiêm túc sẽ bị phạt, nữ thì chạy 20 vòng sân, nam thì chống đẩy 100 cái. Vậy nhưng thầy lại rất coi trọng Hải Ninh, ra sức mài giũa viên ngọc quý này chuẩn bị cho cuộc thi đá cầu toàn quốc sắp tới. Những tiết học văn hóa không quan trọng ở lớp thầy đều xin cho hẳn nghỉ, dành thời gian để luyện tập. Kể nào to gan lại dám động đến học trò cưng của thầy chứ ?

Một đứa con gái lớp 9H nhanh miệng thưa:

-Dạ không có gì đâu thầy, chỉ là chút hiểu lầm thôi ạ!

-Không có gì thì thôi. Tất cả tập trung ở vạch vôi tôi vừa kẻ. Nữ một nhóm, nam một nhóm chuẩn bị chạy bền. Nữ 5 vòng, nam 7 vòng, ai chạy không đủ vòng mà dừng thì phải chạy gấp đôi, rõ chưa?

Tất cả tái mặt đồng thanh: “Rõ”

Nó cũng rất sợ ông thầy này, nhưng mà ông chỉ là dạy thay thôi, có cần dữ dằn vậy không? Nó vội lấy khăn giấy lau vết kem trên sách rồi nhanh chóng trả lại cho thư viện. Nó thấy rất áy náy, cô Dân tin tưởng nó nên thường hay cho nó mượn sách mà không ghi sổ. “Cô Dân ơi, em thật sự rất xin lỗi. Nhưng cô cứ tin em, em nhất định sẽ giúp cô trả thù cái thằng khốn nạn đó!”

Chiều hôm đó, nó đến sớm hơn mọi khi, chuẩn bị sẵn sàng chờ hẳn đến. “Tiểu hồ li à, dù người giấu kĩ đến đâu thì cái đuôi của người không sớm thì muộn cũng sẽ lòi ra thôi. Ta nhân danh công lí sẽ giúp cho cả cái trường này nhận ra sự hư đốn của nhà ngươi. Nói có sách mách có chứng, ta biết nếu nói suông thì không ai tin ta đâu, vậy nên...”

12 giờ 40 phút, với danh nghĩa đi mượn sổ điểm lớn, nó rời lớp 9A, đi vòng qua khu nội trú cũ. Gió thổi tóc nó bay bay, hàng cây bàng xanh tốt lay lay theo gió, cảnh sắc nên thơ như vậy nó cũng không thèm ngắm, nó đang bận đại sự.

Nó nhẹ nhàng bước lại gần, hẳn đến rồi. Nhưng hôm nay hẳn lại không hút thuốc, chỉ nửa nằm tựa lưng vào tường, hình như đang ngủ.

“ Không sao cả, ngủ cũng được, mình chỉ cần chụp ảnh rồi tới tiệm nhờ người ta ghép cảnh hần hút thuốc là được. Nhưng như vậy liệu mọi người có tin không, hay là hôm khác mình đến nhỉ? Không, không được, mình thường xuyên đến đây sẽ bị hần phát hiện, nhất định phải chụp ngay hôm nay.”

Nó liền lấy điện thoại ra, điều chỉnh góc độ để chụp cho rõ nét. Đang loay hoay thì bỗng “Tít tít...Tít tít...”

“Trời ơi, lại là tin nhắn của tổng đài chứ gì! Sao lại nhắn đúng lúc thế không biết! Chết hần tỉnh rồi, làm sao đây?”

-Cậu làm cái quái gì ở đây vậy?- Giọng hần hơi khàn khàn.

- Ô, tôi... tôi thấy nơi này có phong cảnh rất là đẹp, tôi đang định chụp vài tấm hình làm kỉ niệm. Hi hi sắp phải xa trường rồi mà. À đúng rồi, cậu tạo dáng đi tôi chụp cho vài tấm nhé!

-Thôi đi! Đừng vờ vịt nữa!

Nói rồi hần liền đứng dậy giật mạnh cái điện thoại trong tay nó làm nó ngã xuống đất. Hần vội mở điện thoại nó xem, may quá chỉ có cảnh hần ngủ thôi, nhưng dù là vậy cũng không thể để cô ta đem đi rêu rao khắp nơi được. Hần đang định xóa đi thì “bộp”, nó đá một cú thật mạnh vào lưng hần rồi nhanh chóng giật lại cái điện thoại. Công tình nó chụp mất mấy phút mới được ba tấm ưng ý, không thể để hần xóa đi như vậy được.

-Cậu dám chụp lên tôi hả, mau đưa đây!

-Không đưa, cậu đánh chết tôi cũng không đưa đâu.

Nó rút điện thoại vào túi, định chạy về lớp thì đã bị hần kéo lại.

-Đưa đây cho tôi.

-Không, tuyệt đối không!

Giằng co qua lại một hồi, nó bị hần đẩy vào tường. Một tay hần giữ chặt hai tay nó, một tay thì sờ lên đùi nó. Ở khoảng cách gần như vậy, nó cảm nhận được cơ thể hần rất nóng. “Không phải hần đang “muốn” mình đấy chứ?”

7. Chương 7

-Mau buông tôi ra, nếu không thì tôi la lên đấy!

Hần cũng không chịu thua:

-Cậu có giỏi thì la đi, la to lên!

-A! A! A! Cứu tôi với, có người định cưỡng dâm. Có ai không, làm ơn cứu tôi đi!

“Trời, cô ta đang nghĩ cái vớ vẩn gì trong đầu vậy ? Mình mà lại đi làm cái chuyện vô vị đó với cô ta sao, la to vậy làm gì chứ? Nhưng nơi đây nằm phía sau văn phòng thầy Hiệu phó, lỡ có ai nghe được thì rắc rối to.”

Chả biết nên phải làm sao, hần đành cúi xuống, dùng môi mình để che cái miệng đang ăm ỉ kêu cứu kia. Khoảnh khắc môi chạm môi, tim nó như ngừng đập, trừng mắt nhìn hần. Đôi mày hần khẽ nhíu lại, hàng mi dài khép hờ, đẹp mê hồn, làm nó quên cả dây dũa.

Nhân lúc nó đang hồn siêu phách lạc, hần thò tay vào túi quần nó, móc ra cái điện thoại. Hần buông nó ra rồi nhanh tay xóa đi mấy cái hình đó.

-Nếu ngay từ đầu cậu chịu đưa thì tôi đâu phải làm vậy.

Trong lúc hần đang xóa thì nó đã hoàn hồn, nhanh chóng lấy lại tinh thần. Hần ta dám giở trò ư, nó giận dữ đập cho hần khụy xuống rồi đá hần mấy cái.

-Cho cậu chết này! Cái này là cho quả banh thứ nhất. Cái này là cho quả banh thứ hai. Cái này là cho cuốn sách hồi sáng. Cái này là cho nụ hôn đầu của tôi. Cái này là cho tổn thương về tâm hồn của tôi,...

Nó đá một hồi cũng mệt, nhưng lại cảm thấy rất chi là sảng khoái. Đến lúc cúi xuống nhặt điện thoại nó mới nhận ra một điều kì lạ : “Sao hần không tránh, cũng không đánh lại mình, không lẽ...”

Hần nằm im dưới đất, nó thử đá hần thêm một cái nữa, hần vẫn bất động.

“ Không lẽ, không lẽ hần chết rồi sao. Công lực của mình mạnh vậy ư? À phải rồi, lúc này Hương có đưa mình uống một ngụm “Rồng đỏ”, không ngờ cái đó hiệu quả thật, người ta quảng cáo không sai chút nào cả. Khoan, bây giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện này. Hần ta chết rồi thì mình phải làm sao đây, mình có phải đi tù không? Hu hu mình mới 15 tuổi mà! ”

Nó hốt hoảng, luống cuống không biết phải làm gì. Nó đưa ngón tay để trước mũi hần, may quá hần còn thở! Không suy nghĩ nhiều nữa, nó liền đỡ hần xuống phòng y tế. Tên này nặng thật đấy!

Cô Liên thấy nó dìu tên kia thì có vẻ lo lắng:

-Có chuyện gì vậy Ngọc? Hải Ninh bị làm sao thế?

-Dạ em... em thấy cậu ấy ngất ở sân trường nên đưa cậu ấy vào đây ạ.

Cô Liên đỡ hần nằm xuống giường rồi bắt đầu kiểm tra.

-Hình như em ấy bị sốt rồi, người nóng lắm!

“Hứ! Cô lầm rồi, cậu ta chắc chỉ giả vờ thôi, mới sáng còn khỏe như voi ấy mà!”

Cô lấy nhiệt kế đo rồi khế lắc đầu, là 38,5o C.

-Sao tự dưng lại sốt cao thế chứ, trên người còn có vết bầm nữa.

-Có vết bầm ạ?

-Ừ, chắc là bị mấy đứa nào đó đánh. Sắp hết năm rồi mà còn tụ tập đánh nhau, cô nghe nói năm nay các cô Hoa hiệu trưởng sẽ làm gắt gao việc này, nhẹ thì hạ hạnh kiểm, nặng thì đuổi học.

-Sao, sao cơ ạ?

-Cô sẽ nói chuyện này với thầy tổng phụ trách Đội để thầy ấy điều tra. Đúng rồi, chỉ còn một tuần nữa là thi đá cầu, thầy Phát mà biết chuyện này sẽ không để yên đâu.Ồi, tội nghiệp thằng bé, mặt mày sáng sủa, thông minh thế này chắc là bị tụi nó ghen ghét nên ra tay đây mà!

-Cô Liên, cô đừng vội nói với thầy ấy, chắc cậu ấy ơ... cậu ấy luyện tập vất vả quá nên bị kiệt sức, còn mấy vết bầm chắc là do tai nạn nghề nghiệp thôi!

-Vậy ư? Cô thấy đâu có giống vết bầm do luyện tập, giống bị đánh hơn!

-Đây nhất định là hiểu lầm, cô đừng lo lắng! Khi nào cậu ấy tỉnh em sẽ hỏi rõ chuyện này.

“ Làm sao đây, mình phải làm sao đây? Ồi hạnh kiểm mình tu dưỡng suốt 4 năm nay giờ lại bị hủy hoại trong tay hần sao? Thầy Luật, thầy Phát mà biết chính mình đã hành hung tuyền thủ của trường thì mình không còn đất sống trong cái trường này nữa. Còn cái Hương, nó sẽ không tha thứ cho mình. Hải Ninh ơi, cậu không được có chuyện gì đâu đấy!”

8. Chương 8

Một hồi sau khi được cô Liên cho uống thuốc hạ sốt, Hải Ninh đã tỉnh. Hần khê mở mắt, môi mấp máy muốn nói gì đó.

“ Không phải cậu ta muốn tố cáo hành vi bạo lực của mình đó chứ? Nhưng ai bảo cậu ta giật điện thoại của mình, còn cưỡng hôn mình nữa, mình sẽ méc thầy Luật !”

Nhưng những việc xảy ra vừa qua cho nó thấy rằng sẽ không ai tin lời nó. Mọi người chắc chắn sẽ nghĩ là nó vì nhớ thương Hải Ninh nên mới lên chụp ảnh cậu ấy chứ tuyệt đối không tin Hải Ninh hút thuốc, càng không tin cậu ta đã giả trò bậy với nó. Có chăng thì chính nó đã cưỡng hôn Hải Ninh, bị cậu ta cự tuyệt nên đánh cậu ấy ngất xỉu!

Đã vậy thì...Nó vội chạy đến ngồi bên giường nắm lấy tay hắn:

-Hải Ninh, thật may quá cậu tỉnh rồi! Cậu có biết tớ rất lo cho cậu không?

-Cậu uống nhầm thuốc à? Tự nhiên lại tử tế với tôi vậy?- Giọng hắn yếu ớt.

-A, cậu muốn uống nước hả? Đợi mình chút nhé!

Nó vội đi lấy cốc, rót nước cho hắn, còn cô Liên thì nhìn nó cười:

-Xem ra hai đứa khá là thân thiết nhỉ! Hải Ninh biết không, lúc này Ngọc lo cho em lắm đấy, mặt mày nó trắng bệch ra. Mà thôi Ngọc giúp cô chăm sóc cậu ấy nhé, cô ra ngoài một lát.

-Dạ, cô cứ yên tâm giao cậu ấy cho em.

Cô Liên đi rồi nó liền thở phào nhẹ nhõm. Chia cốc nước trước mặt hắn, giọng nó lạnh lùng:

-Cậu có tay chứ? Tự cầm lấy đi!

-Cậu lật mặt cũng nhanh thật đấy!

Nó cũng không vừa, trả lại câu hỏi sáng hắn nói:

-Đúng, tôi hai mặt đấy, lúc này cũng là tôi cố tình đánh cậu đấy, để xem cậu làm gì được tôi!

-Cậu được lắm!

Bỗng từ phòng bảo vệ vang lên tiếng trống “Tùng tùng, tùng...”

“Cái gì, sao trống lại đánh, mấy giờ rồi? Thôi chết là 1h 45’, hết tiết một rồi ! Làm sao đây, mình còn chưa mượn sổ, tiết đầu là môn Hóa, thầy Huy giết mình mất! Phải nhanh lên mới được, trời ơi cây bút của mình đâu mất tiêu rồi!”

Mặc kệ hắn nằm đó, nó luống cuống chạy đi mượn sổ, rồi lại vội vàng chạy lên lầu 2. Đến nơi thì mệt thở không ra hơi. Vừa đúng lúc thầy Huy bước ra, nó liền cúi đầu về đây tội lỗi:

-Xin lỗi thầy, em...

-Không sao, cô Liên đã gọi điện cho tôi. Hải Ninh sao rồi?

” Cô ơi, em yêu cô chết đi được!”

-Dạ cậu ấy uống thuốc hạ sốt xong giờ đã ổn rồi ạ.

- Không sao thì tốt, nghe nói tuần sau là thi rồi, mong là em ấy kịp bình phục.

Thầy vừa đi khỏi, bọn con gái xung quanh liền xúm lại vây quanh nó hỏi han. Hiếm khi thấy tụi nó nhiệt tình như vậy nó đành thật thà nói:

-Cậu ấy bị sốt, đang nằm ở phòng y tế đó, mau xuống thăm hỏi đi!

Nó thực không dám nhắc đến mấy vết bầm đó.Bên cạnh lại vang lên một trận bàn tán sôi nổi:

- Sao lại thế được chứ, mới sáng cậu ấy còn đá cầu với tớ mà!

-Sắp thi rồi, cậu ấy sẽ không sao chứ?

-Hôm trước trời mưa tớ thấy cậu ấy dầm mưa về đấy!

-Đúng vậy, tớ đưa ô của mình cho Hải Ninh nhưng cậu ấy không lấy.

- Nhanh lên, tớ phải đi mua thuốc cho cậu ấy.

-Tớ sẽ mua sữa.

Tức thì tụi nó chạy đi hết. “Hắn đã chết được đâu mà, à đúng rồi sao các cậu không đi mua bím cho hắn luôn đi! Haizz đúng là đại trai mà.”

“ Nhưng, hôm đó trời mưa sao hắn lại dầm mà về mưa nhỉ? Hình như, hình như hắn đã đưa ô cho mình còn hắn thì về không. Là lỗi tại mình ư, vậy mà mình còn đánh người ta ngất nữa chứ. Ngọc ơi mây gây ra họa lớn rồi! Thầy Phát mà biết được thì mây tiêu, có khi nào ông ấy gây áp lực cho thầy Phiến khiến mình không đạt môn thể dục không?”

Tiết 2, tiết 3 học văn, nó không thể tập trung được, cuối giờ thấy vở mình ghi toàn là “Nguyễn Hải Ninh”.

Tiết 4 là giờ Sử của thầy chủ nhiệm, thầy là người Quảng Ngãi nên nói giọng hơi khó nghe. Nhưng thầy giảng bài rất hay, giọng thầy rất vang, học nhạc ở tầng dưới cũng có thể nghe thấy. Vậy mà ngay lúc này đây, nó chẳng nghe được từ nào cả.

9. Chương 9

Không hiểu sao hôm nay nó lại không có tâm trạng nghe giảng, tâm trí cứ để ở đâu đâu. Nó nhớ lại lúc mới hắn chạm vào môi nó, bờ môi ấm áp đó. Ôi cứ như là bị điện giật ấy, nó bỗng đổ mặt. Khoảnh khắc khó tin đó đã không thể thoát khỏi đôi mắt chìm ưng lão luyện của thầy Tiên.

-Ngọc!

Tiếng gọi đầy nội lực của thầy khiến nó sực tỉnh nhưng gương mặt vẫn còn ngơ ngác, nó ấp úng:

-Dạ, thầy gọi em?

-Nhắc lại câu tôi vừa nói xem.

-Ồ dạ thầy vừa mới gọi tên em.

Cả lớp cười nghiêng ngả, còn nó thì bối rối không biết phải làm sao. Bình thường thầy rất thương nó, nhưng lúc thầy giận rất đáng sợ. Thầy cứ nhìn nó chằm chằm khiến nó lo lắng sụp mắt xuống, chờ đợi sự trừng phạt.

Thầy giáo Lê Hoài Tiên bước xuống cạnh bàn nó, ánh mắt dò xét. Cô học trò ngoan của ông hôm nay sao lại không tập trung, mặt còn đỏ bừng thế kia? Kinh nghiệm lâu năm cho ông biết rằng có lẽ Ngọc không được khỏe. Vừa rồi em ấy thi IOE và Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh chắc là vất vả nhiều rồi, nên cho em ấy chút thời gian nghỉ ngơi.

-Em về nhà đi!

-Dạ? Em, em biết lỗi rồi ạ! Em sẽ tập trung, em không dám lơ đãng nữa! Thầy đừng đuổi em về mà hu hu!

Thấy nó hoảng hốt vậy thầy lại càng khẳng định suy luận của mình là đúng, liền đổi giọng dịu dàng:

-Tôi thấy em mệt rồi, về nhà nghỉ đi!

-Không cần đâu ạ, em rất khỏe, em có thể học tiếp ạ!

-Đây là mệnh lệnh đấy, nhanh đi trước khi tôi đổi ý!

- Em... em xin tuân lệnh, em cảm ơn thầy ạ!

Nó nhanh chóng thu dọn sách vở và cũng không quên cầm trả cái sổ điểm lớn.

Lúc đi ngang qua phòng y tế, nó không thấy hắn. Nó liền quay lại khu nội trú cũ, quả nhiên hắn ở đó. Nó thực sự lo cho hắn, tất cả đều là lỗi của nó. Đến gần góc cầu thang nơi hắn hay ngồi, nó lại nghĩ thấy khóí thuốc lá. Cậu ấy đang không khỏe, sao lại còn...

-Sao cậu không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại ra đây?

-Ở đó ồn ào như vậy, làm sao mà tôi ngủ được chứ!

“ À, đó cũng là lỗi của mình, chính mình đã nói cho họ biết hắn ở đó.”

-Tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi cậu!

Hắn nhìn bộ mặt ăn năn hối cải của nó bỗng thấy buồn cười, mới lúc này còn vênh váo lắm mà.

-Sao phải xin lỗi tôi chứ? Chẳng phải cậu muốn xem tôi có thể làm gì được cậu sao? Tôi đang định sẽ...

Nó hoảng sợ cúi đầu thấp hơn nữa, không phải hắn đang định móc thầy Phát đấy chứ?

-Tôi thực xin lỗi, tôi sai rồi! Cậu đừng, đừng móc thầy được không?

-Tốt thôi, chỉ cần cậu giữ im lặng chuyện riêng của tôi thì tôi cũng sẽ không nói cho mọi người biết chính cậu đã hành hung tôi.

- Chuyện đó, à tôi hiểu rồi.

Nó định đi nhưng nghĩ gì đó lại quay đầu nói:

-Cậu đang không khỏe, nên hút ít thôi.

Nói rồi nó vội bước đi, hôm nay quả là một ngày dài với nó.

Vừa đi nó vừa nghĩ “Lẽ ra mình không nên xuống nước xin lỗi hắn trước như vậy, mình đang nắm trong tay bí mật trọng đại của hắn cơ mà! Nhưng cũng thật là may vì có lẽ hắn không biết, nếu mình có nói ra thì cũng đâu có ai tin!”

Trường nó đã có quy định nghiêm ngặt từ trước rằng cả giáo viên và học sinh không được hút thuốc trong trường. Cô Hiệu trưởng đang từng bước đưa trường THCS Nguyễn Hào Sứ trở thành một trường đạt chuẩn quốc gia, trong đó có mục tiêu là xây dựng trường học lành mạnh không khói thuốc. Nếu giáo viên bị bắt gặp hút thuốc trong trường sẽ bị kỉ luật và phạt một ngày lương. Còn nếu là học sinh thì xem xét hạnh kiểm và phạt dọn nhà vệ sinh trong một tuần. Đối với mấy nam sinh ngỗ ngược thì hạ hạnh kiểm là chuyện bình thường, còn việc kia mới là quan trọng. Vậy nên hắn sợ là đúng rồi.

Nhưng hắn cũng không giống những đứa con trai kia. Nam sinh thông minh, học giỏi sẽ chăm chỉ học tập, những đứa ưa bạo lực thì thích đánh nhau, mấy tên lãng tử thì thích trêu hoa ghẹo nguyệt, số khác thì thích tụ tập hút thuốc, đánh bài, có đứa thì bỏ tiết đi chơi game,...Hắn chỉ ở khu nội trú cũ đó, lặng lẽ hút thuốc. Nó có thể nhìn thấy, trong mắt hắn có cái gì đó, nói như thế nào nhỉ? Có lẽ nó chưa đủ sâu sắc để thấu hiểu điều đó.

10. Chương 10

Hôm sau, đúng 12h 45', nó lại tiếp tục công việc mượn sổ điểm lớn. Mà chắc mọi người cũng thắc mắc sao ngày nó cũng phải làm việc đó đúng không?. Cũng dễ hiểu thôi, sắp cuối năm rồi, thầy Tiên yêu cầu lớp phải mượn sổ điểm lớn để các thầy cô nhập điểm, các học sinh trong lớp cũng tiện theo dõi điểm của mình, nếu có sai sót thì nói để thầy cô sửa lại trước khi nhập điểm vào Smas. Nó lại là lớp phó học tập, thầy Tiên đương nhiên tin tưởng giao cho nó công việc cao cả đó. Mà cũng chỉ có lớp chọn như lớp nó mới làm cái việc nhàm chán đó thôi, mấy lớp khác đâu có. Trong sổ ghi mượn toàn là tên của nó. Nhưng nó lại thích như vậy, trong lúc mọi người truy bài, nó lại có thể tự do đi lại trong sân trường yên ắng mà không bị đội Cờ đỏ dòm ngó. Nó thích sự bình yên đó, như thế thế giới rộng lớn này chỉ có mình nó, và nó có thể bước đi đầy kiêu hãnh trong thế giới đó.

Lo lắng cho sức khỏe của hắn, nó ghé qua khu nội trú cũ. Hắn đã có ở đó, vừa hút hết một điếu thuốc. Nó bước đến, chìa trước mặt hắn mấy viên kẹo dâu:

-Cho cậu này!

-Cảm ơn.-Hắn cũng không khách sáo cầm lấy.

-Nếu cậu có cảm thấy nhạt miệng thì ăn cái này, đừng hút nhiều, không tốt đâu. Trong khói thuốc có chứa hơn 200 chất độc, chất gây nghiện, gây ung thư nguy hiểm như Nicotine, CO, Benzopyrene, Arsenic, Cadmium, Methanol, Formaldehyde, Acetaldehyde,...

Nó kể lại cho hắn nghe những gì nó đọc được trong sách. Hắn cũng chăm chú lắng nghe rồi phán một câu:

-Nhưng có những khoảng trống chỉ có khói thuốc mới có thể lấp đầy.

“ Gì cơ? Khoảng trống, ở trong lòng sao? Mà cậu ta đang dùng nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy chứ?” Nó không hiểu lắm, đành lảng sang chuyện khác:

-Cậu không sợ bị phát hiện sao? Ở đây tuy vắng người nhưng lại nằm phía sau phòng thầy Hiệu phó, còn thầy Luật -Tổng phụ trách Đội thì cũng hay đi tuần tra quanh trường, nếu họ thấy cậu thì sao?

-Sợ gì chứ?

Nói rồi hắn mở điện thoại đưa cho nó. Nó tò mò cầm lấy, trong đó là những bức hình chụp thầy Nam hiệu phó và thầy Luật đang hút thuốc trong văn phòng. Nó thật sự rất bất ngờ và xúc động:

-Cao tay, cậu rất cao tay!

-Chuyện nhỏ thôi mà!

-Vậy sao hôm đó cậu lại sợ bị bác Dũng bắt?

-Bác Dũng bảo vệ ấy hả? Đơn giản thôi, bác ấy đâu có hút thuốc.

-Đúng rồi, vậy mà tôi không nghĩ ra, ha ha!

Nó cười, hắn cũng cười. Lần đầu tiên nó thấy nụ cười đó, không phải cười nhạt, cũng không phải cười đều. Hắn mỉm cười vui vẻ như một đứa trẻ. Tim nó bất giác đập nhanh hơn vài nhịp. Nó bối rối đứng lên:

-Thôi tôi đi đây, lần nào gặp cậu tôi cũng quên mượn sổ.

-Ừ. Nhưng đó là do cậu đoán, chắc tôi không phải xin lỗi cậu đâu nhỉ?

-Không cần!

Tiết ba học văn. Hôm nay cô giảng về tình yêu trong ca dao, dân ca. Đề tài này vô cùng hấp dẫn, cả lớp thảo luận rất sôi nổi, riêng chỉ có nó ngồi khá im lặng, tay chống cằm, đôi mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ. Tuy nó học văn không giỏi nhưng lại rất chăm chỉ làm bài tập, tác phong nghiêm túc, phát biểu sôi nổi nên cô Lâm rất mến nó. Không hiểu sao cô học trò ngoan hôm nay lại suy tư vậy nhỉ?

-Ngọc, em có suy nghĩ hay thắc mắc gì về đề tài này không?

Ồ một câu hỏi rất hợp lí đấy nhỉ! Nó cũng thật thà nói:

-Dạ em thắc mắc một điều: Khoảng trống trong lòng là gì ạ?

Cả lớp nhìn nó chằm chằm, vài đứa bàn tán gì đó, vài đứa thì cười khúc khích. Cô Lâm đập đập tay lên bàn, nói:

-Thôi, có gì đâu mà cười chứ! Câu hỏi của Ngọc rất có chiều sâu, tư duy của bạn ấy rất tốt. Được rồi, em nào có thể trả lời câu hỏi này? À, cô mời Tuyên Thủy!

Tuyên Thủy là học sinh giỏi văn của trường, cô bé đứng dậy đầy tự tin, nói:

-Dạ thưa cô, theo em nghĩ thì “khoảng trống trong lòng” là cảm giác thiếu vắng điều gì đó vốn quen thuộc, gần gũi hoặc mất đi thứ mà mình yêu thích và trân trọng. Đó cũng có thể là do sự thiếu thốn tình cảm, không được người thân quan tâm chăm sóc. Người đó sẽ cảm thấy tâm hồn mình cô đơn, lạc lõng. Khoảng trống đó dường như rất khó để lấp đầy. Em xin hết ạ!

Một tràng vỗ tay hoan hô. Nó thì gật gù tán thưởng. Cô Lâm cười nhìn nó, nói:

-Ngọc, em thấy câu trả lời của bạn ấy thế nào?

- Bạn Thủy trả lời rất hay , rất sâu sắc ạ!

Khôi -lớp trưởng ngồi bàn cuối bỗng giơ tay lên, đứng dậy nói:

-Thưa cô, trong lòng em cũng có khoảng trống, em đang rất đói ạ!

Cả lớp lại được một trận cười no cả bụng.

11. Chương 11

Mấy hôm sau, trên đường đến văn phòng mượn sổ, nó tuyệt đối không cố tình đi qua khu nội trú cũ nhưng vì nghe có tiếng gọi nên nó tò mò vào đó xem thử.

-Mimi ơi cậu đâu rồi?

“ Là giọng của hần. Ha ha ngay từ đầu mình đã biết hần ta đến đây không đơn thuần là để hút thuốc mà. Chắc chắn có chuyện mờ ám!”

-Mimi đừng trốn nữa, ra đây đi, xem tớ có gì cho cậu nè! Tớ biết cậu đói nên đã mua cho cậu một bịch sữa tươi đây!”

“ Được lắm, cậu dám đến đây để lên lút hện hò à! Quan tâm chăm sóc người yêu nhiệt tình thế! Tôi đã hứa là sẽ giữ im chuyện đó chứ đâu có hứa là không chụp hình nữa. Phải chụp làm bằng chứng để cho Hương sáng mắt ra!”

Nó đến gần hơn, lấy điện thoại ra, điều chỉnh ánh sáng. Rút kính nghiệm lần trước, nó tắt hết âm thanh. Nó đứng núp sau cây bàng, cố gắng xác định mục tiêu nhưng không thấy hần đâu nữa. Bỗng dưới chân có cái gì đó mềm mềm quần lấy chân nó, nó nhìn xuống, cái đó màu trắng trắng, khê cử động. Không lẽ...

-Á, ma!

Nó hét lên, định chạy đi thì một bàn tay từ phía sau bịt miệng nó, một tay khác ôm lấy eo nó rồi cứ thế kéo nó đi.

“Giờ thì mình đã tin rồi, ma là có thật. Chỉ cần lần này sống sót trở về, mình nhất định sẽ viết một cuốn sách khoa học về ma, bản thân mình chính là một bằng chứng sống đầy giá trị. Nhưng trước tiên phải thoát đã, nó đưa mình đi đâu thế này, không phải xuống âm phủ chứ? Mình còn trẻ mà, mình là người tốt mà, mình chưa muốn chết đâu hu hu!

Bàn tay đó buông nó ra, người nó vẫn run rẩy. Lúc nó mở mắt ra thì thấy mình đang ở khoảng đất trống giữa hai dãy phòng của khu nội trú cũ. Nó thở phào nhẹ nhõm, “là mơ sao?”. Nó quay người lại, thấy một đôi mắt đen lầy đang mở to nhìn mình, vội lùi lại phía sau mấy bước. “Lại là hần! Là hần ta đã giả trò!”

-Nhìn gì mà nhìn, tránh ra đi!

-Tôi chỉ muốn nhìn xem cậu mộng du tỉnh chưa thôi. Cậu lại định rình mò chuyện riêng của tôi đấy à?

-Là cậu có tật giật mình thì có!

-Đúng, tôi không muốn mọi người biết chuyện này, Mimi sẽ gặp nguy hiểm.

Nó cố tỏ ra ngây thơ hỏi:

-Mimi là ai vậy?

-Đây, nó đây.- Hần chỉ vào con mèo đang đứng dưới chân mình. Rồi hần cúi xuống lấy một cái bát nhỏ, rót sữa vào đó.

-Mimi mau uống sữa đi, cậu đói lắm đúng không?

“Mimi, Mimi là một con mèo ư? Không phải bạn gái của hần, càng không phải một con ma ! Mình nghĩ nhiều quá rồi!”

-Thật không thể tin nổi, người ưa sạch sẽ như cậu lại thích loài động vật hung dữ, lông lá xù xì, suốt ngày kêu “meo meo” một cách vô nghĩa này.- Nó rất không thích mèo, lúc bé nó nghịch con mèo nhà hàng xóm rồi bị cào cho rách cả áo, trên lưng giờ vẫn còn sẹo.

-Thì sao chứ, Mimi rất đáng thương, mẹ của nó vào nhà bếp của căn-tin ăn vụng bị các học sinh ở đó đánh chết. Mimi thường xuyên bị đói.

-Vậy ư? - Nhìn con mèo con có bộ lông trắng muốt, thân hình nhỏ bé và hơi gầy, lòng nó đầy thương cảm.

Những người vốn được sống trong sự chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng của cha mẹ sẽ không thể hiểu được nỗi khổ đó. Có lẽ nó cũng không hiểu hết. Dù là súc vật nhưng chúng cũng có linh hồn, có cảm xúc, cũng biết đau, biết vui buồn, yêu ghét chứ. Tự nhiên nó thấy mến con mèo nhỏ này.

Nó ngồi xuống, đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mượt của Mimi. Con mèo cũng nhìn nó, dúi dúi đầu vào tay nó.

-Mimi có vẻ thích cậu đấy. Tuần sau tôi đi thi đá cầu ở Đà Nẵng, cậu giúp tôi trông chừng nó nhé!

-Ừ, được thôi.

-Mimi thích uống sữa và ăn bánh quy. Nó không ăn nhiều đâu.

-Nó không bắt chuột ăn sao?

-Nó còn nhỏ mà, với lại không ai dạy nó cả.

-Ừ nhỉ, bắt chuột là tập tính hỗn hợp, vừa có tính bẩm sinh, vừa cần phải học tập.

Bỗng nhiên hắn nhìn nó rồi cười vẻ sâu xa:

-Cậu không đi mượn sổ sao?

Nó lấy điện thoại ra xem, hốt hoảng nói:

-Thôi chết, còn có 5 phút. Tôi phải đi đây.

-Chuyện của Mimi cậu đừng nói với ai nhé, kể cả cô bạn thân của cậu. Nếu không Mimi sẽ gặp rắc rối đó.

-Tôi tin Hương, bạn ấy sẽ không làm gì đâu.

-Nhưng tôi không tin những người khác.

Nói rồi hắn đứng dậy đi về lớp. Nó thì vẫn đứng đó ngơ ngác. “Chẳng lẽ cậu ta tin mình? Nếu không sao lại giao Mimi cho mình chứ? Tên này đúng là khó hiểu.”

“Đúng vậy, mèo con dễ thương à, tôi chỉ tin cậu thôi!”

12. Chương Ngoại Truyện 1

NGƯỜI TRONG LÒNG HẢI NINH VÀ NỖ LÒNG CỦA MIMI

Gần đây mọi người rất tò mò về người con gái trong lòng Hải Ninh. Có một bạn X cho rằng đó là Hải Châu, hot girl của khối 8. Cô bé học giỏi, dễ thương, hát hay múa đẹp, lại đá cầu rất tốt. Bạn X nói rằng đã chứng kiến Hải Ninh và Hải Châu tập cầu với nhau rất thân thiết.

Bạn Y lại cho rằng người đó phải là Kim Ngân, lớp trưởng của lớp 9H, đồng thời là chị cả của trường. Đã nhiều lần bọn con trai trong trường định tụ tập đánh hội đồng Hải Ninh nhưng cô ấy đã xử đẹp tất cả với khẩu hiệu quen thuộc: “ Ai muốn động đến Hải Ninh ca ca thì phải qua cửa của chị trước đã!”

Còn cô Liên y tá thì cho rằng người con gái đó là Nguyễn Mai Ngọc, học sinh lớp 9A, là học trò cưng của các giáo viên trong trường. Chính cô đã thấy họ rất thân nhau lúc ở phòng y tế. Nhưng hiển nhiên đây là giả thiết ít được ủng hộ nhất.

Nó cũng có nghe qua mấy tin đồn đó nhưng theo nó thì tên Hải Ninh đó chỉ yêu bản thân hắn thôi. Mà có khi hắn ta không thích con gái cũng nên!

Một ngày nọ, nó tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng của Mimi. Mở mắt ra, nó thấy mình đang ở khu nội trú cũ, Hải Ninh không có ở đây, chỉ có cô bạn Mimi dễ thương đang nhìn nó chăm chú.

-Có chuyện gì không Mimi, sao lại nhìn chị kì vậy?

-Chị Ngọc ơi, em có một bí mật về anh Hải Ninh muốn kể cho chị nghe đấy!

-Ồ, vậy ư? Chuyện gì thế?- Ngọc vô cùng tò mò.

-Chị có biết anh ấy thích ai không?

-Làm sao mà chị biết được chứ! Mau nói đi Mimi, ai mà xui xẻo vậy?

-Đúng vậy, thật là xui xẻo! Anh ấy thích em.

-Cái gì! Thật không đấy? Em kể rõ ràng xem! -Đây đúng là một chuyện động trời đó nha!

Nhìn khuôn mặt đầy xúc động của bạn Ngọc, Mimi vô cùng thích thú, chậm rãi kể lại buổi chiều hôm đó:

-Hôm đó, anh Ninh trốn tiết Công nghệ, anh ấy bảo môn đó rất nhàm chán nên ra đây ngủ. Vừa ngủ, anh ấy vừa ôm em vào lòng. Trong giấc mơ, anh ấy nói với em rằng: “ Mèo con à, tớ thích cậu”. Ôi, chị biết đấy, em rất khó xử. Em chỉ coi anh Hải Ninh như một người anh thôi. Chị giúp em nói rõ với anh ấy nhé!

“ Chuyện này lại có thể xảy ra sao? Không lẽ nào lại thế! Hải Ninh, cậu ta, cậu ta...Ngay từ đầu mình đã biết mà, nhưng mình không ngờ đây lại là sự thật. Hương có biết chuyện này không nhỉ, cậu ấy sẽ đau lòng lắm. Việc này không dễ chấp nhận chút nào.”

- Hải Ninh... cậu ta thật là BIẾN THÁI.

-Chị bình tĩnh đã, em sẽ không đến với anh ấy đâu. Chị Ngọc à, vì người em thích là chị!

“ Chuyện này lại càng không thể xảy ra. Hải Ninh à, cậu vẫn chưa phải là người biến thái nhất đâu!”

-Mimi à, em... em thật là dễ thương quá đi !

P/S:Xin mọi người hãy thứ lỗi cho tâm hồn ngây thơ đến ngốc nghếch của bạn Ngọc nhà ta nhé! :D

Vậy là “Khoảnh khắc cậu mỉm cười” đã đi xa hơn mình tưởng. Ban đầu mình chỉ định viết truyện ngắn thôi. Nhưng sau đó có thêm ý tưởng nên mình viết thành truyện dài khoảng 5 chương . Nhưng sau đó lại nảy ra thêm nhiều ý tưởng khác vậy nên mình sẽ viết dài hơn, khoảng vài chục chương.

Một số chi tiết trong truyện là mình đã lấy từ thực tế cuộc sống của bản thân. Các tên riêng trong truyện cũng được mình lấy từ tên của bạn bè, tên trường nơi mình học bởi nó cho mình cảm giác chân thực, giống như mình đang kể lại một thời học sinh cấp 2 đáng nhớ, trong sáng nhưng cũng lắm rắc rối của mình.

Giờ nghĩ lại mình thật không sao hiểu nổi lúc đầu lại chọn “Hải Ninh” làm tên của nam chính vì ở lớp mình rất ghét hần, tính cách hần cũng chả giống nam chính tạo nào. Còn hình tượng “Ngọc” và “Hương” là một sự kết hợp theo kiểu “trao đổi đoạn” giữa mình và cô bạn thân. Tính cách của mình hơi giống với nhân vật “Hương”, nhưng ước mơ và cái tính dở người của mình lại giống với “Ngọc”. Mình thật sự rất thích hai nhân vật này.

Có lẽ đây là lần đầu cũng như là lần cuối mình viết truyện dài. Mình sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện này trước khai giảng. Năm nay mình học lớp 11 rồi, sẽ rất bận, chắc các bạn cũng vậy phải không? Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ cho truyện của mình. Sarang hae yo!

Xin mọi người cũng hãy thứ lỗi cho sự dài dòng của bạn tác giả nhé!

13. Chương 12

Tuần sau, Hải Ninh đi, nó thay hần chăm sóc cho Mimi chu đáo. Chuyện này phải giấu Hương làm nó thấy rất áy náy. Hương là bạn thân nhất mà nó có, cô ấy vốn là người hiểu chuyện, thế nhưng lại không giỏi giữ bí mật, chỉ cần vui lên một chút là chuyện gì cũng nói ra hết. Chỉ cần bạn không hỏi Hương là bố mẹ giấu tiền ở đâu, mọi chuyện khác, nếu biết cô ấy đều sẽ kể cho bạn nghe. Vậy nên một lần nọ, Ngọc rủ Hương đi ăn kem, hôm ấy tâm trạng Hương rất tốt. Ngọc hỏi Hương:

-Cậu có biết điểm yếu của thầy Hiệu phó là gì không?

-Cậu nói chú tớ ấy hả? Chú ấy rất chi là sợ vợ nhé, mà thím thì lại rất bá đạo.

-Còn gì nữa không?

-Chú ấy bị nghiện thuốc lá nặng. Từ ngày cô Hoa cấm hút thuốc trong trường, chú ấy đã rất khổ tâm nên gầy đi nhiều rồi đó.

Xem ra bạn Hương đang vô cùng trung thực. Nó hỏi tiếp vấn đề chính mà nó muốn hỏi:

-Vậy cậu có biết Hải Ninh có điểm yếu gì không?

-Hải Ninh ca ca của tớ ư? -Lần này Hương cũng rất thành thật trả lời-Không, hoàn toàn không. Có chăng thì là cậu ấy quá đẹp trai thôi!

-Hương à, điểm yếu của cậu chính là mê trai đó!

-Ngọc à, điểm yếu của cậu chính là không biết thưởng thức các đẹp!

Giờ Hương vẫn vậy, suốt ngày nhắc “Không biết Hải Ninh ca ca thì có tốt không? Bao lâu nữa thì cậu ấy về nhỉ? Ồi một ngày không gặp anh không thể không thấy nhớ!”

Thầy Phát vẫn thường gọi điện về trường thông báo tình hình, nghe nói Hải Ninh đá rất tốt, đã lọt vào bán kết rồi. Fan của hấn biết được tin đó không hề có phản ứng gì đặc biệt cả vì Hải Ninh ca ca không vào được bán kết mới là chuyện lạ.

Mấy hôm sau, thầy lại gọi về báo tin, Hải Ninh đã thắng đối thủ với tỉ số cách biệt. Cậu ấy đang chuẩn bị thi chung kết, gặp Nguyễn Thanh Minh, đương kim vô địch giải trẻ môn đá cầu toàn quốc năm ngoái. Hương vừa mừng vừa lo, nghe nói Thanh Minh có thể lực và kỹ thuật đều tốt, cậu ta đã lọt top 10 vận động viên trẻ xuất sắc nhất thế giới môn đá cầu năm mới 12 tuổi. Hương biết Hải Ninh đá cũng rất tốt nhưng vừa rồi cậu ấy bị sốt cao, thể lực bị ảnh hưởng nhiều, thắng được Thanh Minh e rằng là khó.

Nó nghe Hương nói vậy trong lòng lại nổi lên sự áy náy, lần đó vì nó mà hấn bị sốt, lại bị nó đánh ngất xỉu. Năm nay hấn là niềm hi vọng của toàn trường cũng như của thành phố này, hấn mà thua thì nó cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, nó quyết định gọi điện cho hấn.

-Mới 5 ngày mà đã nhớ tôi rồi sao?

-Nhớ nhưng gì chứ, tôi thấy lo cho cậu nên gọi thôi.

-Lo lắng cũng là một kiểu nhớ đấy.

-Đừng tưởng bở, tôi lo cậu thua nên gọi điện an ủi thôi.

Quả thực hấn cũng đang rất mệt mỏi, thời tiết nơi đây khác với ở nhà nên hấn không thích ứng được, tối ngủ cũng không ngon giấc, đôi lúc hôn lại để ở đâu đâu. Mỗi lần thấy không khỏe trong người hấn liền đi mua một bịch kẹo dâu về nhai, tâm trạng liền trở nên dễ chịu hơn.

-Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thắng. Đợi tôi về nhé!

-Ừ tôi sẽ đợi cậu đem quà về cho tôi. Thi tốt nhé, nhớ đừng hút nhiều, không tốt đâu.

-Tôi biết rồi.

Nghe được giọng nói trong trẻo của nó, Hải Ninh thấy khá hơn rất nhiều, hấn càng có thêm quyết tâm để chiến thắng. Hấn không muốn làm nó thất vọng.

Sáng thứ bảy, như thường lệ, nó đi học, vừa đi vừa nhẩm hát mấy câu hát tiếng Anh:

“Grateness as you, smallest as me

You show me what is deep as sea

A little love, little kiss

A little hug, little gift

All of little something, they are our memories...”

Hôm nay tâm trạng nó rất tốt, haha đợi hần về nó sẽ có quà. Lúc đi mượn sổ, nó không quên đem cho Mimi ít thức ăn. Mimi rất khôn, chỉ cần gọi tên, nó sẽ chạy đến liền, nó lại rất ngoan, không hề hung dữ như con mèo nhà hàng xóm. Càng ngày nó càng quý Mimi hơn.

14. Chương 13

Hôm đó, vừa hết tiết 2, nó sang tìm cô bạn thân để tán gẫu. Đạo này nó mãi lo cho Mimi nên ít có thời gian nói chuyện với Hương. Đi được nửa đường thì thấy Hương chạy lại, gương mặt đầy xúc động, mắt thì đỏ hoe, ôm chầm lấy nó, méu máo:

-Ngọc ơi, Hải Ninh...cậu ấy , cậu ấy...huhu!

-Có chuyện gì thế, cậu ta thua rồi à?- Nó sốt ruột hỏi.

-Cậu nói gì vậy chứ, Hải Ninh ca ca của tớ thắng rồi huhu!

-Thôi được rồi, cứ làm như cậu ta sắp chết không bằng!

-Tớ không cho cậu nói Hải Ninh ca ca như vậy! Cậu ấy thắng rồi, tớ vui quá mà không kìm được nước mắt đây!

-Tớ biết rồi, coi cậu kìa, nước mắt, nước mũi chèm nhem, cậu ta nhìn thấy chắc bỏ chạy mất dép đấy!

-Thật á? Tớ phải đi rửa mặt đã. Hi hi tại tớ vui quá!

Bỗng trên loa phát thanh của trường vang lên giọng nói đầy xúc động của thầy Hiệu phó:

-Tôi xin thông báo đến toàn trường một tin vui. Em Nguyễn Hải Ninh, học sinh lớp 9H trường ta vừa đánh bại cự vô địch năm ngoái để đăng quang ngôi vị vô địch giải trẻ đá cầu toàn quốc năm nay. Đây là một niềm tự hào to lớn đối với toàn thể trường THCS Nguyễn Hào Sự chúng ta. Tôi hi vọng em ấy sẽ là tấm gương sáng để các em học sinh khác trong trường học tập và noi theo...

Các học sinh chăm chú lắng nghe, ai cũng xúc động, dấu biết đó là điều hiển nhiên! Có vài nàng cũng giống cái Hương, khóc thút thút, vài nàng thì la hét, nhảy cẫng lên. Xem ra bạn Hải Ninh sắp có thêm một lượng fan lớn rồi, nghe nói làm người nổi tiếng thích lắm.

“ Ừ, vui ghê, tự hào ghê! Vậy sao lúc mình đậu thủ khoa môn Sinh học cấp tỉnh, chả ai dùng loa phát thanh để thông báo nhỉ? À, có lẽ mọi người cũng đều coi đó là điều hiển nhiên!”

Thứ hai tuần sau, nó đến sớm hơn mọi ngày. Chưa kịp vào lớp cất cặp, nó chạy thẳng xuống khu nội trú cũ, nhưng... hần chưa đến. Mimi thấy nó liền chạy lại.Nó cúi xuống, lặng lẽ vuốt ve con mèo, đút cho nó vài miếng mít táo.

-Mimi, em nói xem, sao cậu ta còn chưa đến nữa, 12 giờ rưỡi rồi. Hay là cậu ấy đi thi về mệt quá nên nghỉ học rồi nhỉ?

-Cậu đang mong tôi nghỉ học sao?

Nó bối rối quay người lại, “Cậu ấy đến rồi”.Nó có cảm giác như lâu lắm rồi mới lại được gặp hần, còn hần thì vẫn vậy, thích trêu nó.

-Hi hi đâu có, chỉ là...À, chúc mừng cậu, nhà tân vô địch.

-Tôi nói rồi, tôi sẽ thắng. Mimi vẫn ổn chứ?

-Hình như là không, nó mập lên rồi!

-Tôi chỉ sợ cậu ngược đãi nó, nếu không thì lại quên cho nó ăn.

-Gì chứ, tôi đâu đến nỗi...

-Quà của cậu đây!

Hần đưa cho nó một cái hộp nhỏ. Nó nhìn qua cái hộp, hơi thất vọng nói:

-Sao quà lại bé thế, có ăn được không đây?

- Tất nhiên là không, cậu đâu phải heo. “Cậu là một con mèo đáng yêu”

-Đúng, tôi không phải heo. Cái gì đây vậy?

Vừa nói nó vừa mở cái hộp ra, đó là một sợi dây chuyền có gắn một mặt mèo dễ thương làm bằng đá gì đó nó không biết.

-Là cho tôi á?

-Chẳng lẽ lại cho Mimi sao ?

Nó vui vẻ ngắm chiếc dây chuyền, lại phát hiện có gì đó không đúng, “Mình và hắc đầu thân quen gì, sao lại tặng mình mấy thứ này chứ? Hình như mình không nên nhận, may quá chưa nói cảm ơn hắc”

-Có lẽ tôi không nên...

Hắc hiểu nó muốn nói gì, liền chen ngang:

-Trả công cậu đã giúp tôi lo cho Mimi. Nếu cậu không thích thì cứ đeo cho Mimi, nó không ngại đâu.

Nói rồi hắc bước về lớp. Nó nhìn sợi dây chuyền, lại nhìn Mimi.

-Mimi sướng nhé, xem ra cậu ấy rất quan tâm em. Mua dây chuyền cho chị cũng chọn hình mặt mèo. Vậy thôi em cứ nhận tình cảm, chị sẽ nhận vật chất. Nhưng mà, cái này đeo như thế nào nhỉ?

Trước giờ nó đâu có dùng mấy thứ này. Trên người nó chả có tí trang sức nào cả, ngoại trừ dây buộc tóc. Nó đến kẹp cài cũng không có, khuyên tai, dây chuyền, nhẫn, vòng tay, lắc, đồng hồ,... cũng không luôn. Nó thấy mấy cái đó rất vướng víu, với nó thì tri thức chính là món trang sức đẹp nhất, quý giá nhất. Nhưng dây chuyền này là thành ý của người ta, chẳng lẽ lại đem đeo cho Mimi?

Còn hắc thì đứng cách đó không xa khẽ lắc đầu “Gọi cậu là mèo quả không sai!”

15. Chương 14

CON MA THẬT SỰ (1)

Sau lần hiểu lầm Mimi là ma, nó bắt đầu thấy sợ, nếu không có hắc thì nó sẽ không dám đến khu nội trú cũ đó một mình. Hương cũng thường xuyên nhắc nhở nó phải cẩn thận, “có kiêng có lành”.

Hôm đó thứ tư, nhân ra chơi 15 phút, nó đến đó đem theo ít thức ăn, cùng hắc chơi với Mimi. Sau đó nó thấy đầu của mình hơi đau, rồi nó ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu sau nó mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra nó đã thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Hương với đôi mắt đỏ hoe, còn miệng thì méo mếu:

-Ngọc, may quá cậu tỉnh rồi. Cậu ổn chứ, có đau ở đâu không? Cậu có nhận ra mình không? Cậu biết đây là số mấy chứ?-Hương xòe trước mặt nó bốn ngón tay.

-Hương à, cậu đang sỉ nhục IQ của tớ đấy!

-Tốt quá, cậu không sao là tốt rồi.

Nó nhìn xung quanh, “Sao đông người vậy? Có thầy Luật, cô Vân- giáo viên môn Giáo dục công dân và cả Khôi, Trí, Thảo Nguyên, Diên Vi là học sinh lớp của nó nữa. Có chuyện gì vậy chứ? Mà Hải Ninh và Mimi đâu rồi? Thôi chết mấy giờ rồi, là mình ngủ quên ư?”

Nó lấy điện thoại ra, 4 giờ rồi, à còn có tin nhắn nữa, là của hắc gửi: “Vì sự bình yên của khu nội trú này và Mimi, cậu nhớ diễn sâu vào.”

“Gì chứ? Hắn ta đang nói cái quái gì vậy chứ?”

Mọi người vẫn nhìn nó chăm chú. Nó thì cứ ngơ ngác, có cảm giác như mình vừa từ trên trời rơi xuống. “Ai đó làm ơn giải thích cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra đi!”

Cuối cùng thì thầy Luật cũng lên tiếng:

-Ngọc, nói cho tôi biết tại sao em lại ở đây?

-Em... Sao, sao mọi người lại ở đây vậy ạ?

-Hương nói em đột nhiên biến mất, em ấy đã đi tìm em khắp nơi. Ngọc, sao em lại đến đây?-Cô Vân lo lắng hỏi nó.

Bên cạnh mấy đứa bạn thì đang xì xào bàn tán: “Là ma làm đấy!”, “Cái này gọi là ma dẫn”, “Có ma ở đây thật sao?”, “Có phải Ngọc mộng du không?”, “Không, nhất định là ma rồi!”...

“Ý hắn là...hắn sợ có người đến đây nên bày ra trò này, và mình là nạn nhân kiêm diễn viên ư? Được thôi!”

-Em không biết sao mình lại ở đây nữa, em định đến thư viện nhưng sau đó...em không nhớ gì nữa. Em... em thấy đầu mình hơi đau ạ!

Tức thì cô Vân tái mặt, nắm chặt tay thầy Luật:

-Anh Luật, làm sao đây, có phải do... không, em sợ lắm!

-Không sao đâu! Chắc chỉ là trùng hợp thôi. Em Ngọc không sao rồi, tất cả giải tán. Nhớ là không được đồn chuyện này lung tung. Từ nay về sau không ai được đến đây nữa, rõ chưa?

-Vâng ạ!

Sau đó thầy Luật đưa cô Vân về, Hương cùng với Thảo Nguyên và Diên Vĩ đưa nó về lớp. Hai đứa con trai kia nghĩ “May quá, được nghỉ tiết công dân ra đây dạo mát, hehe!”. Mấy đứa con gái thì nghĩ “Ồ đây rất nguy hiểm, mình sẽ không đến đây nữa. Việc này hệ trọng, cần thông báo cho cả trường biết để đề phòng”. Hắn nghĩ “Kế hoạch thành công mỹ mãn”, nó thì nghĩ “Hải Ninh, cậu chết với tôi!”

Chiều hôm đó, nó đứng ở cổng trường chờ hắn. Vừa thấy hắn nó liền nắm lấy tay hắn lôi đến khuôn viên trường lúc này đã vắng người.

-Có chuyện gì vậy? Sao lại kéo tôi đến đây?

-Cậu còn hỏi sao, cậu không có gì để giải thích với tôi ư?

-Chuyện đó cậu đã xử lí rất tốt mà!

-Tốt gì chứ, tại cậu mà tôi đã phải nói dối thầy cô, bạn bè. Cậu nói là vì sự bình yên của khu nội trú này hả? Vốn nơi đây đã rất bình yên rồi, chính vì cậu mà nó mới ồn ào và rắc rối như vậy đấy biết không hả?-Nó thực sự rất bức mình bởi cái trò này của hắn.

-Cậu đang giận tôi sao?

-Không thèm giận đồ ích kỉ như cậu. Cậu bày ra trò này chỉ để che giấu cho việc xấu cậu làm thôi. Vậy mà cậu còn lôi tôi vào, một tiếng cũng không nói trước với tôi, chỉ gửi mỗi một cái tin nhắn trêu tượng.

-Đó là vì tôi biết IQ của cậu rất cao. Với lại nếu nói trước thì gương mặt cậu lúc tỉnh sẽ không thể biểu cảm đạt như vậy. Tôi không vì riêng bản thân tôi, còn vì cậu và Mimi nữa.

-Mặc kệ là vì ai, tôi mới là người chịu khổ. Lỡ như tôi không đọc được tin nhắn đó thì sao chứ? Nếu không vì Mimi thì tôi cũng sẽ không làm cái việc lừa dối mọi người đó đâu.

-Cậu nghĩ là tôi sẽ để cậu một mình ở đó chịu nguy hiểm sao? Tôi đã chuẩn bị hết rồi. Tôi cũng đâu muốn phải làm ra việc đó, chính bọn họ cứ thích làm phiền cuộc sống riêng của tôi.

-Đúng, cậu đạt được mục đích rồi đó. Từ nay sẽ không có ai tới đây làm phiền cậu nữa đâu. Vĩnh biệt!

Nói rồi bỏ về. Còn hắn thì vẫn đứng đó bất lực. “Cô ấy giận rồi!”

16. Chương 15

CON MA THẬT SỰ (2)

Chuyện này cũng là bắt đắ dĩ hấn mới phải làm vậy. Từ ngày hấn giành quán quân cuộc thi đá cầu, bọn con gái cứ bám theo hấn hoài, phiền chết đi được. Khó khăn lắm hấn mới cắt đuôi được họ để đến được khu nội trú cũ. Việc hấn hút thuốc bị phát hiện cũng chẳng sao, nhưng hấn thấy lo cho Mimi. Trường này có mấy nam sinh rất nghịch, nếu biết ở đây có mèo, họ sẽ tìm cách bắt cho bằng được rồi hành hạ nó không thương tiếc, giống như đã từng làm với mẹ của nó. Hấn thực không dám tưởng tượng đến điều kinh khủng đó.

Việc lần này cũng là vì Ngọc. Hấn và nó thường xuyên đến đó, nếu ai nhìn thấy chắc chắn sẽ hiểu lầm. Trường cũng có quy định, học sinh có thể tự do yêu đương ở bên ngoài miễn là không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của trường, còn lúc ở trường tuyệt đối không được hẹn hò. Tuy rằng hấn và nó trong sáng nhưng tình ngay lí gian, hấn sợ làm ảnh hưởng đến nó. Còn hấn trước giờ vốn đã mang danh hư hỏng rồi. Đúng là hấn ích kỉ, muốn nhìn thấy nó mỗi ngày, muốn thấy nó cười. Đã lâu lắm rồi, hấn mới lại có cảm giác ấm áp như vậy.

Hấn tưởng đã nghĩ ra kế hoạch vẹn toàn, không ngờ lại làm nó giận. Hấn cũng thật không hiểu nổi, chỉ là một lời nói dối vô hại thôi, chẳng ảnh hưởng đến kinh tế nhà ai cả, sao nó lại giận chứ? Con gái đúng là con gái!

Nó đúng là rất giận, hấn chẳng hề nghĩ đến cảm nhận của nó. Mặc dù nó biết là mình thông minh, nhưng những sự cố ngoài ý muốn luôn có thể xảy ra. Hấn là đồ ích kỉ đáng ghét, vì hấn mà một học sinh ngoan gương mẫu như nó phải nói dối, tung ra tin đồn nhằm khiến mọi người hoang mang. Nếu có chuyện gì xảy ra thì hấn có gánh được hết không chứ?

Từ hôm đó, nó không thềm đến khu nội trú cũ nữa, không thềm nói chuyện với hấn, tránh hấn như tránh tà. Coi như một lần nữa nó lại nhìn nhầm người.

Hôm nay đến lớp chẳng có gì làm, nó sang lớp 9C kiểm Hương nói chuyện. Buổi chiều, gió thổi mát rượi. Trường nó trồng rất nhiều cây, nào là cây bóng mát, cây ăn quả, cây cảnh,...Mỗi lần bước trên sân trường vào buổi trưa, không khí luôn trong lành và dịu mát, bóng râm của cây xanh còn nhiều hơn cả ánh sáng. Và cứ đến mùa quả chín, ngồi trong lớp học cũng có thể ngửi thấy mùi mít, ổi, xoài ngọt lịm, còn có cả quả điều màu vàng, màu đỏ trông thích mắt.

Hương cũng đang tận hưởng sự trong lành đó, cô ấy nhắm mắt lại, thả mình hồn vào gió. Lúc này nhìn Hương như một thiên thần, chỉ cần có được đôi cánh, có lẽ cô ấy sẽ bay đi. Nó thật không dám nghĩ đến một ngày sẽ sống thiếu Hương, đó là người bạn cũng như là người chị em tốt nhất mà nó có, không giống như kẻ xấu xa nào đó toàn mang đến rắc rối cho nó.

-Được rồi đó, diễn sâu quá cô nương!

- Hì hì, gió mát quá! Mà cậu thấy bớt nhức đầu chưa?

-À, tớ khỏe rồi. Sao hôm qua mọi người lại biết tớ ở đó vậy?

-Hôm qua, ...

Ra chơi tiết 3, Hương muốn tìm Ngọc tâm sự vài chuyện bực mình về cái kẻ đáng ghét ngồi cùng bàn tên là Lê Duy Huy, hấn ta..., nghĩ đến là... là tức chết mất! Nhưng Ngọc không có trong lớp, xuống thư viện tìm cũng không có, căn-tin, văn phòng cũng không có, phòng y tế cũng không luôn. Hương tìm khắp trường cũng không thấy, cô ấy đã rất lo lắng, Ngọc chưa bao giờ làm việc tùy tiện, chỉ sợ có chuyện gì đó không hay.

Hương về lại lớp 9A, trống đánh vô lớp rồi mà nó vẫn chưa về. Hương nhờ Thảo Nguyên khi nào thấy nó về thì nhắn tin qua cho yên tâm. 15 phút sau, Nguyên nhắn qua, Ngọc vẫn chưa về lớp. Hương không nghĩ ngợi nhiều liền xin cô ra ngoài. Hương chạy xuống sân trường, tìm một vòng nữa. Thật may, cô gặp được

bác lao công, bác ấy bảo lúc nãy thấy Ngọc đi xuống khu nội trú cũ. Linh cảm có chuyện không hay, nhưng Hương không dám đến đó một mình. Cô đã nhắn tin kể mọi chuyện và rủ Thảo Nguyên đi cùng. Không ngờ Nguyên lại báo cho thầy Luật và cô Vân. Khi mọi người đến nơi thì Ngọc đang nằm ở đó. Hương đã rất sợ Ngọc xảy ra việc gì, cô đã nhiều lần nhắc nhở mà nó cứ không tin.

Vậy nên người ta mới nói: “Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma”, đang tháng cô hồn, mọi người nhớ cẩn thận nhé.

17. Chương 16

CON MA THẬT SỰ (3)

Hải Ninh lúc này cực kì đau khổ. Nó không đến đó nữa, hắn thấy khoảng trống trong lòng mình như lớn thêm. Hơn nữa, không biết trong khi hắn đi thi, nó đã cho Mimi ăn cái gì mà giờ hắn cho bánh quy cũng không ăn, sữa cũng uống rất ít. Mimi suốt ngày nhìn hắn rồi kêu “meo meo” làm hắn điên cả đầu. “Làm sao đây, làm gì đây? Người ta giận thật rồi!”

Rồi hắn lại nhìn Mimi, “Có cách rồi!”

-Mimi, cậu đói lắm đúng không?

Hôm đó, nó đang ngồi chăm chú làm bài tập môn lí thì đột nhiên trong lớp vang lên tiếng xì xào. Nó ngẩng đầu lên, là một oan hồn cứ bám theo nó, phiền chết đi được. Nó không thèm để tâm đến sự xuất hiện của hắn, tiếp tục làm bài. Nhưng mà... “Trời ơi mình làm sao thế này, 10+1 mà cũng bấm máy tính. Mình điên mất rồi!”

-Hải Ninh đấy à, có việc gì không em?-Thầy Nhị khẽ hỏi hắn.

-Dạ thầy Phát có việc muốn gặp bạn Ngọc ạ!

-Được rồi! Ngọc, em ra gặp thầy ấy đi!

“Gì chứ? Hắn ta đang trả đũa mình ư? Vì mình chỉ trích cái kế hoạch đen tối đó mà cậu ta méc thầy Phát cái chuyện từ thời cổ đại sao? Có lẽ mình không nên đi thi hơn!”

-Dạ em không đi có được không thầy?

-Sao lại không đi chứ? Đi nhanh đi kéo thầy Phát đợi!

Thầy Nhị dạy vật lí có “hơi hơi” khó tính thôi, không nên để thầy ấy giận. Nó miễn cưỡng đứng dậy.

-Em xin phép ra ngoài ạ!

-Ừ.

Nó bước nhanh khỏi lớp, hắn chậm rãi đi sau. Đến lúc thấy nó đi thẳng xuống phòng đợi của giáo viên hắn mới nắm lấy tay nó kéo đi.

-Không phải lỗi đó.

-Không ở đó thì ở đâu chứ? Buông ra, cứ làm như tôi là phạm nhân vậy. Cậu lại đi mách lẻo với thầy Phát rồi đứng không hả cái đồ nhỏ nhen?

Nó cứ giãy dụa còn hắn lại không nói lời nào, cũng không buông tay, kéo nó đến khu nội trú cũ.

-Gì chứ? Sao lại đưa tôi tới đây hả? Tôi đi gặp thầy Phát chứ đâu có đi gặp ma đâu.

-Hôm nay thầy ấy không có tiết thì tới trường làm gì chứ?

-Cậu dám lừa tôi sao cái đồ xấu xa!

Nó vung tay đâm vào bụng hắn nhưng hắn không né.

-Cứ đánh đi nếu việc đó có thể khiến cậu vui.

-Vui vẻ gì với cái trò bạo lực này chứ! Tránh ra, tôi phải về lớp.

-Mimi rất nhớ cậu.

-Mặc kệ nó, tôi không quan tâm.

Tuy nói vậy nhưng nó vẫn lo cho Mimi. Mấy ngày nay nó muốn xuống đây thăm con mèo nhưng lại sợ chạm mặt hần. Tội nghiệp Mimi bé nhỏ!

-Nhưng tôi...cũng rất nhớ cậu!

Nó ngạc nhiên quay đầu lại, hần ta vừa nói gì vậy?

-Tôi xin lỗi. Tôi đã không nghĩ cho cảm nhận của cậu, là tôi sai rồi. Cậu đừng giận nữa có được không?

“Đây có phải là Hải Ninh mà mình quen không vậy? Cậu ta có bị làm sao không, hay đây là di chứng của cơn sốt để lại nhỉ?”

-Mấy ngày nay cậu không đến Mimi đã rất đỗi.

“ Hóa ra là xin lỗi mình vì Mimi ư? Mình thật không bằng một con mèo mà!”

Hần vẫy tay, Mimi từ trong đó đi ra, trên cổ đeo một mảnh giấy ghi: “I’m sorry, I was wrong. Please forgive me!”. Khuôn mặt Mimi lại vô cùng biểu cảm, trông rất đáng thương. Xem ra Mimi đang rất khổ sở vì thiếu nó.

Nó nhìn bộ dạng của Mimi bỗng bật cười, chạy lại ôm con mèo, đưa cho nó ít thức ăn.

-Mimi à, chị nhớ em quá! Sao em gầy vậy, có phải cậu ta ngược đãi em không?

-Không hiểu sao tôi đưa gì nó cũng không ăn.

-À quên chưa nói với cậu, Mimi rất thích ăn mít táo. Khi cho nó uống sữa tôi cũng hay bỏ thêm phô mai vào.

Hôm trước nó mua phô mai với mít táo cho Hương nhưng cậu ấy bị đau răng nên không ăn. Nó đem cho Mimi ăn thử thì con mèo có vẻ rất thích.

-Cậu không giận tôi nữa chứ?

-Không thêm, giận cậu thì tôi được gì chứ? Nhưng hôm đó tại sao cậu biết tôi sẽ mở điện thoại ra mà lại nhắn tin cho tôi, lẽ tôi không xem được thì sao?

-Khi tỉnh dậy, cậu sẽ rất hoang mang. Vì tính cậu hay quên nên khi nhớ ra việc gì đó thì cậu sẽ muốn biết thời gian có còn đủ để làm việc đó hay không. Cậu không có đồng hồ nên sẽ mở điện thoại thôi.

“ Việc này, có lẽ là do thói quen. Nhưng chính mình cũng không ý thức được điều đó. Hần ta hiểu mình vậy sao?”

-Thôi tôi về lớp đây.

-Vậy mai cậu có đến đây không?

-Không đến để cậu lại lên lớp tìm tôi sao?

-Tôi công nhận, IQ của cậu rất cao.

-Đó là điều đương nhiên!

Làm hòa với nó xong, hần thấy vô cùng nhẹ nhõm, lại nhìn sang Mimi. “Lâu nay tôi nuôi cậu thật không uống chút nào!”

Mimi vừa ăn ngon lành vừa nghĩ “Em giúp anh làm hòa với chị ấy cũng thật không uống!”

Nó thì lại nghĩ: “Cậu ta nói nhớ mình, có thật không nhỉ?”

Cách đó không xa, nơi những con ma thật sự đang cư ngụ, con ma A nói:

-Con người thật là rắc rối!
-Chẳng phải cậu cũng từng là người sao?- Con ma B phản bác.
-Nhưng giờ tôi là ma rồi huhu!
-Tôi cũng vậy huhu!
Thế là hai con ma ôm nhau khóc nức nở làm Mimi nổi hết cả da mề!

18. Chương 17

Gần đây nó để ý thấy Hải Ninh hay bị ho, hút thuốc nhiều quả không tốt. Nó thật lòng khuyên hấn:

-Tôi nghĩ cậu nên cai thuốc đi, còn trẻ không nên hút nhiều đâu.
-Vậy đợi già rồi thì tôi có thể hút đúng không?
-Này, tôi đang nói nghiêm túc đấy!
-Việc đó không dễ như cậu nghĩ đâu.
Hấn biết hút thuốc là không tốt, có vài lần cũng định cai nhưng không thành.
-Tôi sẽ giúp cậu.
-Được thôi, cậu định giúp tôi như thế nào đây?
-Tôi cũng chưa biết nữa, để tôi về xem sách đã.
Tối đó về nó đã kiểm sách, còn lên mạng xem nữa, tìm được rất nhiều thông tin hữu ích. Hôm sau, họ bắt đầu chiến dịch cai thuốc.
-Tôi biết không thể cai ngay nhưng cậu phải hút ít lại.
- Lúc trước khi đi thi tôi đã hút rất ít. Nhưng từ lúc cậu giận đến giờ tôi lại hút nhiều rồi đấy!
-Cậu lại đổ lỗi cho tôi ư? Mà phụ huynh cậu không ngăn cản cậu sao?
-Biết làm sao được, mẹ tôi cũng hút.
“Có chuyện đó nữa sao? Haizz vậy nên người ta mới nói con hư tại mẹ! Nhưng phụ nữ thường hút thuốc với lí do không giống đàn ông. Nói thế nào nhỉ? Ôi rắc rối quá!”
-Được rồi, vậy nên giờ tôi đang giúp cậu cai thuốc nè! Lúc thèm thuốc cậu nên ăn vài viên kẹo bạc hà, nên uống nhiều nước hoặc uống sữa cũng được. Cậu cũng có thể thư giãn bằng cách đọc sách hay nghe nhạc. Thường xuyên luyện tập thể thao, mà cái này với cậu là quá dễ nhỉ?
- Tôi sẽ cố gắng nhưng nói thật là cai thuốc không dễ đâu.
-Vậy nên tôi sẽ thường xuyên xuống đây canh chừng cậu. Cố lên, coi như là vì Mimi đi, hút thuốc thụ động cũng không tốt cho nó.
-Tại sao tôi lại phải cai thuốc vì một con mèo chứ? Cậu không tìm được lí do nào hay hơn sao?
-Vậy coi như là vì cậu đi!
-Đúng, coi như vì cậu.
-Không phải, là vì cậu!
-Ừ, là vì cậu.
Mọi việc tiến triển rất tốt, mỗi lần có nó ở đấy, hấn hầu như không hút.

“Xem ra cậu ấy rất chịu khó hợp tác, cai thuốc cũng không khó như mình nghĩ.”

Nhưng nó nào biết, hần chịu đựng rất vất vả. Nghiện thứ gì đó cũng giống như khi yêu một ai đó. Trả giá bằng hi sinh và đau khổ để nhận lại một chút hạnh phúc nhỏ nhoi. Đôi lúc sẽ cảm thấy thật chán nản, mệt mỏi nhưng lại không đành lòng buông tay.

Mà khi quên được rồi, chỉ cần nghe đến tên đối phương thì con tim bắt giắc lại xao động. Vết thương có thể lành nhưng vết sẹo để lại thì còn mãi.

Hôm nay nó lại đến, mang theo vài viên kẹo bạc hà cho hần và ít mứt táo cho Mimi. Hần thì đang nghe nhạc, đôi mày khẽ nhíu lại.

-Nếu thấy khó chịu thì cứ hút một điếu đi, cai từ từ cũng được.

-Không hút được. Cái bật lửa của tôi đâu mất rồi.

-À... ơ chắc nó rơi ở đâu đó thôi. Cậu nghe bài gì vậy, hay không?

-Bài “Mẹ của nó”, cậu nghe thử không?

Thấy hần đưa tai nghe, nó cũng cầm lấy.

“Giọt nước mắt đầm hàng mi ngày bố nó qua đời

Rồi hàng mi đầy nước mắt ngày mà mẹ nó theo người

Những lời dèm pha chê trách người hàng xóm nói ai cười

Mẹ đi trong tủ nhục mặc cho bao lời nói hai người,

Ai sẽ lo cho nó, khi ông bà ngoại đã già yếu,

Ai chăm sóc cho nó được bằng như mẹ hiền dấu yêu...”

-Bài này nghe buồn quá, có bài khác không?

-Tôi chỉ có bài này thôi!

“Thôi vậy! Có lẽ cậu ta bị tự kỉ rồi!”

-Sao cậu không thử nghe mấy bài hát tiếng Anh đi, hay lắm đó!

-Tôi nghe không hiểu gì cả.

-Nhưng nhạc hay là được, vừa nghe vừa học tiếng Anh. Tôi sẽ tìm cho cậu vài bài.

-Ừ, cũng được.

Hôm sau, trên đường đi mượn sổ nó mang theo máy mp3 cho hần, đang định ghé qua khu nội trú thì lại gặp Hương đang đứng gần đó.

-Ngọc, cậu lại đi mượn sổ điểm à?

-À, ừ. Thầy Tiên bắt từ ngày nào cũng phải đi mượn.

-Sao cậu không đi đường chính mà lại đi đường này, cậu quên lần trước xảy ra chuyện gì rồi sao?

-Ồ, tớ...tớ nhớ chứ. Tớ chỉ vô tình đi ngang qua đây thôi. Không có gì đâu cậu đừng lo.

Hương nhìn nó, vẻ mặt đầy thất vọng và buồn bã.

-Ngọc, rốt cuộc cậu có còn coi tớ là bạn của cậu không vậy? Cậu định giấu tớ đến bao giờ đây?

19. Chương 18

Nó hốt hoảng nhìn Hương, có lẽ cô ấy đã biết được gì đó rồi.

-Hương, có chuyện gì vậy? Ý cậu là sao?

-Cậu còn giả vờ ư, chuyện cậu ngày nào cũng xuống khu nội trú gặp Hải Ninh chứ gì nữa. Sao cậu lại giấu tớ chứ? Tớ là gì của cậu hả?

Hương giận dữ hét lên, nó liếc xung quanh, có vài người đang nhìn về tò mò. Nó liền kéo cô ấy đến chỗ hàng ghế đá trong khuôn viên trường. Giữa những hàng bằng lăng sắp nở hoa, gió thổi nhẹ nhẹ đưa hương sen trong hồ thoang thoảng. Nơi đây hai đứa vẫn hay ngồi tán gẫu nhưng giờ lại khác, Hương vùng khỏi tay nó:

-Cậu sợ gì chứ? Nếu sợ mọi người biết sao cậu còn làm?

-Hương, cậu bình tĩnh nghe tớ nói đã!

-Được, tớ đang muốn nghe cậu giải thích đây. Cậu nói đi!

Nó kể lại cho Hương mọi chuyện, Hương cũng nghe nó nói. Nhưng sau đó kết quả không thay đổi, cô ấy vẫn giận.

-Ngọc, cậu và Hải Ninh làm bạn cũng được, hẹn hò yêu đương tớ cũng có thể chấp nhận, nhưng cậu không thể giấu tớ, cậu không tin tớ sao?

-Tớ xin lỗi, tớ không có ý giấu cậu. Tớ chỉ sợ Mimi sẽ gặp nguy hiểm thôi.

-Vậy cậu sợ tớ sẽ làm hại nó sao? Cậu biết tớ cũng rất thích mèo cơ mà!

-Không, tớ không có ý đó.

-Vậy ý cậu là gì chứ? Tớ có cảm giác như mình vừa bị cậu phản bội vậy. Tớ không muốn nhìn thấy cậu nữa!

Hương nói rồi liền chạy đi. Trống đánh báo hiệu vào lớp, nó không kịp đuổi theo đành lặng lẽ đi mượn sổ. Cả buổi học, nó cứ mong cho hết giờ để sang tìm Hương nhưng cô ấy cứ ở trong lớp không chịu ra gặp nó. Tan học, nó ra thật sớm đứng đợi ở cổng trường. Hải Ninh cũng vừa ra, nhìn nó có vẻ lo lắng, hần ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu còn chưa về? Mà cậu cứ yên tâm, ở đây đông người vậy tôi đâu thể hút thuốc!

-Hải Ninh, không xong rồi. Hương biết mọi chuyện rồi, cậu ấy đang rất giận tôi, làm sao đây?

-Không sao đâu! Bình tĩnh đi tôi sẽ nghĩ cách.

-Lẽ ra tôi không nên giấu Hương, cậu ấy là bạn thân nhất của tôi.

Vừa lúc đó, Hương cũng đang ra về. Nhìn hai người họ ở cạnh nhau, Hải Ninh còn vỗ vai nó về thân thiết cô thực sự thấy khó chịu. “Sau khi làm tớ tổn thương rồi cậu lại ở đây nói chuyện với Hải Ninh ca ca trước mặt mọi người sao? Ngọc, cậu thật quá đáng mà!”

Hương liền quay lại, theo lối cổng phụ mà về. Nhưng nó đã nhìn thấy cô ra khỏi trường, liền đuổi theo. Bỗng tay nó bị Hải Ninh nắm kéo lại.

-Cậu về nhà trước đi. Chuyện này là do tôi, để tôi giải quyết!

-Nhưng...

Hải Ninh không nghe nó nói, vội chạy đi. Học sinh trong trường ủa ra đông nghịt, nó không thấy Hương và hần đâu nữa.” Mọi chuyện sao lại ra nông nổi này chứ?”

Nó lang thang bước từng bước nặng nề, gặp tán cây nào sà thấp là nó lại hái vài chiếc lá, xé nhỏ rồi thả xuống đường. Nhưng làm như vậy nó cũng chẳng thấy khá hơn tí nào. (Lá: Chị ơi, em đâu có tội tình gì!)

Về đến nhà, nó chẳng muốn làm gì nữa, leo lên giường nằm nghỉ. “Hương thần tượng Hải Ninh như vậy, lời nói của cậu ta sẽ có giá trị chứ nhỉ? Đều là lỗi của mình, là lỗi của mình hết, làm sao cho cậu ấy hết giận đây?”

Nó và Hương thân nhau từ nhỏ, trước giờ cả hai chẳng mấy khi giận nhau, mà cũng chưa bao giờ giận lâu quá ba ngày. Ai sai thì sẽ là người xin lỗi trước, có khi qua hôm sau là quên giận luôn, vậy nên họ mới thân nhau đến giờ. Nhưng lần này có vẻ rất nghiêm trọng, chắc Hương sẽ tuyệt giao với nó mất!

Ăn cơm xong, nó lên phòng tự học. Ngồi một lúc lâu nhưng chẳng có chữ nào vô đầu cả, sắp thi học kì 2 rồi, kiểu này chắc nó diên mất. Đang lo lắng nghĩ ngợi không đầu thì có tiếng gõ cửa, một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên:

-Ngọc, là tớ đây!

20. Chương 19

“Là mình nghe nhầm sao, cậu ấy...”

Nó vội chạy ra mở cửa, đúng là cô ấy.

-Hương, cậu...cậu vào đi!

Hương lặng lẽ bước vào, đôi mắt sưng lên, đỏ hoe. Nó nhìn thấy vô cùng đau lòng và áy náy.

-Cậu ngồi đây đi!- Nó kéo cái ghế tựa đưa cho Hương.

-Ừ. Tớ...tớ đến đây để xin lỗi cậu.

-Cậu nói gì vậy chứ? Cậu đâu có làm gì sai. Chính tớ mới là người phải xin lỗi cậu, tớ...

- Là tớ đã sai, lúc chiều lẽ ra không nên nổi nóng với cậu. Hải Ninh đã giải thích với tớ rồi. Là tớ đã hồ đồ, là tớ ngu muội...

Không nói hết câu, Hương lại khóc, cô ấy vốn là người yếu đuối, dễ khóc. Nó ôm Hương, vuốt ve mái tóc dài của cô ấy, thấy lòng mình cũng không hề dễ chịu, nó đã làm người bạn thân nhất của mình tổn thương sâu sắc.

-Không sao nữa rồi, chúng mình vẫn là bạn thân của nhau đúng không? Ban đầu tớ không nên giấu cậu, từ giờ tớ sẽ kể cho cậu nghe mọi chuyện, một chữ cũng không giấu cậu, được không?

-Vậy cậu nói đi, cậu có thích Hải Ninh không?

-Cái gì cơ? Tớ mà lại đi thích cậu ta sao? Ha ha không có đâu. -Nó xua xua tay- Có chẳng cậu thích hẳn ta thì nghe còn được!

-Tớ cũng không thích cậu ấy, tớ chỉ thần tượng thôi.

-Trời, vậy chứ thần tượng với thích là mấy hả cô nương?

-Nói thế nào nhỉ? Cậu thử nghĩ xem, cậu thần tượng Newton như vậy, cậu có thích ông ấy không?

Đúng, một ví dụ vô cùng điển hình. Nó ngó ra một hồi rồi gật gù:

-Ừ nhỉ, nhưng tớ chưa hề gặp mặt ông ấy. Với lại người ta đã lên thiên đàng mấy trăm năm rồi, tớ có muốn thích cũng đâu có được.

-Thôi được rồi, tớ không cãi lại cậu. Lí lẽ như vậy mà cũng nghĩ ra!

Hai người ngồi nói chuyện một lúc nữa rồi Hương mới về. Nó vẫn còn đang rất vui, liền rủ Hương đi chơi.

-Hương này, tớ mời cậu ăn kem nhé!

-Ngọc, cậu đang tính mưu sát tớ đấy à? Giờ này mà còn ăn kem gì nữa! Thôi để khi khác đi, tớ sẽ mời.

-Ôi, 9 giờ rưỡi rồi á, tớ không để ý nữa. Chào cậu, mai gặp nhé!

Hiểu lắm đã được làm rõ, nó thấy thật dễ chịu. Lật xem vài trang sách Hóa, mấy cái phương trình này sao mà dễ thế nhỉ?

“Mà kể ra cái tên đó cũng thật là cao tay! Mình năn nỉ, giải thích thế nào Hương cũng không nghe, lại đi nghe hẩn mà đến xin lỗi mình. Đúng là trọng sắc khinh bạn mà!”

Hương bước lang thang giữa những hàng hoa sữa, gió đêm thổi nhẹ nhẹ, mát lành. Cảm xúc của cô hôm nay thật là hỗn độn. “Lẽ ra mình nên biết kiềm chế, không nên nóng nảy như vậy, tri kỉ như Ngọc rất khó tìm, dù đôi lúc nó có hơi khác người. Họ là những người mà mình yêu nhất, chỉ cần hai người hạnh phúc...mình cũng sẽ rất vui. Hương à, mày làm đúng rồi đó!”

Lúc nhỏ, Hương không giống bây giờ. Cô từng nói ngọng, lại còn bị lắp nữa. Bạn bè ai cũng trêu chọc, ăn hiếp, không muốn chơi với cô. Hương ngày càng ít nói và nhút nhát, không muốn tiếp xúc với mọi người. Chỉ có nó, một cô bé vô tư hồn nhiên chịu làm bạn, nói chuyện cùng cô, giúp cô phát âm đúng. Đến giờ, hai người đã chơi với nhau hơn 10 năm, tình bạn đó đâu thể phai nhạt chỉ vì cái tôi của cô? Còn Hải Ninh...

Hai năm trước, vào một ngày đầu năm lớp bảy, cô gặp cậu ấy. Lúc đó, cô đang trên đường đến phòng thực hành Sinh, trên tay ôm một đồng sách lẫn vở, bút, thước, mẫu vật thực hành. Bỗng một đám con trai từ trên cầu thang chạy xuống, va vào người cô. Hương không bị làm sao, đồng sách vở cũng không bị đổ xuống nhưng cây bút cô để ở trên cùng đã rơi xuống đất. Cô đang loay hoay không biết làm sao thì có một người đã cúi xuống nhặt giúp. Hương nhận ra đó là Hải Ninh ca ca trong truyền thuyết mà bọn con gái lớp cô hay ca tụng. Cô chỉ biết nói lí nhí: “Cảm ơn cậu”, nhưng người đó không nói gì liền bỏ đi. Vậy mới cool chứ!

Học sinh trường cô rất đông, người học cùng khối cũng chưa chắc biết hết nhau. Trước giờ cô cũng không có cơ hội gặp Hải Ninh nhưng không hiểu sao sau lần đó, đi đâu cũng thấy cậu ấy. Cô cho đó là duyên phận, bắt đầu yêu mến, ngưỡng mộ cậu ta, những trận đấu có cậu ta tham gia cô đều không bỏ sót. Cô suốt ngày nhắc đến cậu ta, kể về cậu ta cho Ngọc nghe nhưng cô ấy có vẻ không mấy quan tâm, dù là bạn bè nhưng mỗi người vẫn có sở thích, quan điểm riêng.

Cô không biết liệu mình có thích Hải Ninh hay không nữa. Đến khi cô lớn hơn, suy nghĩ chín chắn hơn, cô mới nhận ra đó chỉ là sự ngưỡng mộ đơn thuần, loại tình cảm này đôi lúc có thể nồng nhiệt, say đắm hơn cả tình yêu nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu. Mặc dù cô muốn thấy cậu ấy mỗi ngày, muốn được nhìn cậu ấy tỏa sáng, đó là một hạnh phúc không thể phủ nhận. Nhưng đó không phải tình yêu đích thực bởi khi hình tượng đẹp đẽ trong lòng không còn nữa, có thể cô sẽ đi thần tượng người khác. Loại tình cảm này chỉ có tính tương đối thôi, không giống tình yêu, càng không phải tình bạn nhưng cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

21. Chương Ngoại Truyện 2

NGƯỜI NGỒI CHUNG BÀN- CÁI TÊN ĐÁNG GHÉT LÊ DUY HUYHôm đó là thứ tư, vào tiết 2, lớp 9C có giờ văn của cô Lâm. Hôm trước lớp kiểm tra một tiết môn Tiếng Việt nên giờ cô trả bài.

-Bài kiểm tra lần này các em là khá tốt, đa số được từ 6 đến 7 điểm, có ba điểm 8 và một điểm 9.

Cả lớp xì xào bàn tán. Một bạn đứng lên hỏi:

-Ai được 9 điểm vậy cô? Có phải em không ạ?

Dưới lớp cười ầm cả lên.

-Tịnh à, tớ cá cậu được điểm 9 lật ngược đó!

-Hôm qua rõ ràng tớ mơ thấy vậy mà!

Cô Lâm gõ thước lên bàn, nói:

-Trật tự nào! Bài được điểm 9 không ghi tên người làm nên cô không biết. Cô cũng vừa chấm xong nên chưa kiểm tra lại. Hôm trước em nào không ghi tên vậy?

Tức thì bọn con trai đồng loạt giơ tay lên:

-Em, hôm ấy em quên ghi tên ạ!

-Không phải, hôm trước cậu ấy đâu có đi học! Dạ thưa cô, người đó là em.

-Em nữa, em cũng quên ghi tên ạ!

Cô Lâm khẽ lắc đầu, “Kế hoạch 1 thất bại, thủ phạm không chịu ra mặt!”

-Trật tự, đó là nét chữ của một bạn nữ.

Bọn con trai liền thất vọng bỏ tay xuống. Mọi người nhìn Hương, người học văn khá trong lớp.

-Không phải tớ đâu, hình như tớ có ghi tên mà. Với lại tớ làm sai 2 câu, không được 9 điểm đâu.

-Vậy thì là ai được nhỉ? Đúng rồi cô cứ để em phát bài ra là biết ai thôi mà! -Khai, lớp trưởng đề nghị.

-Không được, phát xuống sẽ lộn xộn, khó xác định được.- Cô Lâm nói, nét mặt cô có vẻ nghiêm trọng.

Hương cảm nhận được sự khác thường đó, ngập ngừng đứng lên hỏi:

-Thưa cô, có phải là có chuyện gì đó không ạ? Cô cứ nói ra để lớp em cùng cô giải quyết!

Cả lớp cũng thấy có điều gì đó không ổn liền hùa theo:

-Đúng đấy ạ, có việc gì không hay sao cô?

-Cô cứ nói ra đi!

Cô Lâm thấy vậy cũng đành nói ra điều phiền muộn trong lòng mình:

-Lúc này tôi chấm bài, có một bài làm khá tốt, nhưng không ghi tên mà lại viết một chữ “chó”. Là em nào, mau nhận tội. Để tôi mà tìm ra thì mời xuống phòng thầy Hiệu phó uống trà nghe chưa!

Cả lớp lại rì rầm. Không thể nào, lớp 9C tuy không phải lớp chọn, học lực không giỏi nhưng lại khá là ngoan và biết nghe lời hơn mấy lớp khác, phải chăng có nhầm lẫn nào đó? Phượng - lớp phó, không tin việc đó, đứng lên nói:

-Thưa cô, có phải cô xếp nhầm bài của lớp khác không ạ? Lớp em không có ai làm như vậy đâu!

-Không, tôi không để nhầm, hôm ấy chỉ có lớp này làm kiểm tra thôi. Xỉ số lớp là 29 đúng không? Trừ bạn Đức nghỉ thì còn đúng 28 bài đây.

-Cô cứ để em phát bài xuống đi ạ!

-Không được. Giờ tôi sẽ đọc điểm từng người, ai không có tên thì chính là thủ phạm.

Cô lần lượt đọc từng bài: Khai 8, Thắm 8, Uyên 7, Tịnh 6, Hiếu 7, Thiện 8, Hòa 5,...cuối cùng là Huy 6,5.

Cả lớp tức thì nhìn Hương, chỉ có mình nó không có điểm. Hương lo lắng nhìn cô, cô cũng nhìn nó:

-Hương, có phải em không?

-Em... em không biết.

-Được rồi, để tôi đọc một đoạn trong bài làm này để em xem thử phải bài của mình không:“ Tác giả không gọi nhân vật của mình bằng những cái tên cụ thể mà bằng những từ rất gần gũi như anh thanh niên, bác họa sĩ, cô gái. Anh thanh niên trẻ tuổi, yêu đời, yêu công việc, tính tình lại cởi mở, hiếu khách. Anh đón tiếp bố con ông họa sĩ rất nhiệt tình dù họ mới gặp nhau lần đầu. Căn nhà của anh tuy nhỏ nhưng gọn gàng, sạch sẽ, anh còn trồng hoa, nuôi gà...”

-Dạ đây là đúng là bài của em.

-Hương, em làm tôi quá thất vọng!

-Thưa cô, bài này của em nhưng em không hề ghi cái chữ đó, em có tên của mình mà, sao em lại phải làm vậy chứ ạ?

-Bài của em mà em không ghi thì ai ghi chứ?

Ánh mắt của cô vô cùng sắc bén, Hương lo lắng đến phát khóc.

-Không phải em làm đâu ạ, huhu!

Ngay lúc đó, một nam sinh ngồi cạnh Hương đứng dậy.

-Thưa cô, là em đã ghi ạ!

Mọi ánh mắt lại đổ dồn vào Huy, vâng là bạn Lê Duy Huy, chàng thư sinh nghịch nhất lớp 9C.

-Em nói rõ ra xem.

Cậu ta ngập ngừng, vẻ hối hận:

-Hôm đó, hết giờ, bạn Hương đưa bài cho em, bảo em chuyển ra cho lớp trưởng thu. Em thấy bạn ấy quên ghi tên nên đã điền vào chữ... chữ đó. Em chỉ muốn trêu bạn ấy thôi, em không biết sẽ làm cô giận, em xin lỗi cô ạ!

-Em thật là... Em làm tôi trách oan Hương rồi. Tôi trừ em 2 điểm, tôi sẽ nói việc này với thầy Liêm để thầy ấy trừng trị em!

Rồi cô quay sang Hương:

-Không sao rồi, em đừng khóc nữa. Mà thật ra bài của em chỉ có 8 điểm thôi, tôi nói vậy để thủ phạm tự nhận tội thôi. Nhưng tôi sẽ cộng cho em một điểm coi như bù đắp, được chứ?

-Cảm ơn cô nhưng không cần đâu ạ! Em làm bài được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu điểm. Năng lực mới là quan trọng chứ không phải điểm số ạ!

-Rất tốt. Được rồi, Khai phát bài xuống đi.

Huy nhìn sang Hương đôi mắt đã đỏ hoe, thấy vô cùng hối hận.

-Hương, cho tớ xin lỗi nhé, tớ chỉ đùa thôi mà!

-Cậu đùa vui chứ?

-Tớ không nghĩ mọi việc lại nghiêm trọng như vậy, tớ không cố tình làm vậy đâu!

-Đúng, là lỗi của tôi, là tôi quên ghi tên. Không liên quan tới cậu.

-Hương, đừng giận nữa mà!

Hương quay mặt đi, không thèm đôi co với hắn nữa. Con gái khi giận đáng sợ thật đấy!

Hương vốn đã không ưa tên đó. Con trai gì mà ăn mặc diêm dúa kì cục, lại để móng tay dài như tay quỷ vậy, mặt mũi nhìn đến là khó ưa. Nó đâu muốn ngồi cạnh cái tên đáng ghét đó, nhưng chính thầy chủ nhiệm đã sắp xếp hai đứa ngồi cạnh để Hương giúp đỡ hắn học tập. Hắn ta học thì dở mà nghịch thì không ai bằng.

Mỗi lần Hương sợ ý là hắn lại lấy giấy dán vào lưng nó mấy câu bậy bạ như: “Tôi là chó đại, xin đừng động vào tôi”, “Tôi bị điên nặng rồi, ai đó làm ơn đưa tôi vào viện tâm thần đi!”, “Một ngàn lẻ, một đêm, ai mua em không?,...

Loại con trai như hắn, Hương rất rất ghét. Nhưng mà người xưa có câu...

22. Chương 20

Sau khi làm lành với nó, Hương hay đi với nó xuống khu nội trú cũ chơi với Mimi nhưng thường không gặp Hải Ninh ở đó. Hương biết ý của hắn nên không xuống nữa, chỉ lâu lâu lại cùng nó đem mứt táo cho Mimi.

Hải Ninh cũng cai thuốc được phần nào rồi, nó không còn thấy vẻ mặt bơ phờ khi thèm thuốc của hắn nữa. Nhưng những ngày tháng thanh thoi của họ cũng chẳng còn nhiều, sắp thi học kì 2 rồi.

Cuối tháng tư, trời nắng nhiều hơn, gắt hơn. Như mọi năm, khối 9 toàn tỉnh thi đề chung của Sở giáo dục. Những môn không thi tập trung nó đều thi xong, chỉ còn Toán, Văn và Anh. Nó phải cố gắng thật nhiều, vì ước mơ của chính mình.

Hôm nay, tiết 2 học Tin nhưng thầy Thôi không lên lớp. Phải nói là các thầy cô rất tâm lí, tạo điều kiện cho tụi nó ôn bài. Thế nhưng, nó nhìn lại cái lớp như cái trại tị nạn, khê lác đầu ngón ngấm. Bọn con trai xúm lại đánh bài hoặc chơi game, con gái thì ngồi lại thành nhóm xem phim ma, la hét inh ỏi, có đứa thì ôm điện thoại đọc ngôn tình, đứa thì ngồi ăn vặt, tám trên trời dưới đất. Tuy là lớp chọn nhưng cũng giống như lớp 9H, hai lớp đều là cá biệt. Học sinh lớp nó đầu óc rất thông minh nhưng lại thường xuyên hâm hâm dở dở. Khổ, học nhiều quá nên thành ra như vậy, và nó cũng là một trong số đó.

Với học sinh lớp 9A thì thi học kì là việc hết sức bình thường, nhắm mắt nhắm mũi cũng đủ điểm đạt học sinh giỏi, với lại chỉ mới học cấp 2 thôi, mục tiêu chính là thi đại học cơ, học không chơi thì đánh rơi tuổi trẻ hehe!

Nhưng nó khác họ, để thực hiện ước mơ, nó phải vào được một trường cấp 3 thật tốt, mà trường đó vừa thi tuyển vừa xét tuyển học bạ, vậy nên nó phải cố gắng, chỉ còn 3 môn thôi! Nhưng mà ồn ào quá, đến Đường tăng cũng không thể đọc kinh được. Nó không chịu nổi nữa, bèn đứng lên nói to:

-Cô Hoa, em chào cô ạ!

Cả lớp trong phút chốc như rồ hết pin, đứng khựng lại, tim đập nhanh, có đứa còn tái cả mặt. Cô Hoa hiệu trưởng vô cùng khó tính và nghiêm khắc, thỉnh thoảng cô lại đi khám xét từng phòng, thấy một cái vỏ kẹo rơi trên sàn cô cũng nhăn mặt không hài lòng. Cho dù là cá biệt hay cá diếc cũng sợ cô tuốt.

-Ha ha xem các cậu kìa!

-Nguyễn Mai Ngọc, cậu dám lừa bọn này sao hả?

-Đừng nóng, tớ chỉ đùa thôi, đùa cho vui ấy mà!

Nhưng xem ra họ không thấy vui với trò đùa của nó, tròng mắt lên dọa nạt. Nó hoảng hốt vội chạy ra ngoài.

-Các cậu bắt nạt tớ, tớ đi méc cô Hoa đây huhu!

Mấy lớp khác cũng được nghỉ, nó chạy sang lớp 9C kiếm Hương. Nhưng thật không may, bên đó đang học Toán, thầy Tôn giận dữ quát tháo, nó vội chuồn đi.

“Đúng rồi, thư viện là nơi yên tĩnh nhất”. Nó chạy xuống đó, mượn phòng đọc sách để ngồi học bài, nhưng nó lại chậm một bước, các thầy cô đang ở đó chấm bài.

Nó lang thang trong sân trường, không hiểu sao một hồi lại xuống đến khu nội trú cũ. Hải Ninh cũng ở đó, cùng Mimi nằm ngủ. “Trên đời này thật không còn ai sướng bằng hai người này mà!”

Nghe tiếng bước chân, hắn liền mở mắt. Nhìn thấy nó, môi hắn khê nhếch lên:

-Cô học trò gương mẫu sao hôm nay lại trốn học đến đây vậy?

-Tôi trốn khi nào chứ? Tôi chỉ đi tìm một nơi yên tĩnh để học bài thôi, cậu trốn học thì có!

-Tôi không hề! Cô Diễm bảo đến tiết của cô thì tôi không cần phải vào lớp. -Hải Ninh thật thà trả lời.

-Tại sao chứ?

-Lí do đơn giản chỉ là vì tôi đã chơi cầu trong phòng thực hành làm vỡ vài cái lọ cũ kĩ.

-Cậu...cậu thật là...Vậy còn điểm môn Hóa thì cậu tính sao?

-Việc đó cứ để thầy Phát tính.

-Ồ tôi quên, cô Diễm là vợ thầy Phát. Cậu sướng rồi nhé!

Hắn chỉ cười nhìn nó tay đang ôm một đồng sách.

-Sách gì vậy?

-Là sách giáo khoa, sách bài tập, sách nâng cao, sách tham khảo, sách học tốt môn Toán.

Bên cạnh môn Sinh thì Toán cũng là môn nó rất thích. Nó ngồi xuống đối diện với hấn, tựa lưng vào tường, mở sách ra đọc rồi lại lấy vở ghi chép, tính toán gì đó. Sau một hồi làm bài, tính đi tính lại nó vẫn thấy sai nhưng không biết là sai ở đâu. Nhìn bộ dạng vò đầu bứt tai của nó, hấn đến ngồi xuống cạnh nó.

-Sao vậy, quyển sách này nó ăn hiếp cậu à?

-Không phải, nó nào dám. Nhưng mà bài này tôi giải sai rồi, thử lại kết quả không đúng.

-Tại cậu không chịu coi lại điều kiện ở đầu bài. Nghiệm của bài này phải là số nguyên khác không, bao gồm cả số nguyên âm và nguyên dương. Cậu nói xem $-1/2356$ là số gì hả?

-À, đúng rồi! Vậy mà tôi quên mất. Cảm ơn nha! Cậu làm tôi bất ngờ đấy!

-Có gì đâu, chỉ là thỉnh thoảng đọc vài cuốn sách thôi.

Mắt nó mở to hơn, vẻ thích thú:

-Đọc sách á? Quả thật, tôi chưa bao giờ hết bất ngờ về cậu. Cậu giống như một phương trình vô nghiệm vậy.

-Còn theo tôi thấy thì cậu là một phương trình vô số nghiệm, không biết nên chọn cái nào đấy!

“Còn em thì thấy hai người chính là nghiệm kép đấy, tuy hai mà một!”

Ôi Mimi nhà ta thật là thông minh quá đi!

23. Chương 21

Thứ năm ngày 5 tháng 5, khối 9 toàn tỉnh bắt đầu thi tập trung, đầu tiên là môn Văn. Đúng như tính toán sơ bộ của nó, Hải Ninh và nó ngồi chung phòng. Giống như bao học sinh khác, hấn chỉ cầm theo mỗi cây bút bi. Trong khi đó nó cầm một đồng sách, vở, giấy nháp, bút, thước, cả compa và máy tính nữa, vì nó hay quên nên mọi đồ dùng học tập luôn được định cư trong cặp nó.

Cách đó không xa, tại phòng thi số 2, một đôi oan gia lại ngồi chung bàn. Huy đang cảm thấy vô cùng may mắn khi được ngồi cạnh Hương, liền cất lời ngon ngọt:

-Hương, lát nữa nhớ chiếu cố tớ nhé!

-Hứ, đừng có mơ!

-Đi mà, tớ bị điểm thấp thì cậu cũng sẽ bị thầy Liêm quở trách đúng không?

-Gì cơ? Chuyện lần trước còn chưa đủ sao, giờ cậu lại đang đe dọa tôi đấy hả cái đồ trơ trên?

Hương tức giận lấy quyển vở đập lên bàn một cái rầm. Vừa lúc đó thầy Tôn bước vào, tâm tình thầy có vẻ không vui.

-Hai em kia, trong phòng thi mà đùa giỡn vậy à? Lốp thì bắn như cái chuồng heo, không ra làm sao cả! Còn không mau lấy chổi quét đi! Hay để tôi quét giùm cho mấy anh mấy chị hả?

Hai đứa ngay lập tức đi kiếm chổi rồi quét dọn. Hương trừng mắt nhìn kẻ đang giả vờ tội nghiệp trước mặt mà máu trong người sôi ùng ục, ông trời thật là bất công mà! Nợ cũ nợ mới chồng chất, cả đời này bạn Huy sẽ không thể trả hết rồi!

Đề văn năm nay cũng như mọi năm, rất vừa sức. Nó cặm cụi làm, 10 phút sau quay sang nhìn bàn đối diện, hấn đang ngủ ngon lành. Nó khẽ gọi tên, hấn vẫn nằm im, thật là...

Cô Diễm đã nhìn thấy, cô bước xuống cạnh hắn, gõ gõ thước lên bàn:

-Anh nghĩ đây là đâu mà ngủ hả?

Hắn ngẩng đầu lên, lễ phép thưa:

-Dạ đây là phòng thi ạ!

-Vậy anh đến đây để làm gì?

-Tất nhiên là để thi, cô hỏi thừa!

-Anh có biết là hành động của mình đang khiến các học sinh khác thấy khó chịu không hả?

-Vậy cô có biết là lời nói của cô đang làm các học sinh khác mất tập trung không?

Cô bất giác nhìn quanh, mọi ánh mắt trong phòng đang đổ dồn vào người mình. “Cái thằng nhóc trời đánh này, thật là một học sinh chẳng ra gì! Sao anh Phát nhà mình lại coi trọng hắn chứ? Nhưng mình là người cao thượng, không thèm chấp trẻ con, mình sẽ nhịn, nhịn, nhịn!

-Nhìn gì hả, mau làm bài đi! Tôi sẽ nói cô Lâm chấm thật gắt gao bài thi của cái phòng này, mấy anh chị hãy cẩn thận đấy!

Tuy biết là không nên nhưng nhìn bộ dạng tức tối của cô, nó thấy rất vui. Cô Diễm rất khó tính nhé. Có một lần, thầy Huy nhờ cô coi thi lớp nó. Hôm đó đề dài, nó làm không đủ trong tờ giấy thi nên lật vở bút một đôi ra làm tiếp. Nhưng mấy quyển vở của nó đều qua trang giữa, tìm mãi mới ra một quyển còn trang đôi - vở bài tập hóa. Chỉ vậy thôi mà cô lại nói nó xem tài liệu rồi đánh dấu bài, nó giải thích thế nào cũng không được. Thầy Huy trừ của nó 2 điểm, thế là nó không được tròn 10 chấm môn Hóa, nó đã khóc 3 ngày! Hôm nay một người bạn tốt đã giúp nó trả món nợ đó, nó vô cùng cảm kích.

Rồi nó lại chăm chú làm bài, cảm nghĩ về những người thanh niên yêu nước trong hai cuộc kháng chiến chống Pháp và Mĩ, nó viết những 2 đôi giấy. “...Tình bạn là vô cùng quan trọng trong cuộc sống của mỗi người, trong thời bình lẫn thời chiến. Bạn bè là phải biết quan tâm, giúp đỡ nhau trong cuộc sống, trong học tập, cả trong việc trả thù người đã làm bạn mình tổn thương nữa, vậy mới là bạn tốt...Ba nữ thanh niên xung phong trong truyện “Những ngôi sao xa xôi” cùng sống và chiến đấu trên một tuyến đường trọng điểm trên đường Trường Sơn. Họ yêu mến nhau, thân thiết như những người bạn, những người chị em. Tình cảm giữa họ trong sáng, không hề toan tính, tình bạn như vậy mới bền vững...Hai người lính trong bài “Đồng chí” cũng là một biểu hiện của tình bạn trong chiến tranh, họ cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, đứng gác trong đêm đông lạnh giá, sức mạnh của tình bạn đã vượt lên tất cả...Em cũng có một tình bạn đẹp, bọn em thân nhau từ nhỏ, tuy đôi lúc hay giận hờn nhưng chúng em rất thân nhau. Tình bạn là tình cảm thiêng liêng nhất chỉ sau tình mẫu tử. Cảm ơn các tác giả đã cho ta những bài học sâu sắc về tình bạn.”

Thôi lại lạc đề rồi cô nương ơi!

24. Chương 22

Hôm sau, buổi sáng thi Toán, nó và hắn ngồi chung bàn. Không khác gì hôm qua, hắn chỉ đem mỗi cây bút bi và sau khi đọc đề xong thì gục lên bàn ngủ, cứ như là đêm qua hắn thức khuya học bài không bằng!

Đề này cũng không làm khó được nó, 50 phút là nó làm xong. Thầy Phát không cho nộp sớm nên nó đành ngồi vẽ lên giấy chơi. Một nữ sinh ngồi bàn trên quay xuống hỏi bài nó:

-Ê, chỉ câu 2 đi!

-Câu 2 hả, tôi không biết làm, hỏi người khác đi!

-Học giỏi chi mà chảnh vậy bạn!

-Kệ tôi!

Người kia quay lên, thì thầm gì đó với người ngồi cạnh.

Nó chẳng quan tâm nữa, nó không chỉ bài không phải vì nó ích kỉ mà vì nó rất ghét cảm giác bị người khác hỏi bài, đây là một kiểu ám ảnh. Nó căm thù cái tên Bạch cốt tinh đó.

Nhìn hần nằm ngủ, nó cao hứng đá chân hần mấy cái. Hần ngẩng đầu lên, nói nhỏ:

-Cậu có biết đôi chân của tôi đáng giá bao nhiêu không vậy?

-Tôi đâu biết, chắc khoảng vài xu.

-Cậu chắc bài của mình được 10 điểm chứ?

-Tất nhiên rồi, cậu lo cho cậu đi là vừa.

-Được thôi. Thầy ơi!

Thầy Phất khoan thai bước xuống làm nó tái mặt.

-Sao vậy Hải Ninh, có chuyện gì à?

Nó nhìn vẻ mặt gian xảo kia, trong lòng nhức nhối. Hần ta ý được thầy thương nên lại bày trò gì nữa đây?

-Dạ bạn Ngọc, bạn ấy...

-Đây Hải Ninh, cậu...cậu...cậu dám...

-Bạn Ngọc muốn nộp bài ạ!

Gương mặt thầy thoáng đăm chiêu rồi lắc đầu:

-Không được, đợi hết giờ rồi nộp. Nộp sớm sẽ làm ảnh hưởng đến tinh thần các bạn khác hiểu chưa?

-Vâng ạ!-Nó khẽ đáp.

Nó biết tổng bạn khác là ai rồi, thầy đúng là thiên vị mà! Nó trừng mắt nhìn hần, còn hần chỉ khẽ nhếch môi cười đều rồi tiếp tục chăm chú làm bài.

Hết giờ, nó liền nhanh chân nộp bài. Hải Ninh cũng vừa làm xong, cả bài làm đúng 1 trang giấy. Hần ta chẳng có vẻ gì là bối rối hay lo sợ bị điểm thấp cả, đúng là rất tự tin, mà không, cái này chắc là do bị điểm thấp quen rồi.

Xong hai môn rồi, nó thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn. Nó lang thang bước xuống khu nội trú thăm Mimi, vừa đi vừa ngân nga mấy câu trong bài hát "Beautiful in white":

"So as long as I live I'll love you

Will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now till my very last breath..."

Đột nhiên có bàn tay bịt miệng nó rồi lôi đi. Nó nhận ra chính mình đang bị kéo đến khu nội trú cũ, chẳng lẽ lần này...là ma thật sao?

Đến cạnh một cái giếng cạn bỏ hoang, bàn tay kia mới buông nó ra. Nó hốt hoảng quay lại, có những năm người. Kẻ cầm đầu hình như là người lúc nãy hỏi bài nó. Cô ta bước lại gần nó, bốn nữ sinh kia thì vây quanh nó.

-Mày còn nhớ tao chứ?

"Gì đây? Bạo lực học đường sao? Mình phải làm sao đây? À, đúng rồi mình từng xem qua 36 kế nhĩ, lúc này nên dùng kế nào nhĩ? Tá đao sát nhân, mĩ nhân kế, hay tẩu kế đây? Không, không dùng được!"

-Mấy bạn đang làm gì vậy? Bạo lực học đường là không tốt đâu nha! Tôi sẽ méc cô Hoa đó!

-Tao thách mày đó! Mà mày không biết tao là ai sao hả?

Thấy mặt nó ngơ ra, chị cả liền hất cằm kêu đàn em giới thiệu. Côn đồ A cao giọng nói:

-Nói cho mày biết, chị của tao là Hoàng Kim Ngân, là vàng vàng vàng đó, vô cùng cao quý, vô cùng bá đạo.

“Vàng ư?”, nó bỗng nhớ đến con Vàng của lão Hạc liền khúc khích cười.

-Mày cười gì chứ? Mày nghĩ mày là ai hả? -Côn đồ B gần giọng đe dọa.

- Mày tưởng học giỏi là ngon sao hả? Nói ra chỉ sợ mày tè ra quần thôi, chị Ngân nhà tao là nữ sinh quyền lực nhất cái trường này, đồng thời cũng là bạn gái của Hải Ninh ca ca đó. Đến mấy thằng con trai còn không dám động đến chị ấy, mày nghĩ mày là ai?Dám từ chối yêu cầu của chị tao sao hả?

-Mấy người thật là vô lí, cô ta không biết làm bài là lỗi của tôi sao?

“Chát!”

25. Chương 23

Kim Ngân tát vào mặt nó, lực rất mạnh, nó thấy má trái mình đau rất.

-Còn dám cãi à? Đừng tưởng là con cưng của thầy cô thì không ai dám làm gì mày! Mấy chuyện nhỏ nhặt kia tao không thèm chấp, nhưng mày tuyệt đối phải tránh xa Hải Ninh của tao ra, hiểu chưa?

-Cậu lấy tư cách gì mà sai bảo tôi chứ?

-Tao á? Ha ha tao chính là bạn gái của Hải Ninh!

-Vậy thì tôi là vợ chưa cưới của cậu ta đây!

-Mày vừa nói cái gì hả con hâm kia? Mày nói lại thử xem!

Cô ta định cho nó thêm một cái tát thì cánh tay đã bị một bàn tay khác nắm lấy.

-Cô mau dừng mấy cái trò bẩn thỉu này lại ngay cho tôi.

Kim Ngân giật mình quay đầu lại, lắp bắp:

-Hải Ninh ca ca, sao cậu lại...

-Đây là bạn gái của tôi.Tôi cấm mấy người động đến cậu ấy rõ chưa?

Nói rồi Hải Ninh nắm tay nó kéo đi trong ánh mắt đầy xót xa của năm người còn lại. Hấn kéo nó đến hàng ghế đá trong khuôn viên trường. Đặt nó ngồi xuống ghế, hấn ân cần hỏi:

-Cậu không sao chứ? Có đau lắm không?

Không hiểu sao tự nhiên nước mắt nó rơi, rồi sau đó vỡ òa thành tiếng khóc.

-Thôi đừng khóc mà! Đau lắm hả?-Hấn lo lắng đưa tay sờ má nó, chỗ đó đang sưng đỏ lên.

-Tôi...tôi không sao.-Nó bối rối nghiêng người sang một bên- Sao, sao cậu biết tôi ở đó?

-À, cậu để quên máy tính ở dưới học bàn. Tôi hỏi Hương thì cô ấy nói thấy cậu xuống chỗ cũ nên tôi cũng đi theo. Thật không ngờ lại thấy chuyện này.

Đúng rồi, nó đoán quá mà, nhưng đôi lúc điều đó lại có những lợi ích đến không tưởng.

-Nhưng sao lúc này cậu lại nói với cô ta như vậy, lỡ họ đồn vớ vẩn thì sao?

-Ừ, lẽ ra tôi nên nói giống cậu, rằng cậu là vợ chưa cưới của tôi mới phải!

Má phải của nó cũng tự nhiên đỏ lên.

-Tôi, cái đó...tôi...

-Không sao, cậu đừng lo, cô ta không dám nói lung tung đâu!

-Hi! Cậu sướng rồi nhé, được nữ sinh quyền lực nhất trường thầm thương trộm nhớ.

-Thôi đi, phiền chết đi được! Mà chẳng phải tôi đã có vợ sắp cưới rồi sao?

-Cái đó chỉ là hiểu lầm thôi, cậu đừng nghĩ lung tung.

-Không sao, để anh đưa vợ về nhé!

-Thật may là tôi chưa ăn sáng đây!

Chiều hôm đó, toàn tỉnh thi môn cuối cùng. Lần này nó cũng làm rất nhanh, 20 phút là xong. Nhưng chẳng đại gì nộp sớm, phải coi lại bài chứ. Nó nhìn xuống bàn dưới, hần cũng đã làm xong, nhưng chỉ làm phần trắc nghiệm. “Ừ cũng dễ hiểu thôi, Anh văn đâu phải sở trường của hần!”

Nó lại nhìn sang bên cạnh, Kim Ngân vừa làm vừa ngáp. Cô ta không cần nhìn đề, từ trên xuống dưới chỉ tô toàn câu A. “À, trong trường hợp này xác suất số câu đúng là khoảng 25%, sẽ cao hơn khi mà cô ta chọn lại một cách không có hệ thống. Xem ra cô ấy thông minh hơn mình tưởng.”

Kim Ngân cũng nhìn nó, ánh mắt đầy thù hận nhưng kèm theo đó là sự bất lực. “Hải Ninh à, sao cậu lại chọn con nhỏ đó chứ? Nó thì có gì tốt, nó đâu thể bảo vệ, che chở cho cậu được như tớ đâu! Rồi cậu sẽ hối hận cho mà xem!”

Trong khi đó, tại phòng thi số 2, duyên phận lại một lần nữa đưa Hương và Huy ngồi cạnh nhau, một người bàn trên, một người bàn dưới. Hương vẫn còn giận nhưng hần thì cứ tỏ ra thân thiện, nhiệt tình làm cô thấy rất khó chịu. Hần chột chột và lưng cô, nói:

-Hương ơi cậu đề mấy vậy? Tớ đề 128 nè!

-Ồ vậy á, tớ cũng đề 128.

-May quá, haha! Cậu làm xong thì chỉ cho tớ với nhé!

-Được thôi!

30 phút sau, Hương dựa lưng vào bàn sau đọc đáp án, còn Huy thì rướn người về phía trước, vừa lắng nghe vừa nhanh chóng dùng bút chì tô vào phiếu trả lời trắc nghiệm.

-1a, 2c, 3a, 4a, 5d...Xong chưa?

-À xong rồi, cảm ơn bạn Hương dễ thương nhiều nhiều.

-Hi hi không có chi, bạn Huy khách sáo quá!

“Lê Duy Huy ơi là Lê Duy Huy, bài này mà cậu được dù 3 điểm thôi thì tôi cũng xin lấy đầu là banh cho cậu đá! Cậu ngây thơ vừa vừa thôi chứ, ha ha!”

Vậy nên đừng ai đại mà chọc giận con gái!

26. Chương Ngoại Truyện 3.1

BẠCH TÔN NGUYÊN- THIÊN THẦN VỚI TRÁI TIM ĐEN

Có một lần nọ, Ngọc và Hương cãi nhau gay gắt. Lí do vẫn là vì một thằng con trai.

-Sao có thể như vậy chứ? Cậu đã hứa chủ nhật này đến nhà sách với tớ rồi mà?

-Tớ xin lỗi nhưng hôm đó là trận chung kết rồi. Tớ đâu thể không đi xem!

-Vậy còn tớ thì sao?-Ngọc bực bội.

-Cậu có thể đi một mình mà! Nhưng nếu tớ không đến đó xem thì...

-Nếu không có cậu thì sẽ có cả tá cô ở đó cổ vũ, lo gì chứ!

-Cậu biết đấy những trận vòng loại vì trùng lịch học ở lớp nên tớ đã không thể đi xem rồi, may mắn là trận cuối lại đúng vào ngày chủ nhật.

-Có gì đáng xem đâu chứ, 22 người chạy vòng vòng tranh một quả bóng!

-Tại cậu không biết, đó là cả một nghệ thuật!

-Được rồi tớ nói thẳng nhé, giữa tớ và Hải Ninh cậu chọn ai?

-Ngọc à, cậu là bạn tớ.

-Được rồi, vậy cậu cứ đi đi!

-Ôi cảm ơn cậu!

-Đi luôn đi, đừng trở lại nữa. Cậu đúng là một đứa đại trai!

-Được thôi tớ đi. Tớ sẽ chống mắt lên xem, cậu hãy cứ chờ đi, rồi sẽ có một thằng nào đó thuận phục cậu.

Và không lâu sau, người đó đã đến, người thực sự cho nó biết thế nào là đại trai!

Hôm đó ngày 7 tháng 3, ngày thi Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh. Buổi sáng, 7 giờ nó có mặt tại trường Hùng Vương, lúc 7 giờ 30 phút sẽ bắt đầu thi lý thuyết. Nó ngồi bàn 4, xung quanh cũng chẳng có ai quen để nói chuyện, nó đành ngồi vẽ lên giấy nháp chơi.

Giám thị 1 vào phát giấy thi, nó nhận lấy rồi chuyển cho người ngồi phía trong. Giám thị 2 vào sau cầm theo đề thi. Tên đó chuyển lại giấy thi ra đầu bàn cho giám thị 2 ký tên, nó để ý thấy tên hán là Bạch Tôn Nguyên(tên này là của một thằng du côn học chung lớp 9 với mình đó), wow một cái tên rất hay, chữ lại đẹp nữa, gương mặt baby dễ thương, nói chung là ấn tượng của nó về người đó rất tốt (ngược lại hoàn toàn với tên du côn kia:).

Đề thi này không hề làm khó nó, nó đã học và ôn rất kĩ. “Đề gì mà, cứ như đề kiểm tra một tiết vậy!”. Đang ung dung làm bài thì người ngồi cạnh gõ gõ ngón tay lên bàn, nó theo phản xạ quay sang nhìn hán.

-Đằng ấy chỉ giúp tớ câu “ Kĩ thuật gen” với! Câu này tớ học qua rồi nhưng không nhớ rõ. -Bạch Tôn Nguyên nói nhỏ.

Nó liền nhìn người ta chăm chăm. Một khuôn mặt khôi ngô, làn da trắng trẻo, đặc biệt là đôi mắt trong veo, trông giống hệt trẻ con. Hán lại gãi đầu về ngưỡng ngưỡng, bối rối, vô cùng đáng yêu. Nhìn lại đề, quả thật câu đó hơi khó nuốt, lý thuyết dạng này không dễ nhớ chút nào, với lại bài này các giáo viên thường bỏ qua, chả trách...

-Làm ơn giúp tớ đi!

Gương mặt đó thật là tội nghiệp, nó biết rằng bọn con trai học giỏi đều có lòng kiêu hãnh, người kia thật sự cần giúp đỡ nên mới cầu xin mình như vậy. Nó liền gật đầu đồng ý.

-Cậu chờ chút nhé!

Nó xé tờ giấy nháp ra một mảnh nhỏ, ghi câu trả lời vào đó, sợ chữ mình xấu quá người ta không đọc được, nó cố viết thật nắn nót. Xong xuôi rồi thì gấp tờ giấy lại, ném sang bên cạnh, may mà mấy giám thị không để ý. Hán nhặt lấy rồi quay sang cười với nó:

-Cảm ơn cậu nhé!

-Hi hi không có chi!

Chợt nhớ ra điều gì, nó vội ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, 8 giờ 20 phút rồi, chỉ còn 10 phút thôi, mà nó thì chưa làm câu cuối. Đó là câu khó nhất, một dạng toán về gen bị đột biến, câu này lại gồm 4 ý nhỏ. Tuy không làm khó được bộ óc với IQ 150, nhưng nó cũng cần thời gian suy nghĩ nữa chứ!

Nó rất nhanh làm đến ý cuối cùng, sắp hết giờ rồi, nó cố viết thật nhanh, mà mỗi lần viết nhanh là chữ nó rất xấu. Thấy giám thị kêu nó nộp bài, nó viết vội quá, chả biết có ghi đúng đáp số không nữa! Haizz!

Chiều, nó thi lượt 2, Bạch Tôn Nguyên cũng thi chung với nó. Hán nhìn nó rồi cười thân thiện:

-Chào Ngọc, lại gặp cậu rồi!

-Chào, cậu biết tên tôi sao?

-Phải biết chứ! Hồi sáng thật sự cảm ơn cậu lắm!

-Chuyện nhỏ ấy mà.

Không hiểu sao chỉ vài câu trò chuyện cùng hấn mà tâm trạng nó đã khá hơn rất nhiều. 3 giờ chiều bắt đầu thi. Các thí sinh chọn bài thi thông qua việc bốc thăm nên có thành công hay không thì may mắn cũng chiếm một phần. Kết quả bốc thăm là nó mổ ếch còn hấn thì mổ cá.

27. Chương Ngoại Truyện 3.2

(TT)

Nó đứng ở bàn đầu, quay mặt xuống dưới phòng, còn hấn thì ở bàn cuối, quay mặt lên. Trên đời này quả thực có những sự sắp đặt hay ho mang tên “duyên phận”.

Nó làm rất tốt, từ chọc tủy đến cố định ếch trên khay mổ, rồi cắt, lột da, rạch bụng, phanh bụng ra để quan sát các nội quan(dã man quá!). Thỉnh thoảng nó ngẩng đầu lên thì lại thấy hấn đang rất chăm chú, thao tác nhanh nhẹn, gọn gàng.

Mổ xong, nó sắp xếp dụng cụ gọn gàng rồi gọi thầy giám thị đến. Ông ấy hỏi vài câu về: cấu tạo ngoài của ếch để chúng thích nghi với đời sống vừa trên cạn vừa dưới nước, đặc điểm da ếch, chức năng tim, hoạt động hô hấp, tập tính kiếm mồi,...nó đều trả lời tốt. Xong xuôi, nó viết bản tường trình, vẽ hình, chú thích đầu ra đây rồi đem nộp.

Nó liếc nhanh xuống phía dưới, hấn cũng đã mổ xong. Nó trở lại bàn thu dọn mẫu vật, dụng cụ rồi bê khay mổ đi xuống góc phòng nơi có bồn rửa để làm vệ sinh. Hấn nhiệt tình hỏi thăm nó:

-Cậu mổ xong rồi à, làm tốt chứ?

-Cũng được thôi, còn cậu?

-Tớ mổ xong rồi nhưng mà...lạ nhỉ tớ không thấy gan của con cá này.

-Vậy ư? Để tôi xem thử -Nó nhìn quanh, thấy hai giám thị đang ra câu hỏi cho các thí sinh khác liền ghé lại xem.

-Đây, nó ở đây nè, cạnh tim cá, cái màu sẫm sẫm ấy, cậu thấy không?

-Ôi vậy mà tớ cứ tìm mãi. Cảm ơn cậu nhé!

-Không có chi.

Nói rồi nó vội đi rửa khay và dụng cụ mổ. Thầy giám thị bước đến bàn hấn, quan sát một lượt, gật đầu vẻ hài lòng.

-Em chỉ cho tôi xem tim của con cá này.

-Dạ, nó ở đây ạ!-Vừa nói hấn vừa chỉ vào -Tim cá có hai ngăn tạo một vòng tuần hoàn, có chức năng co bóp đẩy máu mang oxi và chất dinh dưỡng đi nuôi cơ thể ạ!

-Tại sao cá lại có vòng tuần hoàn đơn trong khi các động vật có xương sống khác lại có vòng tuần hoàn kép?

-Dạ là do cá sống trong môi trường nước, khi bơi thì cơ thể được nước nâng đỡ. Cá là động vật biến nhiệt và nước thì lại có nhiệt độ ổn định nên cá không cần tốn nhiều năng lượng để điều chỉnh nhiệt độ. Vậy nên nhu cầu ôxi của cá không cao, với vòng tuần hoàn đơn cũng có thể giúp chúng thích nghi với môi trường sống.

- Rất tốt! Thế gan của nó đâu?

-Ồ đây, cạnh tim ạ!

Rồi thầy chỉ vào một bộ phận khác, hỏi:

-Đây là gì?

-Dạ là bóng hơi giúp cho cá có thể chìm nổi dễ dàng.

-Vậy phổi của nó đâu?

-Dạ cá không có phổi ạ! (Ông thầy này đều quá!)

-Vậy làm sao mà nó thở được?

-Dạ cá có các lá mang với hệ mao mạch dày đặc giúp cá trao đổi khí.

-Được rồi, em lên lấy giấy viết tường trình đi!

-Dạ em cảm ơn thầy.

Đúng, hần trả lời rất tốt, rõ ràng, trôi chảy, lại rất lễ phép. “Nhìn mặt hần hơi ngổ nhưng không ngờ lại thông minh thế, rất có triển vọng, rất có tương lai!”

Một tuần sau là có kết quả thi. Phần lí thuyết nó chỉ được có 9,5 điểm, còn phần thực hành lần bản tường trình được tròn 30 điểm, tổng cộng là 39,5. “Thôi kệ, vậy cũng tạm được rồi!”

Nhưng mà, đến lúc xếp giải, nó mới nhận ra một điều...

1. Bạch Tôn Nguyên _ THCS Hoàng Văn Thụ _40 điểm _Giải Nhất

2. Nguyễn Mai Ngọc _ THCS Nguyễn Hào Sự _39,5 điểm _Giải Nhất

...

“Gì chứ? Có nhầm lẫn gì không vậy, sao...sao có thể như vậy được. Không thể nào, không thể. Hần được 40 điểm, có nghĩa là lí thuyết được 10 điểm, hần giải được bài cuối sao? Còn những câu khác, câu về “Kĩ thuật gen” là...là mình đã chỉ cho hần, mình đã cho đối thủ 2 điểm sao? Trời ơi sao mình lại ngu thế? Không, không chỉ có vậy, mình còn chỉ hần phần thực hành nữa! Ngọc ơi mày đi chết đi!”

Đến lúc đó nó mới biết, giúp đỡ kẻ thù chính là tự sát, người không vì mình thì trời tru đất diệt! “Cái tên có bộ mặt ngây thơ đó giả vờ tội nghiệp, đáng thương rồi dụ dỗ mình, mình mắc bẫy của hần rồi!”

28. Chương Ngoại Truyện 3.3

(TT)

Trong khi đó, đi đâu nó cũng nghe bàn tán về Bạch Tôn Nguyên, nhất là tụi con gái lớp nó, có muốn không nghe cũng không được.

-Cậu biết Bạch Tôn Nguyên không? Thủ khoa thực hành Sinh đó!

-Sao tớ lại không biết chứ! Lúc thi học sinh giỏi cậu ấy cũng thi Văn mà, giải Nhì cấp tỉnh đó!

“Hừ, con trai mà thi Văn, đúng là biến thái!”

-Sao cái gì cậu ấy cũng giỏi thế nhỉ!

-Còn phải nói sao, người ta là thần đồng đấy! Năm lớp 1 đã giải được toán lớp 7 đó!

-Tớ còn nghe nói năm lớp 7 cậu ấy đã thi IOE lớp 9, được giải Ba.

-Thi thực hành lần này là phong độ tốt nhất, cậu ấy đạt điểm tuyệt đối đấy!

Nghe mấy lời đó, nó muốn điên luôn. Quá bức xúc, nó nói:

-Các cậu chả biết gì cả, cậu ta mà giỏi gì chứ? Giỏi giả nai thì có! Thủ khoa mà đến “Kĩ thuật gen” là gì cũng không biết, gan cá ở cạnh tim mà cũng không nhìn ra!

-Ngọc à, cậu đang ghen tị với người ta đấy ư?

-Tở thêm vào!

Nó giận dữ chạy ra ngoài, đến căn-tin mua một hũ kem bự rồi lên chỗ hàng ghế đá ngồi nhấm nháp. Vị kem mát lạnh khiến nó thấy dễ chịu hơn.

Hương thấy nó ra đó liền đi theo an ủi, chuyện kia là một cú sốc quá lớn với nó.

-Thôi đừng buồn nữa, cậu mới là người có năng lực thực sự, tớ biết mà!

-Hi hi tớ không sao đâu, tớ là một cô gái mạnh mẽ mà! Mọi chuyện đã qua rồi!

Cạnh đó, từ loa phát thanh của trường vang lên giọng nói ngọt ngào của chị phát thanh viên. Hai tuần một lần, chương trình phát thanh Măng non do Sở giáo dục đảm nhiệm lại được phát sóng ở các trường.

“... Vừa qua, tỉnh ta tổ chức thành công đợt thi Thí nghiệm thực hành cấp tỉnh ở ba môn: Vật lí, Hóa học, Sinh học. Đặc biệt là ở môn Sinh đã có một em đạt điểm tối đa là 40 điểm. Vâng, gương mặt xuất sắc này chính là Bạch Tôn Nguyên, học sinh lớp 9A trường THCS Hoàng Văn Thụ.

-Chào em, cảm ơn em đã tham gia buổi phỏng vấn này.

-Dạ em chào chị ạ!

-Wow, một cậu bé vô cùng dễ thương và lễ phép...”

Nó thấy máu trong người mình sôi lên, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

“ -Vừa qua em đã giành giải Nhất trong cuộc thi Thí nghiệm thực hành môn Sinh, cảm xúc của em thế nào?

-Em rất vui và tự hào, với em thì đó là một vinh dự rất lớn.”

- Tôi thấy nhục nhã thay cho cậu đấy!- Nó tức tối, nghiêng răng nghiêng lợi, trông đến là khó coi.

-Cậu bình tĩnh đi, thôi tụi mình về lớp nhé!

-Không vội, mình muốn xem tên đó cao tay đến mức nào!

“-Theo chị được biết thì cuộc thi này gồm bài thi lí thuyết và bản tường trình đều là hệ số 1, bài thi thực hành thì là hệ số 2, để đạt điểm tối đa thật không dễ. Vậy em có kinh nghiệm hay bí quyết gì muốn chia sẻ với các bạn khác không?

-Cũng không có gì đặc biệt đâu ạ! Với phần lí thuyết cần học bài thật kĩ, cố gắng làm bài tập và đọc nhiều sách. Khi đã nắm vững kiến thức thì làm bản tường trình cũng không khó ạ. Còn phần thực hành thì phải thường xuyên luyện tập để nâng cao kĩ năng. Nhưng theo em điều quan trọng nhất chính là tình yêu và sự đam mê với bộ môn này ạ!

-Chị biết, em đã rất cố gắng và nỗ lực trong thời gian qua, đây chính là thành quả xứng đáng dành cho em. Vậy em có muốn chia sẻ niềm vui này với ai không?

-Dạ, có được thành tích này, em rất biết ơn các thầy cô trường của THCS Hoàng Văn Thụ đã hướng dẫn, chỉ bảo tận tình cho em. Em cũng muốn gửi lời cảm ơn đến nhà trường và bạn bè đã tạo điều kiện tốt nhất để em ôn tập chuẩn bị cho kì thi này. Em cũng rất muốn chia sẻ niềm vui này cho một người đã giúp đỡ em rất nhiều.”

-Hừ, có thể chứ! Cậu ta cũng không đến nổi tệ bạc!- Nghe những lời này khiến Ngọc thấy khá hơn một chút.

“-Ồ, là ai vậy?

-Là mẹ của em ạ. Mỗi lần em thức khuya học bài thì bà ấy sẽ thức cùng em, làm cho em vài món điểm tâm. Mẹ là sức mạnh tinh thần đã giúp cho em vượt qua nhiều khó khăn, thất bại.

...”

Nó tức đến nghẹn lời, nói lắp ba lắp bắp:

-Hắn ta...hắn ta là đồ khốn nạn! Bạch... Bạch Tôn Nguyên cái con khỉ khô! Bạch cốt tinh thì có! Hu hu! Hương ơi, tớ...tớ muốn phạm pháp!

-Thôi cho qua chuyện này đi, nghĩ nhiều chi cho mệt! Đừng buồn nữa!

-Nhưng mà tớ ức lắm! Vị trí thủ khoa là của tớ, người được phỏng vấn lẽ ra phải là tớ. Hắn ta cướp của tớ một cách trắng trợn! Vậy mà vừa rồi tớ còn nghĩ...

-Cậu nghĩ người ta sẽ ở trên đài mà cảm ơn cậu sao? Ngọc ơi, cậu ngây thơ quá!

-Đúng, tớ rất ngu huhu!

-Cậu cứ nói người khác cho lắm vào, giờ thì cậu biết thế nào là đại trai rồi chứ?

Haizz, biết làm sao được, vì con trai mà mềm lòng là bản tính của con gái rồi. Không ai là ngoại lệ đâu!

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, chúng ta sẽ gặp lại Bạch cốt tinh huyền thoại vào những chương sau.

29. Chương 24

Thứ hai tuần sau là có kết quả thi học kì của 3 môn thi tập trung, công nhận là các thầy cô chấm bài rất siêu. Trên đường đi mượn sổ, thấy bảng tin của trường đã dán điểm thi, nó liền chạy lại xem. Không bắt ngờ mấy, điểm của nó cũng tương đối thôi: Toán-10, Văn- 7, Anh- 9,8.

“Trời ơi, mình chỉ làm sai 1 câu trắc nghiệm phần phát âm thôi, sao lại làm tròn kiểu này chứ? Còn môn Văn nữa, mình viết những 2 đôi giấy mà! Mình thật muốn đập đầu vào gối tự tử quá!”

Nó liền lướt qua danh sách 9C, theo thứ tự 3 môn trên, Hương được 8 - 8,5 - 8. Cô ấy vốn học giỏi văn mà! Nếu bạn thử hỏi Hương bí quyết, cô ấy sẽ sẵn lòng nói cho bạn nghe: “Rất đơn giản thôi, bạn chỉ cần đọc thật nhiều truyện ngôn tình, bài văn của bạn sẽ thật bay bổng và tràn đầy cảm xúc!”

“Còn hắn thì sao nhỉ?” Nó nhìn sang tờ giấy cuối cùng ghi danh sách 9H, điểm của hắn là 5 - 5 - 7. Toán và Văn thì còn được nhưng mà điểm Anh rõ ràng có vấn đề. “Cậu ta chỉ làm trắc nghiệm thôi, sao lại được 7 điểm nhỉ? Giáo viên trường mình không thể chấm nhầm đâu! Chẳng lẽ cậu ta làm đúng hết, may mắn đến vậy sao?”

Trong khi đó, ở phòng học lớp 9C, bạn Hương đang ngồi chống cằm, ánh mắt xa xăm tưởng tượng ra một khung cảnh thú vị.

**Huy vừa xuống bảng tin trường xem điểm thi xong, trông cậu cứ ngơ ngác, lại liên tục gãi đầu. Gương mặt cậu ta có vẻ bồn chồn, lo lắng điều gì đó. Huy liền chạy lại chỗ Hương đang ngồi, ngây thơ nói:

-Hương ơi, hình như giáo viên môn Anh chấm nhầm bài tớ hay sao ý! Cậu được 9 điểm còn tớ chỉ được 2,75 thôi. Làm sao đây, tớ có nên khiếu nại không nhỉ?

-Ồ, vậy á? Sao lại thế nhỉ, hay lúc trước cậu xem nhầm mã đề?

-Không đâu, không thể như vậy! Tớ xem rất kĩ mà! Huhu, mẹ tớ sẽ đánh chết tớ mất!

-Cậu biết không, cái này là do ăn ở đó! Ha ha ha!**

Bỗng nhiên có một bàn tay đập đập vào vai cô.

-Này, cậu cười gì mà vui vậy?

-Không, không có gì đâu! Mà cậu xem điểm chưa, Anh văn cậu được mấy điểm vậy?

-Sao cậu không hỏi mấy môn khác mà chỉ hỏi Anh văn thôi ?

-À, thì Toán với Văn tớ nghe thầy Liêm nói rồi.- Bạn Hương nói dối không chớp mắt.

- Vậy sao? Cậu được 8 còn tớ thì 6, cũng coi như tạm tạm rồi nhỉ?

-Cái gì? Không thể nào, cậu có xem nhầm không vậy? Làm sao mà cậu lại được 6 chứ?

-Sao Hương lại phản ứng như vậy? Cậu chê điểm thấp ư?

-Không, không phải. Để tớ đi kiểm tra lại!

Hương vừa đi vừa gãi đầu với gương mặt bần khoăn, khó hiểu. “Không lẽ là giáo viên chấm nhầm? Hắn ta may mắn vậy sao?”

Hương nhanh chóng chạy đi coi lại. Huy nói đúng, cậu ta được 6 điểm. “Nhưng rõ ràng hôm đó mình đọc cho cậu ta đáp án của mã đề 375, còn đề của cậu ta là 128 mà! Không thể như vậy được!”

Hương về lại lớp, Huy thư sinh đang ngồi chống cằm suy tư điều gì đó, thấy cô vào liền mỉm cười với ánh mắt sâu xa.

-Tớ không nhìn nhầm đúng không? Vì tớ không làm phần tự luận nên chỉ được 6 điểm thôi!

-Không thể nào! Có phải hôm đó cậu nhìn nhầm mã đề đúng không?

-Ồ, chắc là vậy. Hình như mã đề của tớ ...là 375!

~Cạn lời~ “Mình, mình bị hắn ta lừa rồi!” Hương tức đến đỏ cả mặt, chỉ hận không thể lột da xẻ thịt cái tên khốn nạn đó. Huy nhìn vẻ mặt đầy đau khổ vì lừa đảo không thành của cô bạn kia, thấy lòng mình rất vui vẻ. Chợt nhớ ra điều gì đó, hắn nói:

-Hương à, mai lớp mình đá giao hữu với 9H đấy, cậu có đi xem không?

“...tôi sẽ lấy đầu làm banh cho cậu đá... -Ôi mình điên mất!”

-Không thêm!

-Sao vậy? Có Hải Ninh ca ca của cậu nữa mà?

-Không thêm, tôi không thêm! Tôi tuyệt đối không đi đâu!

Nói rồi cô giận dỗi chạy qua lớp 9A kiếm Ngọc. Âm mưu lần này coi như thất bại thảm hại rồi!

“Bạn Hương dễ thương của tôi ơi, bạn còn non lắm!”

30. Chương 25

Một tuần sau, chương trình học cũng đã hết, các giáo viên đều cho học sinh nghỉ ngơi, tha hồ mà chơi. Riêng thầy Tiên thì vẫn nguyên tắc cũ, học không bao giờ là đủ. Thầy bước vào lớp, chưa an tọa đã nói một câu làm học sinh hết cả hồn:

-Cả lớp lấy giấy ra!

-Dạ???-Đám học sinh 9A hốt hoảng.

-Không nghe rõ sao? Lấy giấy ra!

-Thầy, thi xong rồi mà thầy! Tụi em năn nỉ thầy đó, đừng làm vậy mà!

-Tôi bảo lấy thì cứ lấy ra đi!

Cả lớp chán nản bứt ra một đôi giấy, ghi họ và tên. Thầy chủ nhiệm gì mà ác quá!

-Xong chưa? Tác phong nhanh nhẹn lên chứ!

-Dạ rồi!

-Tốt! Chơi ca rô đi!

Tức thì cả lớp vang lên tiếng reo hò tán thưởng:

-Oh yeah, thầy nhà mình muôn năm!

-Thầy vạn tuế! Vạn tuế!

Còn thầy chỉ nhìn những đứa con của mình, ánh mắt buồn rầu.

-Khi vẫn còn trẻ, các em hãy sống hết mình, đừng để sau này phải hối hận. Hãy luôn cố gắng, nỗ lực thật nhiều vì ước mơ của mình, nhớ chưa?

-Dạ, chúng em xin nghe lời thầy!

Thầy gật đầu hài lòng còn cả lớp thì lại rất xúc động. Một mùa hè nữa lại đến, nhưng mùa hè này lại khác...

Hôm sau, nó đến sớm mang theo sách trả cho thư viện. Nhìn lại nơi đây lần cuối, nó lại thấy lưu luyến không nguôi. Nó giúp cô Dân sắp xếp lại mấy giá sách bừa bộn. Trước giờ nó rất hay đến đây, nếu không mượn sách thì giúp cô kiểm sách hoặc quét dọn rồi ngồi nói chuyện với cô vài câu, cô ở đây một mình sẽ cảm thấy cô đơn. Nó sẽ nhớ nơi này lắm.

Đang nghĩ vẩn vơ thì cô Lâm vào, hình như là tìm nó. Tự nhiên nó có dự cảm không lành.

-Em ở đây mà làm cô tìm mãi!

-Dạ, có chuyện gì không vậy cô?

-Nghe nè, em về viết bài cảm nghĩ rồi Tổng kết lên phát biểu được không?

Biết ngay là có chuyện chẳng lành mà!

-Cô ơi, cô biết là em học Văn rất dở mà, em viết không hay đâu! Hay là cô để Thảo Nguyên hay Tuyên Thủy làm đi ạ!

-Việc này đâu phải một mình cô quyết định, các giáo viên đều tiến cử em đấy! Cô Hiệu trưởng cũng duyệt rồi, em không được từ chối đâu!

-Nhưng mà em...-Nó thật là khó xử mà!

-Thôi không nhưng nhị gì hết! Cứ viết đi, mai đem lên lớp cô sửa cho!

-Ngày..ngày mai ạ?

-Chứ sao nữa, ngày mốt là trường mình nghỉ rồi!

-Dạ em biết rồi ạ!

-Tốt! Nhớ mai đưa cô xem đấy!

“Chết rồi! Việc này tuyệt đối không phải là phúc! Mình viết rất dở, dài dòng lời thôi, hơn nữa khi lên phát biểu mình sẽ rất run, sẽ nói lắp bắp. Làm sao đây!”

Nó vội đi tìm Hương, phải nhờ cô ấy giúp thôi. Vừa đến nơi đã thấy một đôi uyên ương đang chí chóc cãi nhau. Haizz, người xưa nói đâu có sai bao giờ, thương nhau lắm cắn nhau đau đây mà!

-Chẳng phải tớ đã nói hôm nay cậu trực lớp rồi sao? Vậy mà giờ nó lại bần như thế này đây à?

-Hết học rồi, quét làm gì cho mệt chứ?

-Này, cậu là heo à? Mặt mày sáng sủa thế này mà sao ở dơ vậy hả?

-Nhưng mà tuần trước tớ 3 đầu có quét!

-Tối đã nói rồi thì cấm có cãi hiểu chưa? Phải biết nghe lời tổ trưởng chứ!

-Cậu đừng ý mình có chức có quyền mà bắt nạt tớ nhé! Ninh thọt tử bất ninh thọt nhục!

Không ổn rồi, thế này thì to chuyện mất! Nó vội chạy vào kéo Hương đi.

-Này cậu làm cái gì vậy?

-Ra đây, tớ nhờ cậu việc này tí!

Dưới gốc bàng lằng, những chùm hoa tím nhạt đã nở, khung cảnh có chút buồn lằng mạn. Năm nay bàng lằng nở sớm quá!

-Cái gì? Cậu muốn tớ viết giúp ư? Không được đâu!

-Sao lại không chứ? Tớ không biết viết gì hết, cậu làm ơn đi!

-Ngọc, đây là một vinh dự đó, cậu đại diện cho gần 250 học sinh khối 9 nói lên suy nghĩ, cảm xúc của mình, cậu phải làm thật tốt chứ! -Hương cố động viên nó.

-Nhưng mà tớ, tớ biết mình viết không hay, lỡ đâu...

-Các giáo viên đã rất yêu mến và tin tưởng cậu mà, đừng làm học thất vọng. Cố lên nào cô gái nhỏ!

-Cảm ơn cậu, tớ sẽ cố gắng.

31. Chương 26

Nó lang thang trên sân trường, nghĩ mãi vẫn không biết nên viết như thế nào. Đi một hồi chợt nhận ra mình đã đến khu nội trú cũ. Hải Ninh cũng ở đó, đang cho Mimi ăn bánh, gương mặt hần trông có vẻ suy tư. Nó cũng ngồi xuống, vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo, khẽ hỏi hần:

-Sau khi rời trường thì cậu sẽ nhớ thứ gì nhất?

-Tôi á? Có lẽ tôi sẽ rất nhớ nơi này, nhớ Mimi, nhớ...vài người bạn.

-Vậy à? Mà cậu tính sao với Mimi đây? Khi tụi mình nghỉ hè thì ai chăm sóc nó?

Hần thoáng nhú mày:

-Tôi chưa biết nữa, hè này tôi với mẹ đi Hà Nội thăm bà ngoại rồi, tôi đâu thể dẫn nó theo được!

-Vậy thì thế này nhé, tôi định để Hương đem nó về nuôi, chứ mẹ tôi thì không thích mèo. Tôi và Hương sẽ chăm sóc cho Mimi, như thế được chứ?

-Ừ, cứ vậy đi!

Lặng một hồi, hần mới hỏi nó:

-Cậu đăng kí vào trường Lương Văn Chánh phải không?

-Ừ, mà sao cậu biết ?

-Tôi nghe Hương nói vậy. Cậu, nhất định phải học ở đó sao? Trường đó rất xa mà!

Tuy là trường này cũng ở trong thành phố nhưng cách nhà nó rất xa, liệu có cần thiết phải như vậy không?

-Không sao, tôi sẽ ở trọ, cuối tuần vẫn có thể về thăm nhà.

-Nơi này không có gì để cậu lưu luyến sao, gia đình, bạn bè của cậu?

-Bố mẹ tôi cũng muốn tôi vào trường đó mà, còn Hương thì tôi biết, cô ấy sẽ luôn ủng hộ tôi. À, hình như cậu đăng kí vào Nguyễn Thái Bình đúng không?

-Ừ.

-Vậy thì tốt rồi, học sinh trường mình đa số đều đăng kí vào trường đó, sẽ có nhiều người quen hơn.

-Câu nhất định phải học ở trường chuyên sao?-Hắn vẫn muốn khẳng định một điều gì đó.

-Tất nhiên rồi! Với lại, Lương Văn Chánh là trường chuyên tốt nhất ở đây, từ nhỏ tôi đã mơ ước được vào học ở đó.

Hắn chỉ nhìn nó, không nói thêm gì nữa. Nhưng mà...

-Sợ dây tôi tặng cậu...

-À, cái đó tôi đeo không quen, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ giữ gìn nó cẩn thận.

“Đúng vậy, có những thứ chỉ nên giữ trong lòng!”

-Tôi đi trước đây.

Hải Ninh bước về lớp, nó thì vẫn ngây ngô ngồi chơi với con mèo.

Lặng lẽ trút một tiếng thở dài, hắn cảm thấy thật mệt mỏi với tất cả. Những người hắn quan tâm đều rời xa hắn, không ai thèm để ý tới hắn nữa, hắn có cảm giác như trên thế gian này mình là người thừa thãi...

Bốn năm trước, khi hắn còn là một cậu bé lớp 5, bố mẹ hắn li hôn. Bố và anh trai dọn đến nơi khác sống, cô ấy cũng nặng nề đòi gia đình chuyển theo đến đó. Hắn cố gắng níu kéo nhưng người con gái kia rất cuộc vãn bỏ rơi hắn.

-Cậu đừng đi có được không? Ở đây sống rất tốt mà!

-Nhưng mà tớ muốn ở cạnh cậu ấy!

-Việc gì cậu phải tự làm khổ mình chứ? Chỉ vì một lời hứa trẻ con của anh tớ thôi sao?

- Cậu ấy hứa khi lớn lên sẽ cưới tớ làm vợ, tớ tin lời hứa đó.

-Vậy còn tớ, cậu không quan tâm đến người bạn này nữa sao?

- Hải Ninh à, cậu là bạn thân của tớ thì hãy ủng hộ cho tớ có được không?

-Không, tớ không muốn!

Cô ấy chỉ mỉm cười nhìn hắn, trao cho hắn một món quà.

-Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, ngày mai tớ đi. Tớ tặng cậu cái bật lửa này, tớ gửi anh họ mua ở Pháp đó, hy vọng nó có thể mang lại cho cậu sự ấm áp và vui vẻ. Cậu ở lại sống tốt nhé!

Cô ấy quay đi, và chẳng bao giờ trở lại. Khoảng thời gian đó trái tim hắn trở nên giá lạnh, cũng chỉ là thứ tình cảm trẻ con thôi, có gì đáng để nhớ nữa đâu. Đến gần đây hắn mới gặp lại, hai người họ vẫn tốt, cũng đăng kí vào Lương Văn Chánh. Xem ra cái trường chuyên đó rất tốt đẹp, rất hay ho.

Nhưng hắn chỉ muốn làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, có bố và mẹ, có anh trai, cả nhà sống bên nhau hạnh phúc. Đến điều đó cũng không có được thì hắn còn nghĩ gì đến những thứ xa vời khác chứ? Bọn họ thích theo đuổi những thứ gọi là ước mơ, hoài bão, tùy họ thôi. Nếu đó là cuộc sống mà nó muốn, hắn sẽ để nó đi. Mà cũng thật nực cười, hắn đâu có tư cách gì để giữ nó lại?

32. Chương 27

Ngày 25 tháng 5, trường nó tổ chức lễ Tổng kết năm học. Sáng, nó dậy sớm hay nói đúng hơn là không ngủ được. Nhanh chóng ăn xong bữa sáng rồi thay quần áo. Văn bộ đồng phục thường ngày: quần xanh, áo trắng đồng phục có in lôgô của trường và chiếc khăn quàng đỏ thắm. Tự nhiên nó cảm thấy hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại.

6 giờ 15 phút, nó có mặt ở trường, Hương cũng đã đến. Cuối cấp rồi, ai cũng vậy thôi. Sân trường rộn ràng với tiếng nhạc, tiếng trống làm tim nó cũng đập nhanh hơn. Hôm nay là ngày cuối cùng nó được ngồi ở đây, dưới mái trường thân thương này.

Nó lấy bài viết của mình ra, đọc lại một lượt rồi khẽ thở dài. Sao thầy cô lại giao cho nó cái việc lớn lao như vậy chứ?

Rồi nó đảo mắt nhìn quanh, hần vừa đến, vẫn như mọi ngày, vẫn luôn nổi bật. Bất cứ nơi đâu hần đi qua, bọn con gái lại ngây ra như trúng tà vậy. Mà sao nó không bị như thế nhỉ, à là vì nó đâu có mê trai (nhưng đại trai thì có!).

7 giờ, buổi lễ bắt đầu với các tiết mục văn nghệ. Với tư cách là lớp phó học tập, nó đương nhiên được ngồi đầu hàng, cạnh bạn Khôi lớp trưởng, như vậy thì mới xem văn nghệ được chứ!

Hải Châu, cây văn nghệ của trường đương nhiên cũng tham gia, tiếng hát véo von ngọt ngào thật là dễ thương. Nó bất giác ngược đầu nhìn sang hàng cuối của khối 9, thấy hần đang xem chăm chú thì trong lòng không hiểu sao lại thấy khó chịu. “Ủ, người ta xinh vậy mà! Con trai đúng là cá mè một lứa, thấy gái là tưng tưng!”

Sau khi cô Hoa và các khách mời phát biểu xong, đến lượt nó rồi. Tim nó lại đập nhanh dù đã cố gắng bình tĩnh. Nó chậm rãi bước lên bục, trời ơi hồi hộp quá. Nó nhìn xuống dưới, tự nhiên thấy chóng mặt, Hương vẫn ở dưới cổ vũ cho nó. “Phải cố lên, không thể để mọi người thất vọng!”

Dù đã học thuộc nhưng nó vẫn mở tờ giấy ra xem, nhớ quên thì không biết giấu mặt vào đâu.

“Kính thưa các quý vị đại biểu, các thầy cô giáo, cùng các bạn học sinh thân mến. Hôm nay, trong buổi lễ tổng kết này, em rất vinh dự được thay mặt cho hơn 200 học sinh khối 9 của trường đứng ở đây chia sẻ những suy nghĩ và tình cảm của mình.”

Nó thấy run quá nên giọng đọc hơi nhỏ và thiếu tự nhiên. Đưa mắt nhìn xuống, thấy hần đang nhìn mình, nó lại càng thêm bối rối. Rồi sau đó hần lại giơ ngón tay cái lên một cách đầy trù tượng, nó không hiểu. Thật không thể tin người như nó mà lại có IQ 150, hần đành nói bằng khẩu hình miệng, chỉ hai từ thôi “Cố lên!”. Lần này may mà nó hiểu, đúng vậy phải cố lên chứ, tự tin lên nào!

“Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà chúng em đã gắn bó với ngôi trường này được 4 năm. Đối với một đời người thì đây có lẽ chỉ là khoảng thời gian ngắn nhưng với một tuổi thơ thì không hề ngắn một chút nào...”

Nó lại nhìn xuống phía dưới, mọi người đang lắng nghe chăm chú. Nó không nhìn giấy nữa mà nói rất tự nhiên, tựa một lời tâm tình từ tận con tim nó.

“...Lên cấp ba, một thế giới mới sẽ mở ra cùng những khó khăn, thử thách mới. Những lời thầy cô dạy, những kỉ niệm cùng tình cảm thân thương của tuổi học trò sẽ là hành trang quý báu để chúng em bước tiếp vào cấp ba cũng như khi bước vào đời .

Chúng em xin hứa sẽ chăm ngoan học giỏi, cố gắng phấn đấu đạt nhiều thành tích tốt để không phụ lòng mong mỏi của thầy cô, cha mẹ, để trở thành những con ngoan trò giỏi, những người công dân có ích cho xã hội, góp phần xây dựng đất nước mai sau...”

Tạm biệt nhé mái trường thân yêu!

Nó bước xuống trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người. Mặt trời lên cao, ánh nắng bắt đầu rực rỡ, chói chang hơn, nhưng nó lại thấy một cánh cửa vừa đóng lại.

Tạm biệt nhé tuổi thơ của tôi! Dù không bao giờ có thể quay trở lại nhưng bạn sẽ mãi ở trong tim tôi.

HẾT PHẦN 1

33. Chương Ngoại Truyện 4

Trong lúc chờ năm học mới thì mọi người đọc tạm mấy mẩu chuyện nhỏ này nhé!

NGÔN TÌNH VÀ HIỆN THỰC.

Hè ở nhà rảnh rỗi, bạn Hương chả có gì làm ngoài việc cày ngôn tình. Đúng, cày đến nghiện luôn, suốt ngày nghĩ đến ngôn tình, và Ngọc hiền nhiên trở thành nạn nhân danh dự luôn bị Hương là phiền.

Mẩu chuyện 1: Mãi mãi là bao xa (1)

Gấp lại cuốn truyện đầy xúc động đó, Hương thần thờ một lúc rồi hỏi nó:

-Ngọc, cậu nói xem, mãi mãi là bao xa?

-Cậu hỏi thừa, mãi mãi tất nhiên là rất rất xa.

-Vậy ư?

-Đúng. Và vì là rất xa nên chẳng có thứ gì có thể đi đến được mãi mãi.

-Ôi thật là một câu nói hay nhất trong ngày! Lần đầu tiên tớ nghe cậu nói được một câu đậm chất ngôn tình như vậy đó!

-Mãi mãi tương đương với vô cùng, không ai biết được ở âm vô cùng và dương vô cùng có số gì hết, bởi nó quá lớn, quá xa vời.

Hương chán nản nhìn cô bạn thân, nó đang chăm chú nghiên cứu quyển sách Toán dày 500 trang để chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh khối 10 tới.

-Tớ mới khen cậu được 2 câu. Nhưng khoan, vậy cậu nghĩ tình bạn của chúng ta cũng không đến được mãi mãi sao?

-Tất nhiên rồi! Đẳng nào tớ với cậu chả chết, mà chết là hết, sao làm bạn với nhau được!

-Nguyễn Mai Ngọc, cậu được lắm, cậu đang trù ẻo tớ đấy à?

-Tớ đâu có nói là một mình cậu chết, lúc đó tớ cũng chết mà!

-Mấy cái đó mà cậu nói như chơi thế à? Được rồi, tớ cho cậu chết này!

Mẩu chuyện 2: Mật khẩu (1)

Hương vừa đọc được một truyện cực hay. Nữ9 làm rơi mất điện thoại, nam9 nhặt được chiếc điện thoại đó, nhưng không mở được vì nó có mật khẩu. Nam9 thử mở với mật khẩu của chính điện thoại mình, thật bất ngờ, chàng đã mở được và sau đó thì đem trả lại cho nữ9. Đó là duyên phận, một sự trùng hợp đến khó tin, mật khẩu của họ đều là 2811. Một tình yêu đẹp nảy nở như đóa hoa mùa xuân, họ yêu nhau say đắm. Nhưng đến khi nữ9 biết được mật khẩu của đối phương là sự kết hợp giữa ngày sinh của anh và tháng sinh của bạn gái cũ, cô đã không thể chấp nhận. Nam9 thì lại biết mật khẩu kia là ngày mất bạn trai cũ của nữ9, anh cũng không thể chấp nhận, thế là họ chia tay. Ngày 28 tháng 11 năm sau, hai chiếc xe buýt chạy ngược chiều đâm thẳng vào nhau, nam9 và nữ9 đều gặp nạn, họ chết nhưng giây phút cuối cùng lại có thể nhìn thấy nhau. Họ nhìn nhau và mỉm cười, một nụ cười yếu ớt, thầm cầu nguyện nếu có kiếp sau, hy vọng có thể gặp nhau sớm hơn và sẽ sống bên nhau trọn đời.

Sau khi đọc truyện đó, Hương quyết định cài mật khẩu cho điện thoại, nhưng cô không làm một mình mà lôi cả nó cùng đi đến tiệm.

-Cậu nghĩ là sẽ có người thứ hai có mật khẩu giống cậu sao? Cậu có biết xác suất là bao nhiêu không hả, để tớ tính nào, mật khẩu có 4 kí tự, cả chữ lẫn số...

-Thôi đi! Cứ coi như thử vận may xem, tớ đang chờ định mệnh của mình, biết đâu lại gặp được trường hợp tương tự như trong truyện.

-Sau đó cậu và hần sẽ chết thảm như vậy sao?

-Phủi phui cái mồm cậu đi! Dù người đó có như thế nào đi nữa thì tớ nhất định sẽ không chia tay dễ dàng như vậy đâu!

-Vậy thì chuyện này đâu có liên quan gì đến tớ?

-Tất nhiên là có, ai bảo cậu là bạn của tớ nào? Mà tớ cũng là lo cho cậu, học lăm vào rồi mai này ế ra đó, cậu chỉ cần ném cái điện thoại ra đường, ai mở được thì lấy làm chồng, như thiếu nữ ngày xưa ném tú cầu ấy.

-Hương à, chuyện này mà cậu cũng nghĩ ra được sao?

-Trái đất tròn, không gì là không thể!

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”, Hương cài mật khẩu là 0000. Còn nó, nghĩ mãi vẫn không ra một cái nào đó thật độc.

-Cậu cứ lấy ngày tháng năm sinh mà trộn vào chẳng hạn như 7120.

-Như vậy không ổn lắm, không an toàn. À ,đúng rồi!

Nó vừa nghĩ ra một cái rất hay, kết hợp giữa ngày tháng sinh của nó và người đó. Đảm bảo không ai biết, “Ngọc à, mày thật là thông minh.Ha ha!”

Chính nó cũng không ngờ rằng mật khẩu mình cài hôm nay lại gián tiếp làm nó mất đi một người quan trọng, và cũng chính cái mật khẩu đó đã giúp nó cứu vãn một tình yêu. (Mọi người đoán thử coi, người mà nó lấy ngày sinh làm mật khẩu là ai?)

Mẫu chuyện 3: 3 Ê (1)

Bạn Ngọc nhà ta rất thông minh nhưng có những câu hỏi đơn giản thôi cũng không trả lời được.

-Ngọc, tớ đố cậu nhé, cậu thử tìm 3 từ, mỗi từ có một tiếng. Trong một số trường hợp nhất định người ta có thể dùng một trong 3 từ này để giải thích, biện minh cho những sự việc khó hiểu, khó tin, những hành động đại dột, ngu ngốc, ngớ ngẩn, điên rồ, độc ác, ích kỉ, hèn hạ, đê tiện,...Tìm đi, cậu thử tìm đi, tớ đố cậu tìm được haha!

-Hương, cậu đọc ngôn tình nhiều rồi nên đầu óc cậu có vấn đề à? Cái này cũng gọi là đố sao?

-Tất nhiên rồi! Không , không phải, là tớ chỉ khẳng định cái về sau! Đó là một câu đố.

-Cậu chỉ cho tớ mấy cái giả thiết trừu tượng, không rõ ràng rồi lại bảo tớ tìm một đáp án cũng trừu tượng không kém sao?

-He he cậu không tìm ra đúng không?

-Tớ...tớ mặc kệ cậu đấy, không chơi với cậu nữa, tớ về đây!

Có ai tìm được 3 từ này không? Gợi ý nhé, mỗi từ trên đều có chữ “ê”.

34. Chương 28

Nửa năm sau, nó giờ đã là một nữ sinh lớp 10 Sinh của trường THPT chuyên Lương Văn Chánh. Nó đã dần quen với cuộc sống nơi đây, tuy việc học ở trường không dễ dàng như nó nghĩ, vô cùng áp lực nhưng nó thích điều đó, sự bận rộn cho nó thấy mình đang sống một cách đầy ý nghĩa.

Còn hần, tuy học không giỏi nhưng với những thành tích đạt được trong thể thao, hần được cộng điểm ưu tiên và được vào học lớp 10A3, cùng lớp với Hương, Huy thì học lớp 10B1 cũng ở trường THPT Nguyễn Thái Bình. Các học sinh trường Nguyễn Hào Sứ đa số đều đăng kí vào Nguyễn Thái Bình vì trường này khá gần, số khác thì học ở trường Lê Lợi, chỉ có một số ít như nó và trường chuyên.

Mỗi sáng, nó đều dậy sớm chạy bộ khoảng 15 phút, vừa tăng cường sức khỏe vừa làm quen với không gian nơi đây. Đến 6 giờ rưỡi, trong tà áo dài trắng thướt tha, nó tự đi đến trường, nhà trọ cách đó không xa. Từ khi mặc áo dài, nó mới nhận ra mình cũng không đến nỗi nào. Dáng nó cao, hơi gầy nhưng vẫn khá chuẩn. Mái tóc dài được buộc cao, trông nó nữ tính hơn nhiều nhưng bản chất thì vẫn vậy, hành động tùy tiện, nói năng chẳng chút dè dặt, đôi lúc lại hăm hăm dở dở, mà vậy thì hình như rất đáng yêu đúng không?

Ở đây nó quen được nhiều bạn mới, cuộc sống coi như tốt đẹp nếu không gặp lại cái tên oan gia kia. Hôm đó...

Ngày 29 tháng 8 đi nhận lớp. Với thành tích xuất sắc trong các kì thi học sinh giỏi và bài thi tuyển được điểm cao, nó được nhận vào lớp 10 chuyên Sinh của trường. Nó đến trường với niềm vui háo hức, ước mơ này coi như đã thực hiện được. Nhưng vừa bước vào lớp thì một tên dở hơi ôm chầm lấy nó.

-Ôi, Ngọc, là cậu thật sao? Tớ nhớ cậu quá!

Nó hốt hoảng vùng ra liền nhìn thấy gương mặt đáng hận kia, hắn ta cười như thể hai đứa thân quen lắm.

-Tránh ra, cái đồ vô duyên.

-Hi hi gặp cậu tớ vui quá, bao lâu rồi mình không gặp nhau nhỉ?

Vừa nói hắn vừa quàng tay qua vai nó một cách thân thiết. Thấy mọi người nhìn, nó vội hất tay hắn ra.

-Bỏ ra mau, tôi sẽ kiện cậu cái tội quấy rối đấy!

-Ngọc, cậu vui tính quá! Nào lại đây!

Nói rồi hắn kéo nó đến chỗ bạn hắn, giới thiệu:

-Làm quen đi, đây là Ngọc, bạn tớ.

-Ồ, có phải là em hot girl trong phòng thi mà cậu hay nhắc không?-Bạn hắn tò mò.

-Gì chứ? Hot girl á? Mà tôi làm bạn với cậu từ khi nào vậy hả?

Nó tức giận trừng mắt nhìn hắn, còn bạn hắn thì lại đổ dầu vào lửa:

-Cậu thật là, người yêu thì cứ giới thiệu là người yêu, sao lại nói là bạn vậy?

-Các cậu đừng đùa, người ta không thích đâu, phải không Ngọc?

Ôi nó điên mất, không biết ngày tháng sau này sẽ ra sao nhưng ngay giây phút này nó chỉ thấy mỗi màu đen.

“Thật không thể hiểu nổi, mình với cái con yêu Bạch cốt tình này thân thiết từ bao giờ vậy chứ? Mình hận hắn còn chưa đủ sao? Khoan đã, sao hắn ta lại ở đây, không lẽ...”

-Các em trật tự, ngồi xuống đi, chúng ta làm nhanh thôi nhé, lát nữa cô phải họp rồi.

Cả bọn liền nhanh chóng kiếm chỗ rồi ngoan ngoãn ngồi xuống, dạy lớp chuyên khỏe thế đấy! Cô giáo nhìn các học sinh, gật đầu hài lòng.

-Cô xin tự giới thiệu, cô tên là Nguyễn Thị Minh Ánh, tổ trưởng tổ Sinh của trường. Nếu không có gì thay đổi, cô sẽ chủ nhiệm lớp mình từ lớp 10 tới 12. Cô mong các em sẽ chăm ngoan, tích cực trong mọi việc và hợp tác cùng cô để lớp mình trở thành một tập thể vững mạnh, được không nào?

-Dạ! -Cả lớp đồng thanh.

-Được rồi, giờ cô điểm danh, xỉ số lớp mình là 39 đúng không?

Tất cả đều đến đủ, xem ra học sinh khóa này rất ngoan. Tiếp theo là bầu ban cán sự lớp.

-Cô đã xem qua học bạ và bảng thành tích của từng em, cô quyết định chọn Bạch Tôn Nguyên làm lớp trưởng. Cả lớp đồng ý không?

“Không phải chứ, cô nhìn lầm người rồi!”

35. Chương 29

-Đồng ý, đồng ý tuyệt đối ạ! -Lớp có 39 người thì hết 30 người là nữ, và đến 28 trong số đó nhiệt tình hưởng ứng đề nghị này, chỉ có nó và cô bạn ngồi cạnh là ngồi yên. Nó nhìn sang, cô ấy có gương mặt khả ái, lại dịu dàng dễ thương.

-Chào bạn, mình là Lê Xuân Trúc. Bạn là Mai Ngọc phải không?

-Ừ, chào cậu. Sao, sao cậu biết mình ?

-Sao lại không biết chứ, cậu nổi tiếng lắm đó nha!

-Hi hi có gì đâu!

“Nổi tiếng là sao nhỉ? Không lẽ lại cái vụ hot girl trong phòng thi gì đó? Không, nhất định không phải vậy đâu!”

Cả lớp lại bắt đầu nhốn nháo, cô Ánh phải đập tay lên bàn:

-Thôi trật tự nào! Tiếp đến là lớp phó học tập, cô chọn bạn Ngọc. Lớp trưởng thấy sao?

-Dạ em thấy bạn Ngọc rất thích hợp cho vị trí này ạ!

-Lớp mình thấy sao nào?

Nghe lớp trưởng đã đồng ý, mấy bạn nữ liền hòa theo:

-Tất nhiên là được rồi ạ, chúng em tin cô và lớp trưởng.

Mọi chuyện coi như đã quyết, nó đâu dám có ý kiến gì nữa. Cô lại gật đầu hài lòng, còn mấy đứa con trai thì xụ mặt “Mình là gì trong cái lớp này vậy, cả quyền công bầu cử của công dân cũng không có, đây là thời kì thị tộc mẫu hệ sao?”

-Theo cô được biết thì đa số các bạn trong lớp mình chưa kết nạp Đoàn đúng không? Vậy thì khi nào kết nạp xong thì sẽ bầu bí thư sau. Còn tổ trưởng, tổ phó thì đợi khi nào việc học ổn định, các tổ tự bầu. Vị trí ngồi các em được tự do lựa chọn, nhưng mỗi tổ phải có ít nhất 2 bạn nam đấy, Ngọc vẽ sơ đồ lớp rồi lát nộp cho cô. Được không nào?

-Dạ được ạ!

-Tốt! Các em làm quen nhau đi. Còn Tôn Nguyên, em đi theo cô.

Phân công xong, cô đến phòng họp, cậu ta vội chạy theo. Ở lại đây thêm nữa chắc chết, bọn con gái cứ bu lấy hần, đòi hần về tổ mình. Riêng nó chỉ ngồi đó làm quen với bạn mới, yên tâm rằng lớp trưởng và lớp phó chắc chắn không ngồi chung một tổ.

Quả đúng như vậy, hai đứa không ngồi chung nhưng việc lớn nhỏ gì trong lớp cũng phải làm chung. Vốn tưởng cuộc sống mới này sẽ rất tươi đẹp, nào ngờ... Mọi niềm vui của nó đều bị yêu khí của Bạch cốt tinh làm hồng hết. “Ông trời, ông thật là bất công, đã sinh ra con rồi mà còn để cho con yêu đó đầu thai thành người rồi làm hại cuộc đời con!!!

Những lần nó ở cạnh lớp trưởng ca ca đều cảm nhận được ánh mắt đầy ghen tị của mấy bạn nữ. Nếu mà có thể thì nó sẵn lòng đem cục nợ này dâng cho họ, nó không ưa nổi cái tên đó. Nó đã nói thẳng là không muốn làm bạn với hần rồi, vậy mà cứ suốt ngày theo làm phiền nó, nói nói cười cười, người đâu mà mặt dày thế không biết! Giờ thì nó hiểu tại sao Hương lại ghét Huy thư sinh rồi, con trai đúng là đồ rắc rối! Nhưng không phải là ai cũng như vậy, nó thấy Hải Ninh khác bọn họ, cả sư huynh cũng khác.

Ở đây, ngoài Xuân Trúc và mấy người bạn trong lớp, nó cũng rất thân với sư huynh Trọng Tuyên. Trái đất này quả thật rất tròn, nhân duyên giăng như mạng nhện!

Đó cũng là một ngày mưa, ngồi trong lớp học mà lòng nó cứ lo lắng, nó lại quên mang theo ô rồi. Nhưng lần tuyệt đối không phải lỗi của nó, mới sáng nay thời tiết còn đẹp vậy mà, trời xanh, gió thổi nhẹ nhẹ, ánh nắng ấm áp...Mùa mưa đến nhanh quá!

Tan trường, nó men theo tán lá của mấy cây bàng, đến đứng nép ở trước phòng bảo vệ, cạnh cổng trường. Mưa to quá, lại lạnh nữa, chắc còn lâu mới tạnh. Nó bỗng nhớ lại lần trước, cũng trong cơn mưa như thế này, có người đã nhường ô cho nó, giờ đây thì nó chỉ còn lại một mình. “Nhưng đây là cuộc sống mình đã chọn, mình sẽ chấp nhận, mình phải học cách tự lập. Mạnh mẽ lên, kiên cường lên, mình có thể vượt qua mà!”

Nó buộc hai tà áo lại, đang định dầm mưa về thì chú Hiệu- bảo vệ của trường kéo nó lại.

-Cháu có phải là Nguyễn Mai Ngọc, học sinh lớp 10 Sinh không?

-Dạ, là cháu đây. Có chuyện gì không chú?

36. Chương 30

Chú Hiệu đi vào trong phòng rồi nhanh chóng quay lại với một cái ô trên tay.

-Bạn cháu gởi cho cháu, còn nhẵn là tặng cho cháu, không cần trả lại đâu!

Nó mừng rỡ cầm lấy cái ô, vui như người sắp chết đuối vớ được cọc, liền rồi rít cảm ơn chú ấy rồi ra về. “Hương ơi cậu tốt với tớ quá! Sao cậu cứ khiến tớ phải yêu cậu như thế nhỉ?”. Khi con người trở nên lạc lõng trong một thế giới xa lạ, chỉ cần có được một chút quan tâm dù nhỏ nhất cũng sẽ cảm thấy rất ấm áp. Trời mưa mỗi lúc một to hơn, phải về nhanh thôi. Bàn tay nó đang định xòe ô ra thì liền bị ai đó nắm lấy:

-Cho anh đi chung ô với! Sáng anh quên mang theo rồi!

Xem ra người đăng trí không chỉ có mình nó. Nhưng thế này có tùy tiện quá không, hai người quen nhau sao?

-Xin lỗi, tôi đâu có biết anh?

Người con trai kia ngạc nhiên nhìn nó:

-Ngọc, em không nhận ra anh sao?

Nó nhìn kĩ người đang đứng trước mặt mình, có cảm giác vô cùng thân quen, hình như đã gặp ở đâu đó. “Đúng rồi, là anh ấy!”

-Anh là Trọng Tuyên?

-Con bé này, quên anh nhanh vậy sao?

Nó bối rối nhìn anh, người như vậy mà cũng quên được, thật là...

-Không có, chỉ là em...

-Không sao, ta về thôi! Anh đèo em nhé?

-Nhưng mà như vậy...

-Nhanh đi, chú Hiệu sắp đóng cổng rồi kìa!

Đúng vậy, muộn rồi, nên về thôi. Hiện tại nó đang sống trong một khu nhà trọ bình dân, mà chủ nhà trọ lại là bố mẹ của Trọng Tuyên. Không những thế, cô chú ấy lại là bạn thân của bố nó, hai bên cũng thường xuyên qua lại, nó đã gặp người ta mấy lần. Nhưng giờ anh ấy khác trước nhiều rồi, với lại lúc nó chuyển đến đây thì anh lại đang đi sinh hoạt mùa hè xanh ở thủ đô nên không gặp. Nghe nói anh ấy cũng học trường này nhưng thật không ngờ...

Anh đạp xe, nó thì ngồi sau che ô, mà cái ô này nhỏ hơn nó tưởng. Che nghiêng về phía sau thì anh sẽ ướt, còn che về trước một chút thì ba lô của nó cũng ướt, tiến thoái lưỡng nan rồi! Nó đành ngồi xích lại gần anh một chút, hơi ẩm từ tấm lưng rộng của anh tỏa ra làm nó bất giác muốn dựa vào, ở cạnh anh, nó thấy mình thật nhỏ bé.

-Nếu thấy lạnh thì cứ dựa vào anh đi, đừng ngại!

-Gi cơ ạ? Ô... em không sao đâu, nhìn vậy chứ em khỏe như voi ấy!

-Xem ra cô nhóc ngày nào giờ đã lớn rồi! Còn biết đổ mặt nữa!

Nó vội đưa tay sờ mặt mình, hơi nóng, chắc do lạnh thôi! “Nhưng mà làm sao anh ấy lại biết nhỉ, có mắt mọc ở sau lưng sao?”

-Này, em đâu có...đâu có vậy. Mà anh cũng đừng có gọi em là nhóc, em sắp 16 rồi đấy!

-Vậy á? Vẫn nhỏ hơn anh rồi!

-Ai bảo anh nhanh già !

-Lại còn lí sự nữa! Này đừng che về phía trước làm cản tầm nhìn của anh!

Nó vội nghiêng ô về sau, vụng về quá mà! Chiếc xe đi chậm chậm, con phố này cũng khá là đẹp trong cơn mưa, hoa sữa bên đường thơm ngát, hàng cau xanh rì rào, cảnh đẹp lãng mạn nhưng chỉ dành cho những người có tâm hồn lãng mạn. Nó thì chỉ mãi suy nghĩ tại sao nước lại là một dung môi tốt và là nguyên liệu cho các phản ứng sinh hóa trong tế bào. Xe đột ngột dừng lại, theo lực quán tính, nó ôm chặt lấy anh.

-Về đến nhà rồi!

Nó vẫn ngơ ngác ngồi trên xe, đầu óc hơi choáng váng. Trọng Tuyên quay lại, hươ hươ tay trước mặt nó.

-Em sao thế, say xe à?

-À, à không có! Cảm ơn anh đã đưa em về.

-Tiện đường thôi, mà anh phải cảm ơn em mới đúng chứ!

Tự nhiên nó nhìn anh, thấy áo anh ướt một mảng trước ngực. Anh cũng nhận thấy điều đó, xua tay cười:

-Không sao đâu, còn đỡ hơn là cả người ướt như chuột lột. Em mau vào đi!

Nói rồi anh dắt xe chạy nhanh vào trong nhà. “Cản tầm nhìn gì chứ? Anh ấy chỉ sợ mình bị ướt thôi!”

(Lần này thì bạn nhà ta Ngọc thông minh hơn, à không là nhạy bén hơn rồi!)

37. Chương 31

Nó vội bước vào nhà, thu ô lại, đặt ở cạnh bàn. Thay đi bộ áo dài lượt thướt, nó vận một bộ đồ thoải mái hơn, khoát thêm cái áo lông. Đang lúc giữa trưa nhưng thật là lạnh, bầu trời âm u, mưa thì vẫn không ngớt. Bước ra ban công, nó lặng lẽ ngắm nhìn xung quanh. Trên khu đất tương đối rộng rãi này có hai căn nhà, một là nơi gia đình cô chú sống, một là nhà cho thuê trọ. Nó sống một mình trên tầng hai, cũng khá thoải mái. Ở đây cũng có mấy chị sinh viên từ nơi khác đến thuê phòng, các chị rất vui tính và tốt bụng, mỗi khi có gì ngon đều dành phần cho nó. Tình cảm thân thương ấy khiến nó lại thấy nhớ bố mẹ, nhớ Hương, nhớ bé Mimi, còn ai nữa không nhỉ?

May mà còn có sư huynh, anh ấy thường trò chuyện cùng nó, lại kèm nó học. Lê Trọng Tuyên hơn nó một tuổi, cũng là học sinh lớp chuyên Sinh, theo như truyền thống của trường mấy năm gần đây, nó gọi anh là “sư huynh”, lâu dần cũng thành quen. Sư huynh rất giỏi, kiến thức rộng, lí thuyết cơ bản hay nâng cao đều nắm vững, bài tập thì dạng nào cũng rành. Các tài liệu ôn tập được thầy cô cho ở trường anh đều đem cho nó xem để tham khảo thêm. Nó rất quý mến, ngưỡng mộ người con trai này, coi anh ấy như anh trai mình. Là con một trong nhà, từ nhỏ nó đã ghen tị với mấy đứa con gái có anh. Mỗi khi bị tụi bạn bắt nạt, chúng đều vênh mặt lên “Các cậu mà dám động vào tớ thì anh tớ sẽ không tha đâu!”, có anh trai thích thế đấy!

Sư huynh cũng thường hay chở nó đi học, trưa lại đợi nó cùng về. Nó thấy vậy thật không hay chút nào, rất phiền sư huynh. Nhưng anh lại bảo: “Là bố em nhờ anh chăm sóc cho em, đừng khiến anh trở thành người vô dụng như vậy! Mà anh em mình lại học chung trường, tiện quá còn gì!”, đành vậy thôi! Nhưng cũng may là khi đến trường, anh đi qua cổng chính để cất xe, còn nó thì vòng qua cổng phụ, nếu không thì lại có chuyện rắc rối cho xem! Sư huynh nó đâu phải là nhân vật tầm thường! Nó biết sư huynh được rất nhiều người hâm mộ, nữ có, nam cũng có. Nó lại là người mới, không nên gây nhiều sự chú ý, ảnh hưởng không tốt cho cả hai.

Không lâu sau, vào ngày 9 tháng 1, ngày học sinh, sinh viên Việt Nam, nó được kết nạp Đoàn. Trước đó, nó phải tham gia mấy khóa học cảm tình Đoàn, mà một trong số những người hướng dẫn ở đó lại là sư huynh của nó. Vậy nên người ta mới nói: “Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”, nó gặp không nhiều khó khăn. Sau khóa học lại được anh viết giúp bài thu hoạch dài những 3 đôi giấy, thương anh quá chừng luôn!

Sau khi cả lớp được vào Đoàn, cô bạn Xuân Trúc dễ thương được bầu là bí thư của lớp. Nó vô cùng hạnh phúc, cuối cùng cũng thoát khỏi con yêu Bạch cốt tinh đó, mọi việc từ giờ là do lớp trưởng và bí thư đảm nhiệm. Xuân Trúc liền thay nó bị tên biến thái đó làm phiền rồi.

Mà xem ra hẳn ta rất thích Xuân Trúc, suốt ngày lẻo đẻo theo sau cô nàng, nói năng ngọt xớt, nghe mà phát ớn. Chúc bí thư cũng là hẳn bầu cho Xuân Trúc, lớp trưởng gì mà, toàn là thiên vị người đẹp thôi. Các nữ sinh khác bắt đầu chuyển mũi nhọn sang Xuân Trúc. Nhưng mà theo như nó thấy thì bạn lớp trưởng si tình này hoàn toàn không có cơ hội, người ta đã là hoa có chủ rồi.

Xuân Trúc đặc biệt thân với một nam sinh lớp 10 Toán 1. Vâng, đó không ai khác chính là Đặng Hải Minh trong truyền thuyết, đẹp trai phong độ, lại là thần đồng toán học. Nghe nói hai người họ là thanh mai trúc mã, cùng học cấp 2 ở trường Chu Văn An rồi lại cùng đăng kí vào trường chuyên này. Hai người rất thân thiết, cùng đi học chung, về cũng đi chung với nhau. Trước giờ nó vẫn tin, chẳng có tình bạn đơn thuần trong sáng nào giữa nam và nữ, trừ khi một trong hai không phải là nam hoặc nữ “thuần chủng”. “Bạch Tôn Nguyên hay Bạch cốt tinh thì cũng vô vọng thôi. Haizz, thật là tội nghiệp!”

38. Chương 32

Nếu không có gì thay đổi, vào chiều thứ 7 hằng tuần, bố sẽ đến đón nó. Dù cuộc sống mới có tốt đến đâu thì cũng không thể thích bằng ở nhà. Không khí ở nhà luôn tuyệt nhất, thoải mái và ấm áp. Mỗi lần về nhà, mẹ đều nấu những món nó thích, bà sợ con gái sống ở ngoài vất vả, gần đây nó lại gầy đi nhiều rồi. Còn bố nó thì lại rất hài lòng, nó lớn rồi, nên học cách tự lập, sau này ra đời sẽ không còn bố ngỡ.

Chủ nhật, như thường lệ, nó rủ Hương ra công viên gần nhà chơi. Nơi đây có nhiều cây xanh, không khí mát mẻ, trong lành, lại có hương hoa thoang thoảng, tinh thần dù căng thẳng đến đâu cũng sẽ trở nên thư thái. Lúc trước nó thường đến đây, dưới tán lá xanh mát của những cây bằng lăng mà học bài. Những ngày tháng nó không ở đây, tán cây hình như đã rộng hơn rồi.

Hương đến, mang theo cả Mimi. Con mèo này xem ra cũng nhớ nó lắm, vừa thấy nó liền chạy đến, nũng nịu quắc quắc cái đuôi vào chân nó. Nó ngồi xuống, vuốt ve bộ lông trắng muốt mềm mại. Mimi lớn hơn trước nhiều rồi, cũng biết nghe lời hơn, gia đình Hương rất cưng nó.

-Mimi nhà ta rất thích ăn cá đây, cả thịt kho nữa!

-Trời, cậu cho nó ăn sang vậy à?

-Là mẹ mình cho đấy, coi như trả công Mimi bắt chuột.

-Vậy á? Mimi lớn thật rồi!

Nó nhìn con mèo, lại nhìn sang Hương, cô ấy ngày càng xinh ra đó. Nghe đâu còn được bầu làm hoa khôi của lớp.

-Việc học của cậu vẫn ổn chứ?-Hương hỏi nó.

-Vẫn vậy thôi, còn cậu?

-Cấp 3 học khó quá trời luôn. Nhưng mà cậu biết không, Hải Ninh ca ca rất giỏi nhé!

-Ồ, giờ cậu mới biết điều đó sao?

Đôi mắt cô nàng sáng lên long lanh nhìn nó, giọng kể đầy hào hứng:

-Đúng vậy, giờ tớ mới biết, cậu ấy rất giỏi Toán. Câu điểm 9 của đề đại học năm ngoái mà cậu ấy giải chỉ trong vòng 10 phút thôi. Ôi như vậy có được coi là thần đồng không nhỉ?

-Chuyện này khó tin đấy, chắc cậu ta may mắn thôi!

-Đâu phải chỉ lần đó, Hải Ninh còn giải được đề thi học sinh giỏi quốc gia nữa. Nhưng cậu không tin cũng phải, đến tớ còn thấy kinh ngạc nữa mà! Sao cái gì cậu ấy cũng biết thế nhỉ? Tớ phát điên vì cậu ấy mất!

-Đấy, thế mà còn nói là không thích người ta!

-Thích khác, thần tượng khác!

-Ừ, biết rồi, tớ đâu có cãi lại cậu!

Hương thích chí cười, tranh luận vốn là sở trường của cô, chỉ có Huy thư sinh mới là đối thủ suốt ngày cãi nhau với cô thôi. Mà sao tự nhiên cô lại nghĩ đến hắn ta cơ chứ? Hương giờ tay tự đắm vào đầu mình mấy cái.

-Này, cậu làm sao thế?

-Không có gì! Chỉ là tự nhiên nghĩ đến một kẻ đáng ghét thôi. Trở lại vấn đề đi, sao cậu không kiếm nhà sinh học nào đó mà thần tượng, lại đi thần tượng Newton, ông ấy nghiên cứu Vật lí hay Toán học gì đó mà?

-Vì ông ấy rất tài giỏi, rất thông minh nhưng...cũng đáng trí giống tớ. Mà đặc biệt hơn là ông ấy cũng thuộc cung Ma Kết. Newton chính là niềm tự hào của dòng tộc dê núi nhà tớ!

-Vậy sao? Cái bệnh tự yêu bản thân của cậu lại tái phát rồi! Mà nói cho cậu biết nhé, có một người cũng...

Tiếng bước chân ngày một gần, Hải Ninh đến. Lâu rồi không gặp, nhìn cậu ta ngày càng ra dáng trai ngoan hơn rồi. Nó liền giơ tay chào còn Hương thì vội vã đứng dậy, ôm lấy con mèo, nói:

-Hai người nói chuyện đi! Tớ...tớ, à tớ đưa Mimi đi mua sữa đây!

Nói rồi cô bế Mimi đi, không quên lén nháy mắt cười với Hải Ninh. Nó đã nhìn ra sự bối rối của Hương khi Hải Ninh đến, không khỏi nghi ngờ liền hỏi cậu ta:

-Một người đến thì một người lại đi, hai người đang giận nhau sao?

Vâng, đúng là tư duy đầy logic của một nhà khoa học tương lai! Bạn Ngọc thật là tinh ý! Còn hắn chỉ khề lắc đầu rồi thở dài.

-Trông bọn tôi giống đang giận nhau lắm sao?

-Ừ, nhìn là biết!

-Bọn tôi không có gì cả. Mà cậu sống ở đó tốt chứ?

-Tốt, còn cậu thì sao?

-Tất nhiên là tôi... cũng sống rất tốt!

39. Chương 33

Với Hải Ninh, cuộc sống của hắn không đến nỗi tồi tệ nhưng cũng không quá tốt đẹp. Không có nó ở bên cạnh, hắn thấy trống vắng hơn bao giờ hết. Trong suy nghĩ của hắn, con gái là chúa rắc rối, lại thích ông ẹo, tính tình thất thường, phiền phức, khó ưa. Chỉ có hai người duy nhất là ngoại lệ, một người đã bỏ rơi hắn, người còn lại là nó, hắn không thể để mất. Chính nó đã cho hắn biết thế nào là ấm áp, giúp hắn tìm lại được nụ cười thực sự.

Lúc trước, hắn thích trêu nó, đầu khẩu cùng nó, vì nó giận trông rất đáng yêu, hàng mày nhăn lại, hai má đỏ ửng, nói năng đanh đá, hơn nữa lại còn nói vấp. Đến khi người ta thật sự giận rồi thì hắn đã rất lo, sợ nó sẽ không quan tâm mình nữa. Không biết từ bao giờ, hắn đã coi việc có nó ở bên cạnh là một điều hiển nhiên. Nhưng đến cùng, dường như nó vẫn thuộc về một thế giới khác...

Hiện tại, hắn vẫn đang cố gắng học tập và làm tốt công việc của một “kẻ sai vặt chân chính” trong lớp. Đầu năm học, vào ngày đi nhận lớp, hắn ngay lập tức được bầu làm lớp trưởng, bọn con gái đúng là phiền phức mà! Hắn không suy nghĩ nhiều liền từ chối nhưng thầy chủ nhiệm không cho. Lên cấp 3, giáo viên cũng dễ tính hơn nhưng cũng tùy trường hợp nữa. Thầy muốn hắn hòa đồng hơn, tích cực và có trách nhiệm hơn.

Đúng, hắn cũng không thể cứ mãi lạnh lùng, khó gần như thế này được, hắn bắt đầu thay đổi. Hắn thử mở rộng lòng mình, cởi mở hơn với mọi người, những việc này cũng không khó như hắn nghĩ. Thầy cô, bạn bè luôn ở bên động viên giúp hắn sống hòa nhập hơn. Giờ đây hắn đã là một lớp trưởng năng động, một học trò ngoan được các giáo viên đánh giá là “tương lai rộng mở”. Hắn cũng đang có một kế hoạch nho nhỏ.

Lâu rồi họ mới gặp lại nhau. Sau ngày tổng kết năm học, hắn đi Hà Nội thăm bà rồi nghỉ hè ở đó luôn. Đến khi gần đi học lại thì hắn mới về. Nó nhìn hắn, xem ra một thời gian không gặp, “Hải Ninh ca ca” chín hần hơn trước nhiều rồi. Cậu ta cũng cao hơn rất nhiều, cũng... đẹp trai hơn. Nghĩ đến đây tự nhiên nó thấy hai má mình lại nóng ran. Nó bối rối nhìn hắn, cố gắng nghĩ ra chuyện gì đó để nói:

-Này, lâu nay cậu không có hút thuốc đấy chứ?

-Không, tôi cai rồi. Mà không lẽ cậu đang thèm thuốc?-Hắn cố tỏ ra lo lắng.

-Vớ vẩn, tôi sống rất lành mạnh!

-Học ở đó có vất vả lắm không?

-Có chút thôi. Nhưng tôi lại thích thế! Mà nghe nói cậu học giỏi Toán lắm phải không? Vậy mà lâu nay cứ giấu tài!

-Tài năng là để cống hiến, đâu phải để thể hiện!

-Wow, đây là bạn Hải Ninh mà ngày xưa tôi quen sao?

Nó tỉnh ngịch trêu hắn, còn hắn lại thở dài vẻ đầy mệt mỏi.

-Tại tôi không muốn có thêm fan hâm mộ, bọn họ thật rắc rối!

-Vậy sao? Nhưng chắc chắn trong số đó không có tôi rồi!

-Đúng, về 2 không có cậu!

-Là sao?

-Tự hiểu đi!

Nó nghếch mặt ra “ Là sao nhĩ? Mà vừa rồi hắn nói câu gì, sao mình không nhớ ra nhĩ? Dạo này mình học nhiều quá rồi!”

-Này rốt cuộc là sao? Cậu mau nói đi, đừng làm tôi tò mò!

-Cậu thông minh thì tự suy nghĩ đi!

-Tôi không hiểu nên mới hỏi. Mà câu đó cậu dùng nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy?

-IQ của cậu là 150 hay 51 vậy?

-Này!!! IQ của tôi mà 51 thì của cậu là 15 đó!

Cách đó không xa, sau một bụi cây, Hương đang bắt lức ngồi ôm Mimi. Vừa lắng nghe hai người kia nói chuyện vừa bịt cái miệng nhỏ của Mimi đang kêu gào đòi uống sữa, cô bực mình lắm lắm: “Trật tự nào! Hôm sau chị tuyệt đối sẽ không mang em theo đâu! Còn hai người kia nữa, bao lâu rồi không gặp nhau mà đến một cái nắm tay cũng không có là sao chứ? Uống công mình tạo cơ hội, rốt cuộc họ có biết thế nào là một khắc ngày xuân đáng giá ngàn vàng không hả?”

40. Chương 34

Người ta hay nói “Đầu óc ngu si tứ chi phát triển”, với nó thì ngược lại. Đầu óc thì thông minh nhưng chân tay thì vụng về hết chỗ nói. Ở trường, nó yêu thích tất cả các môn học từ Toán, Lí, Hóa, Sinh,... đến Văn, Anh, Sử, Địa. Duy chỉ có một môn nó không thể giải quyết nổi, vâng giống bao bạn nữ khác thôi, với nó thì giờ Thể dục là một cực hình.

Chả hiểu cấp 3 khác cấp 2 hay là trường chuyên khác với trường bình thường mà môn Thể dục lại trở nên khó khăn hơn. Lúc trước, chỉ cần đi học đầy đủ thì dù có không thi tốt vẫn được xếp loại đạt. Còn giờ thì phải dựa vào thực lực thôi, mà nó thì chả làm được gì, đánh bóng chuyền thì không qua lưới, chơi cầu lông thì không đánh trúng cầu, khi nhảy cao, cái sào cao có 1 mét mà cũng nhảy không qua, nhưng cái chán nhất là học tăng cầu.

Sắp thi học kì rồi, thầy Quát yêu cầu các học sinh phải luyện tập, nữ phải tăng được ít nhất 20 quả, nam thì 35 quả mới được xếp loại đạt. Mà đúng như cái tên của thầy, không tăng được sẽ nghe thầy quát suốt cả buổi. Nó đã rất cố gắng nhưng chỉ mới chạm chân được có 2 lần, trái cầu liền rơi bỏ nó mà đi theo tiếng gọi của trọng lực. Thật là phũ phàng!

Nhưng cũng may mà ở trong lớp, nó không phải là người duy nhất không biết tăng cầu. Những bạn nữ khác cũng như nó thôi, nhưng họ không hề thấy chán nản hay mệt mỏi. Ngược lại còn vô cùng thích thú với bộ môn này, say mê ngắm mấy nam sinh khác tăng cầu, đặc biệt là lớp trưởng ca ca, hắn ta như một ngôi sao tỏa sáng xung quanh mấy cái sao chổi. Không ai là tỏ ra lo lắng cho tương lai không mấy tươi sáng sắp đến khi thi môn này.

Nó thì rất lo, lỡ mà không đạt thì công sức học mấy môn khác cũng như không. Sau vô số lần thử không thành công, nó mệt mỏi liếc nhìn xung quanh, thầy không có ở đó, liền đi mua ngay một que kem để giải khát. Nhưng hình như có gì đó là lạ, học sinh lớp nó đi đâu mất hết rồi? Thấy bên lớp 10 Hóa có tiếng hò reo, nó liền chạy qua xem. Ôi trời, cứ y như là thi đấu Olympic không bằng!

Giữa sân, 2 lớp đang đá cầu giao hữu với nhau, mà đại diện là lớp trưởng của mỗi lớp. Xung quanh, tiếng la hét cổ vũ không ngớt. Bạch Tôn Nguyên cùng với Trần Thiện Long, lớp trưởng 10 Hóa đang thi đấu hăng hái, chuyền qua chuyền lại trái cầu. Hai bên ngang sức, ngang sức nhưng xem ra bạn lớp trưởng lớp 10 Sinh đang kém thế hơn.

Thật là tội nghiệp, ngoài cái tài làm phiền người khác thì hắn ta còn giỏi cái gì nữa đâu! Mà nhắc chuyện cũ nó mới thấy, qua một thời gian học chung, nó cảm nhận được con người hắn không quá đáng ghét như ngày đầu nữa. Ít ra hắn cũng không ăn thịt người như Bạch cốt tinh! Hắn ta cũng khá là được việc và có trách nhiệm, nhưng giá mà hắn bớt vô duyên đi thì nó cũng có thể xem xét việc làm bạn với hắn.

Đang suy nghĩ miên man thì nó nghe thấy một tiếng quát động trời:

-Các anh chị đang làm cái quái gì thế kia? Tôi bảo anh chị tập tăng cầu hay bảo tập trung lại mà đùa giỡn hả? Tập thêm 30 phút cho tôi!

-Không được đâu thầy, tụi em còn phải đi học thêm Toán nữa!

-Nghỉ hết đi, bây giờ là giờ Thể dục hay giờ Toán? Các anh chị đừng tưởng Thể dục là môn phụ mà coi thường!

-Tụi em đâu dám có suy nghĩ đó ạ!

-Vậy thì mau đi tập đi, tập thêm 40 phút, khỏi giải lao giải phóng gì hết!

-Dạ ...!

Tất cả ngay lập tức trở về đội hình, mặt mũi đứa nào cũng tái mét cả. Tôn Nguyên chạy lại chỗ thầy nói gì đó không rõ, chỉ nghe thầy quát lại:

-Cậu tưởng mình có thể gánh được trách nhiệm ư? Được thôi, hôm nay mỗi người phải tăng được ít nhất 10 quả. Xỉ số lớp là 39 chứ gì? Cậu tăng 390 quả cho tôi xem, tôi sẽ tha cho!

-Dạ... được ạ!

41. Chương 35

Cả lớp lo lắng nhìn cậu ta, có mấy đứa chạy lại khuyên nhưng không được. Cậu ta đứng trước sân, khởi động một chút rồi bắt đầu tăng. Trời nắng gắt mà lại không có gió, tăng được 50 quả thì áo hần đã ướt đầm mồ hôi. Nó lo lắng nhìn hần, mấy đứa con gái khác thì mắt mũi đỏ hoe, có đứa còn không dám nhìn. Ông thầy này ác quá!

Xem ra lớp trưởng ca ca không phải là không có năng lực mà thử thách này là quá nặng nề. Mắc mồ hôi chảy vào làm mắt hần cay xè, hần vẫn kiên trì tiếp tục. Lần này là do hần đã sơ xuất, không thể liên lụy đến cả lớp. Cậu ta khéo léo điều khiển trái cầu nhưng lúc sau đã bắt đầu đuối sức, hết tăng chân phải lại truyền sang chân trái.

“115, 116, 117...”

Cứ thế này thì không ổn rồi! Nó liền chạy đi xin thầy. Thầy Quát ngồi trên bắt chéo chân trên ghế, ung dung xem cậu ta tăng cầu.

-Thưa thầy, đây là lỗi của cả lớp, không thể để một mình lớp trưởng chịu phạt được ạ!

-Em muốn lên thay cậu ta sao?

-Dạ không, em không làm được nhưng cả lớp thì có thể.

-Nếu không tự làm được thì em đừng có nhiều lời! Có thể tôi sẽ tăng hình phạt cho cậu ta đấy! Về chỗ đi!

-Thầy, cậu ấy sẽ kiệt sức trước khi tăng đến 300 quả. Thầy hãy cho cậu ấy dừng lại đi!

-Mau về chỗ đi, đừng nhiều lời với tôi!

Nó bắt lực quay về, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của hần mà đau lòng.

“197, 198, 199,...”

Tôn Nguyên thật sự là đã rất mệt, trận đấu lúc này làm cậu ta mất không ít sức lực. Giờ đây cả hai chân đều mỏi nhừ ra, mắt hần chỉ nhìn thấy mỗi quả cầu.

“ 212, 213, 214...”

Không xong rồi, quả cầu thứ 220 vừa chạm chân thì hần đã ngã xuống. Cả lớp liền chạy lại. Sắc mặt cậu ta rất tệ, cả người lạnh toát. Mà khuôn mặt thầy lúc này cũng chẳng kém cậu ta, vội sai Bảo công cậu ta đến phòng y tế.

-Cả lớp nghỉ giải lao đi!

-Dạ!?

-15 phút sau tiếp tục! Cứ ở yên đó, không được đi theo, rõ chưa?

Không kịp nghe lớp trả lời, thầy cũng vội chạy xuống phòng y tế. Được nghỉ giải lao nhưng chẳng ai có tâm trạng thoải mái, mấy đứa con gái thì ngồi khóc thút thít, lo lắng cho lớp trưởng ca ca nhưng cũng đâu dám đi theo. Nó và Xuân Trúc cũng lo lắng không kém, bình thường tuy có chút không ưa hần nhưng dù sao hần cũng đã đứng mũi chịu sào cho cả lớp. Một lớp trưởng rất tuyệt vời! Hy vọng là cậu ấy không sao.

“Thầy Quát còn khó tính hơn cả thầy Phát. Mà khoan, Quát, Phát, liệu họ có phải anh em không nhỉ?... Mà nếu hôm nay người đứng ra tăng cầu là Hải Ninh, liệu cậu ta có làm được? Mình nghĩ là...có, cậu ấy...rất là giỏi!”

Tuy bình thường nó hay kiếm chuyện chê cậu ta nhưng trong lòng vẫn không thể phủ nhận rằng cậu ta rất có năng lực. Dù chưa thể hiểu hết con người Hải Ninh nhưng nó cũng có đôi chút thiện cảm với cậu ấy. Lại nghĩ đến người ta rồi! Nó lấy trong túi áo ra cái bật lửa màu đỏ có hình một con mèo dễ thương. “Xem ra cậu ta rất thích mèo!”. Cái bật lửa này là của Hải Ninh, lúc đó nó muốn giúp cậu ta cai thuốc nên đã lên

lấy đi. Nếu đây chỉ là một cái bật lửa bình thường thì nó đã vứt đi từ lâu rồi. Nhưng cái này lại rất đẹp, được chạm khắc tinh xảo, bên dưới còn có mấy chữ ngoằn ngoèo đã mờ, chắc món đồ này cũng cũ rồi. Mỗi khi thấy nhớ nhà, nó lại lấy ra ngắm.

Xuân Trúc nhìn cái bật lửa trên tay nó, vô cùng ngạc nhiên:

-Cái này là...là của cậu à?

-À...ừ, đúng vậy. Có chuyện gì sao?

-Tớ chỉ thấy nó hơi quen quen thôi. Không sao đâu, cái này ở Pháp cũng không hiếm lắm.

-Là đồ của Pháp sao?

Nó ngạc nhiên nhìn lại cái bật lửa, chắc mấy chữ đó là tiếng Pháp.

-Ừ! Tớ từng gửi anh họ tớ mua ở Pháp một cái cũng giống với cái này. Mà cậu cũng biết anh ấy đúng không?

-Anh họ cậu ấy à? Là ai vậy?

-Là sư huynh Trọng Tuyên đó!

42. Chương 36

Hai mắt nó mở to cực đại, chưa hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác.

-Thật sao? Lê Trọng Tuyên, Lê Xuân Trúc, đúng rồi! Thảo nào, hai người đều xuất chúng như nhau!

-Cậu nói quá rồi, tớ đây chưa bằng được một góc của sư huynh đâu! Năng lực, tính cách, ngoại hình, gia cảnh của anh ấy đều tốt. Các thầy cô trường mình cưng anh ấy lắm, sang năm anh ấy sẽ được giới thiệu để kết nạp Đảng đó! -Xuân Trúc rất tự hào về anh họ mình.

-Còn trẻ vậy mà cũng kết nạp được sao?

-Đương nhiên, hiền tài không thể bỏ lỡ! Mà tớ thấy cậu và anh tớ có vẻ thân nhau phải không?

-Hi hi tớ với sư huynh cũng bình thường thôi, thân gì chứ!

-Còn không phải sao? Mấy lần tớ thấy anh ấy chở cậu đi học, trưa lại chở cậu về!

-Cái đó là do tớ sống trọ ở nhà sư huynh, tiện đường thôi! Tớ biết làm vậy cũng không hay lắm nhưng anh ấy cứ đứng đợi tớ suốt, tớ mà không lên xe thì anh ấy sẽ đạp xe đi sau, tớ đành nghe theo thôi.

-Thì ra là vậy! Cậu làm tớ ghen tị với đấy!

-Hi hi, tớ thì thấy ngại chết đi được!

Xuân Trúc vốn rất ngưỡng mộ và quan tâm Trọng Tuyên nên cũng hiểu khá rõ anh mình. Anh ấy chưa bao giờ hành động tùy tiện như vậy vì một người con gái. Cô nhìn nó vẻ dò xét rồi lại hỏi:

-Cậu thấy anh tớ thế nào?

-Thế nào là thế nào?- Nó ngạc nhiên không hiểu

-Thì cậu suy nghĩ sao về sư huynh? Anh ấy có tốt không? Anh ấy có điểm nào khiến cậu thấy không thích? Cậu thấy anh ấy bình thường hay biến thái?

-Câu cuối cùng của cậu có vấn đề rồi! Sư huynh hoàn toàn bình thường nhé! Hơn nữa, anh ấy rất tốt bụng, nhiệt tình, ấm áp. Là một người xuất sắc, hoàn hảo không có chỗ chê!

-Ai cũng nói thế cả!

-Cậu thích nhé, anh cậu là số một rồi!

-Nhưng mà tài hoa quá thì lại sinh ra đào hoa cho xem! Con trai đều vậy cả, thật khó để tìm được một người chung tình, một lòng một dạ.

Giọng Xuân Trúc bỗng trở nên buồn bã, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa, cô khẽ thở dài.

-Tớ biết sư huynh mà, anh ấy sẽ không như vậy đâu!

-Tớ...tớ không nói anh ấy!

Ra vậy, nó biết Xuân Trúc đang ám chỉ ai. Nó cũng không đến nỗi ngốc nghếch, từ ngày học ở đây, nó đã được mấy bạn nữ trong lớp tận tình dạy bảo, bắt đầu có vài phần nhạy bén, hiểu chuyện hơn.

Nó biết, Hải Minh là một nam sinh xuất sắc rất được lòng giáo viên trong trường. Nữ sinh hâm mộ cậu ta thì nhiều vô kể, từ hồi cấp 2 nó đã nghe danh rồi. Giờ học cùng trường mới biết, cậu ta rất ghê gớm. Mỗi lần gặp, nó đều thấy cậu ta đi cùng một cô, còn có cả các tiền bối khối 12 nữa. Mà dạo gần đây ít thấy Xuân Trúc đi với cậu ta, hình như giữa họ có chuyện gì đó.

-Cậu và Hải Minh, hai người...

-Bọn tớ làm sao?

-Cậu thích cậu ấy đúng không?

Nói xong nó mới thấy câu hỏi của mình rất vô duyên, nó lấy tư cách gì mà hỏi người ta một vấn đề riêng tư như vậy chứ? Xuân Trúc ngạc nhiên nhìn nó, nhưng rồi cô không né tránh mà thẳng thắn trả lời

-Đúng vậy. Tớ thích cậu ấy, thích lâu lắm rồi!

-Nhưng tớ thấy cậu ta...

“Lại nữa, sao hôm nay mình nói nhiều thế không biết, mà nói toàn những chuyện không đâu, Xuân Trúc sẽ buồn cho xem!” Nó lấy tay tự vả vào miệng mình, bối rối nói:

-Tớ...cho tớ xin lỗi nhé! Tớ không cố ý nói vậy đâu! Cậu đừng buồn nhé!

-Ngọc không cần phải xin lỗi, tớ biết Hải Minh rất lãng nhăng. Nhưng tớ tin có một ngày cậu ấy sẽ nhận ra rằng, chỉ có tớ thật là thật lòng với cậu ấy, chỉ có tớ hiểu cậu ấy và cũng là người thích hợp với cậu ấy nhất.

-Nhưng mà như vậy thì thiệt thòi cho cậu rồi!

-Khi cậu thật sự yêu một ai đó, cậu sẽ hiểu, chờ đợi ai đó cũng là một hạnh phúc.

-Xuân Trúc, cậu thật kiên cường, tớ ngưỡng mộ cậu quá!

43. Chương 37

Lớp chỉ phải tập thêm một lát là được nghỉ, thầy Quát xem ra rất lo lắng cho Tôn Nguyên. Máy ngày nay, vì đội tuyển cờ vua do một tay thầy đào tạo thi đấu không tốt nên tâm trạng thầy không được vui, hay nổi nóng. Hôm nay lại khiến cho lớp trưởng lớp 10 Sinh bị như vậy, ông càng thêm đau đầu. Nhưng cũng may là cậu ấy không sao, nằm nghỉ một lát là tỉnh. Cậu bé ngoan ấy đã nói giúp với thầy Hiệu trưởng, nếu không thì rắc rối to rồi. “Vậy nên từ giờ, mình tuyệt đối sẽ không làm khó cái lớp đó nữa!”

Chiều hôm đó, học Thể dục xong, nó xuống văn phòng trường giúp cô Ánh phô tô tài liệu ôn thi học kì. Sau đó nó ghé qua phòng y tế thăm lớp trưởng nhưng cô Hường nói hần về rồi. “Xem ra hần ta không sao rồi, vẫn chưa chết được!”

Lang thang bước trên sân trường, nó chợt nhận ra ngôi trường này cũng rất đẹp. Tuy trường không mới và khang trang như trường cấp 2 của nó nhưng nơi đây rộng hơn nhiều. Trường thành lập cũng lâu rồi nên có rất nhiều cây xanh, thân cây nào cũng to lớn, vững chãi, sừng sững vươn lên che chở cho mái trường. Nơi đây còn có hồ cá, có khu vườn nhỏ trồng nhiều loại hoa và cây thuốc. Nhưng ở đây lại quản lý chặt chẽ hơn, không phải cứ muốn thì lại đi lung tung, lại còn có giờ giới nghiêm, hành động tùy tiện thì sẽ được mời xuống phòng truyền thống uống trà, mà nghe đầu trà ở đó rất ngon, uống một lần thì cả đời cũng không thể nào quên!

Vừa đi, vừa nghĩ lung tung, trong nháy mắt nó đã đến cổng trường. Đang định ra về thì đột nhiên nó nhớ ra, đôi giày thể thao của nó... “Trời ơi, mình lại quên nữa rồi! Khoan, cố nhớ đi, mày để nó ở đâu hả? Ở đâu, ở đâu đây? Đúng rồi, hình như là để ở trong lớp!”

Giờ này thì cả lớp đã về hết rồi, nó đành chạy vô phòng bảo vệ mượn chìa khóa, sau đó nhanh chóng chạy về lớp. Cửa không khóa, chắc Duyên lại quên rồi, đúng vậy, người đăng trí luôn không chỉ có mình nó. Trong phòng tối om, nhưng nó vẫn thấy loáng thoáng có một bóng người ở góc lớp. “Không phải chứ? Trường chuyên này cũng có ma sao?”. Bản thân vốn đã dày dặn kinh nghiệm, nó cố bình tĩnh lại, giơ tay định bật đèn thì người đó lên tiếng:

-Ngọc, đừng bật đèn!

Giọng nói này là...Bạch Tôn Nguyên?

Nó tò mò chạy xuống chỗ đó, hắn ta đang ngồi bó gối, đầu thì gục xuống.

-Tôi nghe cô Hương nói cậu về rồi mà? Sao giờ lại ở đây?

Hắn ta ngẩng đầu lên, gương mặt điển trai giàn dụa nước mắt, giọng nói yếu ớt:

-Tớ...tớ rất mệt mỏi! Tớ thấy khó...khó thở, tim tớ...tớ...rất, rất đau!-Cậu ta nấc lên nghẹn ngào.

-Vậy thì phải ở phòng y tế nghỉ ngơi mới đúng chứ? Tôi đưa cậu đến đó nhé?

-Tớ không muốn đi đâu hết, tớ muốn được yên tĩnh suy nghĩ!

-Nhưng trời sắp tối rồi, cậu nên về đi!

Tôn Nguyên lắc đầu, nước mắt cậu ta lại chảy xuống. “Con trai mà khóc lóc như vậy chả ra thể thống gì cả! Bình thường cậu ta suốt ngày cười cười nói nói, mình còn tưởng là cậu ta không biết khóc cơ đấy! Phải chăng có chuyện gì không vui? Hay là chuyện lúc chiều?”

-Có chuyện gì vậy? Kể tôi nghe được không?

Cậu ta lại nhìn nó, nhìn vào đôi mắt chân thành đó.Hắn hoàn toàn tin tưởng nó, chậm rãi nói:

-Tớ thích một người nhưng người đó, người đó không thích tớ. Tớ rất buồn!

Nó không hiểu lắm, bởi với nó, tình yêu là cái gì đó thật xa vời. Nhưng nó cảm nhận được, hắn ta đang rất đau khổ nên mới khóc nhiều như vậy. Nó kiểm vài lời an ủi hắn:

-Tôi biết cậu thích Xuân Trúc, mà Xuân Trúc thì lại thích Hải Minh. Nhưng cậu việc gì phải níu kéo những thứ không thuộc về mình? Cậu đừng buồn nữa, không đáng đâu! (Cái này cũng gọi là an ủi sao?)

Tôn Nguyên nhìn nó vẻ khó hiểu:

-Cậu nói sao cơ?

-Tôi nói là cậu đừng buồn nữa, hãy cười lên, cười như mọi ngày ấy!

Tôn Nguyên khẽ thở dài, cậu thật không thể cười nổi. Nó là một cô gái quá đơn thuần, nó không hiểu được điều phiền muộn trong lòng cậu ta. Bí mật này liệu có nên nói cho nó biết?

44. Chương 38

Hắn lại nhìn nó, không hiểu sao ngay lần đầu gặp, hắn đã thấy mến nó, một cô gái tốt bụng và thân thiện, lại rất đáng yêu. Ngoài bố mẹ ra, nó là người mà hắn tin tưởng nhất. Hắn sẽ cho nó biết bí mật này, điều mà cả bố mẹ hắn cũng không biết.

-Tớ không thích Xuân Trúc, mà nói đúng hơn là tớ không, không...

-Là sao cơ?

Tôn Nguyên hít một hơi thật sâu rồi mới nói:

-Tớ không giống những đứa con trai bình thường khác, tớ...tớ thích Trọng Tuyên sư huynh!

Dường như nó đã quên cả hô hấp khi nghe những lời đó. Nhìn những giọt lệ lại rơi trên gương mặt Tôn Nguyên, nó thấy trái tim mình cũng đau lắm. Nó không biết phải nói gì để làm dịu nỗi đau của cậu ta nữa, nó thật sự rất sốc, rất bối rối.

Tôn Nguyên đã nhìn thấy những cảm xúc rối loạn đó trong mắt nó, cậu ta tự cười chính mình:

-Có phải là tớ rất biến thái, rất đáng ghét không?

-Không, không phải vậy đâu! Dù cậu có như thế nào thì cậu vẫn là bạn của tôi, là lớp trưởng tuyệt vời của lớp 10 Sinh. Không ai ghét cậu cả!

-Nhưng sư huynh không thích tớ, anh ấy coi thường tớ!

-Cậu đừng nghĩ vậy, sư huynh...

-Tớ thích sư huynh lâu rồi, cũng vì anh ấy mà tớ cố gắng học môn Sinh, rồi lại thi vào trường này, làm một học sinh ngoan, một lớp trưởng tốt, một Đoàn viên tích cực. Nhưng đến cùng, anh ấy không hề để ý đến tớ, trong lòng anh ấy đã có người khác rồi. Tớ...tớ không xứng với sư huynh!

Nó nhìn cậu ta, hai giọt lệ nữa lại rơi, đây không phải là Bạch Tôn Nguyên luôn vui vẻ, yêu đời mà nó quen biết. Nó không ngờ hẳn lại yếu đuối đến vậy, hay vẻ ngoài kia của hắn chỉ là cái vỏ bọc để che giấu sự đau khổ và bất lực trong lòng?

Từ nhỏ, nó đã được bố mẹ giáo dục theo lối truyền thống nhưng tư tưởng và suy nghĩ của nó lại khá hiện đại, nó không kì thị hay ghét bỏ gì những người ở thế giới thứ 3 cả. Họ có cuộc sống, suy nghĩ, tình cảm riêng của mình. Nó rất thông cảm cho hắn, vỗ nhẹ vào vai hắn, nó nói:

- Thôi, cậu đừng buồn nữa! Sư huynh không thích cậu nhưng rồi sẽ có người khác thích cậu, sẽ có một khoảng trời riêng thuộc về cậu. Tôn Nguyên à, chỉ khi con người sống vì chính mình, họ mới có thể thật sự trở nên mạnh mẽ.

-Đúng vậy, tớ biết! Tớ chỉ học hết năm lớp 10 ở đây thôi, sang năm tớ sẽ chuyển vào Sài Gòn, bố mẹ tớ cũng đã đồng ý rồi!

-Sao lại như vậy chứ? Cậu việc gì phải chuyển đi, ở đây chẳng phải rất tốt hay sao?

Tôn Nguyên cảm nhận được sự quan tâm của nó dành cho mình, hắn rất vui, đưa tay lau nước mắt, cố nở một nụ cười nhìn nó:

-Tớ muốn tìm một khoảng trời riêng cho mình. Tớ sẽ giao chức lớp trưởng này lại cho cậu, chuẩn bị tinh thần đi!

-Này tớ không muốn đâu! Làm lớp phó đủ mệt rồi nhé!

Nhìn hắn đã bình thường trở lại, nó thấy lòng mình cũng nhẹ nhõm hơn.

-Cậu cảm thấy ổn hơn rồi chứ?

-Rồi, cảm ơn cậu đã tâm sự cùng tớ. Chuyện này...

-Cậu yên tâm, tôi không phải người nhiều chuyện.

-Hi hi, tớ tin cậu nên mới nói cho cậu nghe, mà dù cậu có kể cho mọi người thì tớ cũng không sợ!

-Tại sao?

-Không ai tin cậu đâu!

Đúng, mọi người nhất định sẽ không tin nó, ở cạnh Hải Ninh một thời gian, nó đã lĩnh ngộ được điều đó. Mà cái tên Bạch cốt tinh này, mới đó đã trở mặt rồi!

-Lớp trưởng tương lai, chúng ta về thôi! Trời sắp tối rồi!

-Thôi chết, tôi quên mất! Mau đi thôi!

Ở lại đây thêm nữa mà bị phát hiện thì thanh danh 15 năm nay của nó coi như tiêu tan. Cô nam quả nữ ở chung một phòng, dù hần ta không phải...nhưng mọi người nhất định sẽ hiểu lầm. Hần đỡ nó đứng dậy rồi cả hai đi ra khỏi lớp. Nhìn quanh, may quá không có ai, nó vội khóa cửa lại rồi chạy xuống phòng bảo vệ trả chìa khóa. Chú Hiệu cười nhìn nó:

-Giày của cháu không có trong lớp à?

-Dạ???

-Chẳng phải cháu nói vào lớp tìm giày sao?

-Dạ cháu...

“Bạch Tôn Nguyên!!! Tất cả là tại đồ yêu tinh nhà cậu!!!”

45. Chương 39

Hôm nay là một ngày thật dài. Tối, nó ngồi trong phòng học bài nhưng không tập trung được. Một tay cầm sách, một tay xoay xoay cây bút bi, nó miên man suy nghĩ.

“Uy-lít-xơ ơi là Uy-lít-xơ, rõ ràng là ông đã có vợ con, vậy mà còn chạy nhảy long nhong ở ngoài làm gì để rồi đi phiêu bạt giang hồ cho khổ cực? Còn được nữ thần Ca-líp-xô, công chúa Nô-xi-ca đem lòng yêu say đắm! Quả đúng như Xuân Trúc nói, con trai tài hoa sẽ sinh ra tính đào hoa, ai cũng vậy cả không có ngoại lệ. Sư huynh Trọng Tuyên cũng vậy thôi, nhưng mà anh ấy đào hoa chứ tuyệt đối không có lãng nhăng. Còn Hải Ninh thì sao nhỉ? Cậu ta cũng rất đào hoa, không phải dạng vừa!”

Nghe Hương nói, lên cấp 3 ngày càng có nhiều cô thầm thương trộm nhớ cậu ta. Mà trường Nguyễn Thái Bình cũng không quá khắt khe như trường nó nên mấy cô đó cũng rất bạo dạn, có cô còn đứng trước cả trường trong giờ chào cờ mà tỏ tình với hần. Nhưng cũng giống như sư huynh, hần ta đào hoa nhưng không lãng nhăng, bọn con gái đó đều bị từ chối. “Nhưng không lẽ, cậu ta giống Bạch Tôn Nguyên? Ừ, cũng có thể lắm chứ!”

-Này, nghĩ gì mà thần thờ vậy? Cầm sách ngược rồi kìa!

-Sư huynh? Anh vào mà sao lại không gõ cửa, làm em giật cả mình!

-Ghê chưa, còn bày đặt bắt bẻ anh nữa! Hôm nay tiểu sư muội đặc biệt suy tư nhỉ, nhớ nhưng chàng nào mà anh đến cũng không hay vậy?

-Sư huynh, anh lại trêu em rồi! Làm gì có chàng nào chứ!

Trọng Tuyên đến đem cho nó tập tài liệu Anh văn và một đĩa dâu tây. Không giống với những đứa con gái khác, nó chớp ngay lấy xấp tài liệu, lật qua lật lại xem, vô cùng phấn khích:

-Ôi mấy cái cụm động từ khó lắm, em học mãi cũng không thuộc, toàn nhầm lẫn chúng với nhau thôi. Tài liệu này rất hay đó, nhưng hình như trên mạng không có phải không anh?

-Tất nhiên rồi, tài liệu mật của thầy Tạo cho đó, chỉ có nhóm ôn thi IOE mới có thôi!

-Vậy em xem cũng được sao?

-Đương nhiên là được, ai bảo em sư muội của anh chứ! Này ăn dâu đi, mẹ anh đem từ Đà Lạt về đấy!

Nó cầm lấy quả dâu đỏ mọng cho vào miệng, wow rất là ngọt nha!

-Chiều nay sao em về muộn vậy? Hay là nghịch quá nên thầy phạt không cho về?

“Không gì qua mắt được sư huynh mà! Nhưng chẳng lẽ lại kể hết mọi chuyện cho anh ấy?”

-Chiều nay...ở lớp có chút việc, cô Ánh nhờ em làm giúp.

-Vậy à, cực cho em rồi!

-Không có gì đâu ạ! Mà sư huynh này, anh có biết Bạch Tôn Nguyên -lớp trưởng lớp em không?

Nghe nhắc đến cái tên đó, Trọng Tuyên thoáng nhú mày. Chuyện đó khiến anh vô cùng mệt mỏi và đau đầu. Anh suy nghĩ mất vài giây rồi mới trả lời nó:

-Tất nhiên là anh biết, thứ 7 nào cậu ấy cũng đi họp lớp trưởng toàn trường với bọn anh. Có chuyện gì không?

-Chiều nay, lúc học Thể dục, cậu ấy đã...

Nó kể cho sư huynh chuyện cậu ta tâng cầu lúc chiều, anh lặng lẽ trút một tiếng thở dài, nó thì chăm chú quan sát những biểu hiện trên gương mặt anh.

-Các em có một lớp trưởng tốt đấy! Ở hiền gặp lành, mong cậu ấy sẽ sớm bình phục để còn kịp tập luyện cùng đội tuyển.

-Tập luyện gì vậy ạ?

-Cậu ấy cũng là cầu thủ trong đội bóng của trường tham gia giải bóng đá trẻ của thành phố. Tôn Nguyên là một tiền vệ rất có năng lực đấy!

“Xem ra sư huynh không hề ghét bỏ hay khinh thường cậu ấy, mà ngược lại, sư huynh rất coi trọng và đánh giá cao cậu ta. Mình biết, anh ấy vốn rất tốt bụng và bao dung.”

-Sư huynh à, anh thật là tốt!

-Giờ em mới biết sao?

-Trước giờ em đều biết, nhưng giá như mà anh bớt đẹp trai, bớt thông minh đi thì sẽ càng tốt!

-Biết làm sao được đây? Anh cũng đâu có muốn như vậy!

-Mới khen được có một câu thôi mà anh đã kiêu rồi!

-Đâu phải ai muốn kiêu cũng được?

-Sư huynh, anh vừa làm em tổn thương sâu sắc đó!

-Cô nương ơi, lớn rồi đừng nhõng nhẽo nữa, coi chừng ế đó!

-Hi hi, ế cho sướng!

46. Chương 40

Mọi chuyện như vậy coi như đã ổn, Tôn Nguyên cũng bắt đầu tươi cười lại như trước, rồi suốt ngày làm phiền nó đủ điều, vậy nhưng nó lại không thấy ghét hấn nữa. Nhìn hấn cười, nó thấy lòng mình cũng ấm áp hơn. Hôm đó, nước mắt của hấn đã thật sự dọa nó sợ. Nhưng cũng từ lần đó, những việc trong trường hấn ta đều giao cho nó cùng với Xuân Trúc giải quyết. Có lẽ hấn cần một chút thời gian...

“Sắp đến Tết rồi, đến trường rất vui

Sắp đến Tết rồi, về nhà rất vui...”

Đúng, sắp đến Tết, nó bận bù đầu, nhưng lại cảm thấy rất vui. Đoàn trường tổ chức rất nhiều hoạt động, nào là chuẩn bị quà tết cho học sinh nghèo, thăm hỏi bà mẹ Việt Nam anh hùng, văn nghệ mừng Đảng mừng

xuân,...Hôm nay là chủ nhật, mọi người cùng nhau gói bánh chưng tặng cho người nghèo. Nó vốn vụng về, chẳng làm được gì ngoài việc rửa và lau lá, mọi người còn gọi nó là “Nữ thần lá chuối” nữa!

Đi sinh hoạt tình nguyện như thế này rất vui, lại giúp mở rộng hiểu biết về cuộc sống. Nó cảm thấy mình đã quá may mắn khi sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, được bố mẹ yêu thương chiều chuộng, được ăn ngon mặc đẹp, được học hành tử tế. Ngoài kia, còn bao mảnh đời bất hạnh, không cha không mẹ, không nơi nương tựa, tuy tuổi còn nhỏ nhưng phải lao động kiếm sống,...Nó tự nhủ rằng mình phải cố gắng nhiều hơn nữa, phải biết quan tâm, chia sẻ nỗi khổ cùng họ.

Trong thời gian này, nó quen được nhiều bạn mới. Mà những người nó quen biết toàn là bạn của sư huynh, nam có, nữ cũng có. Các tiền bối ấy theo học chuyên Sinh, chuyên Toán và cả chuyên Văn. Bọn họ rất vui tính, đặc biệt là mấy chị lớp 11 Sinh, chị Phương Quỳnh, Thùy Linh, Diễm Thúy, họ toàn kiếm chuyện nói xấu sư huynh nó:

-Ngọc, em biết không, Trọng Tuyên rất biến thái, toàn cười với con trai thôi!

-Thật vậy á?- Chuyện này đáng nghi lắm à nha!

-Cậu ấy không bao giờ nói chuyện dịu dàng với bọn chị, cậu ấy phân biệt đối xử!

-Thỉnh thoảng cậu ấy lại cười một mình, rất chi là không bình thường! Thần kinh cậu ta rõ ràng là không được ổn định.

-Con gái thích cậu ta xếp thành hàng dài đến tận sân bay, vậy mà cậu ta không thèm liếc một cái. Cậu ta là một động vật máu lạnh điển hình!

-Mà sao em không nói gì hết vậy Ngọc? Em biết Trọng Tuyên có điểm gì xấu cứ nói hết ra rồi tui mình tám cho vui!

-Em...em không biết gì hết!- Nó thật thà nói.

-Em đừng sợ, có bọn chị bảo kê rồi em cứ nói thoải mái! Đừng tưởng tui chị không biết hai người sống chung nhé!

Trời ơi, chuyện đâu có gì mà họ lại làm quá lên! Chỉ là sống chung trên một khu đất thôi mà, không phải sống chung theo kiểu không trong sáng.

-Không như các chị nghĩ đâu! Em và sư huynh...

-Các cậu đang làm hư sư muội của tớ đấy!- Trọng Tuyên cau mày khó chịu nhìn bọn họ.

-Lại thêm một tật xấu nữa- thích độc chiếm! Tuyên, cậu nói coi Ngọc có phải sư muội của bọn này không? Gì mà “sư muội của tớ” chứ? Ngọc là của cậu từ bao giờ vậy?

Nó đỏ mặt liếc nhìn sư huynh, khuôn mặt điển trai ấy cũng đang nhăn nhó cực đại. Anh ấy kéo nó ra chỗ khác cùng với một lời khuyên chân thành:

-Em nên tránh xa bọn họ ra một chút!

-Tại sao chứ? Em thấy các chị ấy rất dễ thương mà!

-Họ toàn là sói cái đội lột nai tơ thôi!

-Là sao cơ ạ?

-Từ từ rồi em sẽ hiểu!

Đúng, chỉ một lúc sau là nó đã hiểu.

-Này, các cậu có biết Trọng Tuyên mặc quần lót màu gì không?

-Hình như màu đen.

-Không phải, là màu hồng đỏ!

-Thật á? Cậu ta biến thái vậy sao?

“Trời ơi, mấy chị mới đúng là biến thái! Cái chuyện đó mà cũng tám được sao? Con gái gì kì vậy trời! Có phải học nhiều quá nên mới như vậy không? Mình cũng phải học ít lại thôi!”

-Tổ thấy Tuấn mặc màu nâu đỏ, đẹp hơn nhiều!

-Không, màu xám mới đẹp!

-Tổ thích màu xanh dương cơ!

Nó không thể nào nghe thêm mấy lời đó nữa liền chạy ra chỗ khác ngồi. Nhưng giờ thì nó cũng biết tại sao sư huynh lại làm bạn với bọn họ. Chính là vì họ không phải con gái, họ không thích sư huynh. Vậy nên ở cạnh họ sẽ thoải mái hơn, không cần phải đề phòng những chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngoài những sở thích khác người đó ra, các chị ấy đều là những người rất có năng lực, ngoài việc học giỏi thì cũng rất năng động, tích cực và nhiệt tình. Sắp tới, Tỉnh Đoàn tổ chức một buổi tuyên truyền về bảo vệ phụ nữ và trẻ em. Đoàn trường nó cũng tham dự, các chị ấy đã cùng nhau lập một kế hoạch nho nhỏ và hứa sẽ cho nó tham gia. Haizz, bạn Ngọc ngây thơ không biết rằng, chuyện này tuyệt đối không phải là phúc.

47. Chương 41

Sắp đến Tết nhưng khác với nó, Hải Ninh chẳng thấy vui vẻ là mấy. Đạo này hình như là Ngọc rất bận, không có cả thời gian về nhà, muốn thấy nó còn khó hơn cả gặp tổng thống Obama. Mỗi buổi chiều rảnh rỗi, hắn thường cố ý đi đâu đó chỉ để được vô tình gặp ai đó. Xác suất gặp được người mà hắn muốn gặp là 30%, nhưng điều đáng buồn là người đó lại đi cùng người với một người con trai khác với xác suất rất cao: 75%.

“Rõ ràng là giữa Ngọc và người con trai kia có quan hệ không bình thường. Bọn họ còn có vẻ rất thân thiết, hình như họ sống cùng một nhà thì phải! Anh ta còn chở Ngọc đi học nữa, nhất định là có chuyện không ổn rồi!”

Chẳng hạn như chiều nay, trong lúc “tình cờ” đi qua hiệu sách, Hải Ninh lại thấy người kia chở nó trên xe đạp. Nó thì có vẻ rất vui, vừa cười vừa hát:

“ ...Can't you believe that you light up my way

No matter how that ease my path

I'll never lose my faith

See me fly, I'm proud to fly up high

Show you the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm singing in the sky

Show you the best of mine

The heaven in the sky

Nothing can stop me

Spread my wings so wide.”

Một giọng hát trong trẻo mà Hải Ninh chưa bao giờ nghe thấy trước đó, Ngọc chưa từng hát cho hắn nghe. Vậy còn người con trai kia, hắn ta rốt cuộc là ai chứ?

Hải Ninh không thích sự nghi hoặc, mập mờ không rõ ràng nên đã hẹn gặp anh ta. Vừa bước vào quán café, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, họ như hai vì sao tỏa sáng đầy kiêu hãnh, khí chất bức người. Lúc này, Hải Ninh mới nhìn kĩ người đối diện. Đó là một chàng trai tuấn tú, tao nhã, lịch sự, nhìn qua là biết không phải người tầm thường. Chả trách Ngọc lại quý mến anh ta như vậy.

-Cậu muốn gặp tôi chẳng hay có chuyện gì?

-Chỉ là có vài chuyện muốn hỏi anh thôi!

-Cậu là ai? Tại sao tôi lại phải trả lời cậu?

-Tôi là bạn của Ngọc. Còn anh, anh là gì của cô ấy?

Trọng Tuyên nhìn Hải Ninh, anh cũng đánh giá rất cao con người này, Ngọc đã nhiều lần kể về cậu ta. Trong trận đấu sắp tới, Hải Ninh chính là một đối thủ nặng kí, nghe nói cậu ta chơi bóng rất tốt. Nhưng còn hiện tại, anh thừa biết mục đích của cậu ta khi đến đây. “Tôi lớn hơn cậu một tuổi không chỉ có nghĩa là tôi sinh trước cậu một năm!”

-Tôi ư? Tôi là sư huynh của cô ấy, nhưng sắp không phải như vậy nữa rồi!

- Ý của anh là sao?

-Tôi yêu cô ấy!

Hàng mày nhíu lại, hai bàn tay co lại thành nắm đấm, sự khó chịu đó dường như lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể. Nhưng cậu vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, nói:

-Tùy anh thôi!

-Đúng vậy! Tôi yêu ai là quyền của tôi, chuyện này đâu có liên quan gì tới cậu!

-Nhưng tôi là bạn cô ấy!

-Tôi yêu Ngọc và cô ấy cũng yêu tôi. Nếu là bạn của Ngọc, cậu phải thấy vui cho cô ấy mới đúng chứ, phải không nào?

Hai bàn tay lại siết chặt hơn, cả hô hấp cũng đình trệ. Hải Ninh đã lường trước được việc này, nhưng còn Ngọc, cậu không tin cô ấy lại yêu người con trai kia.

-Tôi cũng yêu cô ấy, yêu cô ấy trước anh, yêu nhiều hơn anh. Anh chỉ là một kẻ thứ ba xen vào tình cảm của bọn tôi thôi!

-Kẻ thứ ba ư? Cậu có biết thế nào là kẻ thứ ba không? Chính là kẻ không được yêu. Mà cậu tưởng rằng mình biết Ngọc trước tôi sao? Cậu thật ngây thơ!

-Anh...

-Xin lỗi nhưng quả thật tôi không có thời gian để tán gẫu cùng cậu. Ngọc đang đợi, tôi phải về rồi. Chào!

Trọng Tuyên đi ra trong ánh mắt đăm đếu của đám con gái, vài cô còn chạy theo xin số điện thoại. Anh chỉ mỉm cười lịch sự rồi bước thật nhanh qua bọn họ. Còn Hải Ninh, cậu ta vẫn lặng lẽ ngồi đó, ngoảnh đầu nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ. “Tất cả là sự thật sao?”

48. Chương 42

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc và mệt mỏi, Hải Ninh khẽ thở dài. Thời gian qua, tuy không lâu nhưng cũng đủ để bắt đầu những quan hệ mới, con người rồi sẽ thay đổi. Ngọc không phải là của riêng cậu...

Nhưng rồi không lâu sau đó, mọi chuyện bắt đầu thay đổi khi Hải Ninh nhận được tin nhắn của Ngọc: 8h tối mai gặp nhau ở công viên Tuổi trẻ nhé! Tôi có bất ngờ cho cậu, nhớ đúng giờ, muộn là tôi về luôn đấy!

Hải Ninh nhìn lại điện thoại, hôm nay là ngày 13 tháng 2, “Cô nhóc này, lại định là gì đây?”

Nhưng mặc kệ là Ngọc định làm gì, cậu cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt này, không thể để mất cô ấy. “Mèo con à, tớ sẽ đến đúng giờ, tớ cũng có một bất ngờ dành cho cậu!”

Sáng hôm sau, thời tiết rất tốt, trời trong xanh, gió mát lành khiến tâm trạng ai đó cũng rất vui vẻ. Vừa đến lớp, Hải Ninh đã thấy trên bàn của mình có một đồng quà, hoa hồng và cả thư nữa. Hương thì mặt mũi nhăn nhó, nhìn thấy cậu liền lên giọng nói:

-Hải Ninh, cậu thế này là không được rồi, rất rất không được!

-Cái này, tôi không biết gì hết!

Tức thì một đám con gái xúm lại:

-Hải Ninh, đây là thành ý của bọn mình, cậu nhận đi. Cậu không việc gì phải giải thích với Hương cả!

-Đúng đó, cậu nhận đi cho bọn tớ vui nhé!

Bọn họ vây quanh Hải Ninh, đẩy Hương sang một bên. Cô bức bối đi sang chỗ khác, lẩm bẩm: “Đúng, tôi không có tư cách để quản cậu nhưng vì bạn tôi không có ở đây, tôi phải giúp cô ấy canh chừng cậu! Cậu mà nhận đồng quà đó là tôi sẽ không bao giờ giúp cậu nữa đâu!”

Đúng là rắc rối thật mà, bọn họ cứ lôi thôi không ngừng làm Hải Ninh cảm thấy đau đầu. Cậu liếc nhìn đồng hồ, nghiêm giọng nói:

-Sắp truy bài rồi, tổ trực nhanh làm vệ sinh đi!

-Hải Ninh, mấy cái này cậu nhận đi!

-Tôi đã nói là không nhận rồi, của ai thì tự cầm về đi!

Nói rồi cậu ta đến chỗ bàn giáo viên, lật xem sổ đầu bài. Mấy cô nàng kia thất vọng cầm lấy món quà của mình, có người thì lấy quà trả lại cho mấy cô ở lớp khác. Nam sinh trong lớp cũng thấy thất vọng không kém, Hải Ninh giống như ánh dương trong đêm làm cho những vì sao nhỏ bé này bị lu mờ, chẳng ai nhìn thấy. Thật là bất công mà!

Hương nhìn thấy thái độ dứt khoát của Hải Ninh, trong lòng rất vui vẻ, chạy lại vỗ vai cậu ta:

-Cậu làm tốt lắm! Tớ không nhìn lầm cậu!

Hải Ninh chỉ cười trừ, sau đó lại hỏi:

-Cậu có biết Ngọc thích ăn loại sô cô la nào không?

-À!

Ánh mắt đầy sắc bén liếc nhìn Hải Ninh, cậu ta vẫn điềm tĩnh, tự nhiên như chẳng có chuyện gì. Hương cũng không làm khó cậu ta, nghĩ một chút rồi đáp:

-Cậu ấy không thích những loại quá đắng hoặc quá ngọt, nếu có hương dâu thì tốt. Mà có thêm một đóa hồng nhưng lại càng tốt!

-Được rồi, cảm ơn cậu!

-Không có gì. Hải Ninh, cố lên nhé! Tớ ủng hộ cậu!

Cả lớp nhìn hai người trò chuyện thân mật, không khỏi nghi ngờ.

-Hóa ra Hải Ninh ca ca thích Diệu Hương. Vậy nên cậu ấy mới từ chối tớ huhu!

-Thôi, chấp nhận số phận đi! Chuyện tình lớp trưởng với lớp phó không còn hiếm nữa!

Tối hôm đó, trong lòng ai đó cứ không yên, chốc chốc lại liếc nhìn đồng hồ. Hải Ninh rất tò mò muốn biết Ngọc định làm gì, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào trước bất ngờ này, liệu cô ấy có...Haizz bao nhiêu thắc mắc cứ lẩn quẩn trong đầu, cậu ta lại nhìn đồng hồ, 7 giờ rưỡi rồi. Nhìn lên những vì sao lấp lánh trên bầu trời, cậu không đợi được nữa, cầm theo chiếc áo khoác rồi nhanh chóng đến chỗ hẹn.

Đêm Valentine, trên con đường ngập ánh đèn, rất nhiều cặp đôi tay trong tay đang, gương mặt mãn nguyện, hạnh phúc đông đầy. Hải Ninh bước vội, chen qua dòng người đông đúc, trong lòng đầy hồi hộp. Một làn gió thổi nhẹ thổi qua mang theo chút hơi lạnh, bầu trời cũng nhiều mây hơn.

49. Chương 43

8 giờ kém 10, trái với sự nhộn nhịp ồn ào trên đường phố, công viên Tuổi trẻ dường như không có ai qua lại. Hải Ninh chậm rãi đi vào trong, ngó nghiêng, chợt nhìn thấy ánh nến lung linh ở phía bên phải, cậu không nghĩ ngợi nhiều liền đi về hướng đó.

Dưới một gốc cây hoa sữa, những ngọn nến hồng xếp thành vòng tròn, theo làn gió nhẹ khẽ đung đưa. Ngọc đứng cạnh đó, hai bàn tay nắm chặt vào nhau vẻ căng thẳng. Hôm nay nó mặc một bộ váy màu xanh lam thanh nhã, mái tóc dài xõa xuống sau lưng. Trông nó như bao thiếu nữ 16 khác, là một nụ hoa vừa chớm nở, mang trong mình vẻ đẹp trong trắng, thuần khiết nhưng cũng rất động lòng người.

Hải Ninh ngẩn người, một lúc sau mới sực tỉnh nhớ ra lý do mình đến đây. Cậu bước lại gần hơn, nhưng... Ngọc không ở đó một mình, bên cạnh còn có... Trọng Tuyên sư huynh. Theo phản xạ, cậu dừng lại, nép sau một gốc cây bằng lăng lớn, trong đầu vẫn hoang mang, không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Trọng Tuyên bước lại gần, nắm lấy tay nó, giọng nói hết sức dịu dàng:

-Hãy nhớ rõ điều này, từ giờ anh không phải là sư huynh của em, mà em cũng không phải là tiểu sư muội của anh nữa!

-Ồ, vâng ạ!

-Chúng ta đang yêu nhau, đúng không?

Nó cúi đầu thật thấp, then thẹn không dám nhìn người đối diện, ấp úng nói:

-Đúng, đúng vậy!

Hải Ninh như ngừng thở, ánh nến chập chờn ngoài kia đang thiêu đốt trái tim cậu. Chính Ngọc đã thừa nhận điều đó, thừa nhận rằng cô ấy yêu sư huynh của mình. Vậy mà cậu ta lại ngây ngô hy vọng, không, là tự lừa dối mình rằng đó không phải là sự thật.

Khung cảnh ngọt ngào ấy vẫn tiếp diễn, Trọng Tuyên nhẹ nhàng nâng cằm nó lên:

-Nhìn thẳng vào mắt anh, rồi hãy thành thật trả lời. Ngọc, làm người yêu anh nhé?

Nó ngẩng đầu lên, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu thay cho lời đồng ý. Trọng Tuyên mỉm cười hạnh phúc, lấy ra một chiếc nhẫn đeo vào tay nó, ghé tai nó khẽ thì thầm gì đó.

-À, ra vậy!

-Giữ gìn cẩn thận đấy! Làm mất là chết với anh, rõ chưa?

-Hi hi em biết mà, sư huynh yên tâm!

-Lại nữa, sư huynh nào ở đây?

-Ôi, em lại quên nữa rồi! Em sẽ cố gắng sửa đổi trong thời gian tới. Tuyên!

Trọng Tuyên hài lòng mỉm cười, đưa tay vuốt lại mái tóc của nó bị gió thổi hơi rối. Rồi anh cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán nó, nó ngáy người nhìn anh:

-Sư huynh, cái này...

-Khuyến mãi cho em đó!

Hải Ninh không thể nhìn họ âu yếm thêm nữa, cậu lẳng lặng quay đầu. Một cơn gió lạnh ập đến, vài chiếc lá khô bay bay, trên mấy nhành cây, tán lá kêu xào xạc bi thương. Nhưng cậu chẳng còn cảm nhận được gì ngoài tiếng vỗ của trái tim, từng mảnh, từng mảnh vụn vỡ. Vài giọt nước rơi trên mặt, một giọt ấm nóng, những giọt khác lại lạnh lạnh.

Mưa rồi! Những ánh nến lập lờ rồi vụt tắt, ngọn lửa ấy quá mỏng manh, cho dù không có cơn mưa này, chúng cũng sẽ tự tàn lụi...

Mưa dần nặng hạt, Trọng Tuyên vội thu xếp rồi chở nó về, vừa đi, hai người vừa nói chuyện rôm rả:

-Tối nay sang phòng anh nhé?

-Để làm gì ạ?

-Có cái này cho em!

-Là tài liệu ôn thi phải không anh?

-Không, cái này ăn được, anh nghĩ em sẽ thích đấy!

-Vâng!

Hải Ninh lặng lẽ bước đi trong đêm, cậu cũng không biết mình đang đi đâu nữa. Nước mưa mát lạnh giúp cậu tỉnh táo hơn. Bỗng nhiên cậu lại tự cười mình ngu ngốc, cứ tưởng mình tốt đẹp, hay ho lắm, hóa ra chỉ là một con rối để người khác làm trò đùa thôi. Nhìn lại bó hoa và hộp quà trên tay, cậu lạnh lùng vứt chúng vào thùng rác cạnh đó. “Ngọc, cảm ơn cậu! Đồ quả là một bất ngờ tuyệt vời, cả đời này tôi sẽ không quên, và tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa!”

Đêm Valentine, trong khi bao cặp tình nhân hạnh phúc bên nhau, có hai người thất tình lại đi lang thang và tình cờ gặp nhau. Một cô gái trong bộ váy màu hồng nhạt lững thững bước đi trong mưa. Cô đang mải suy nghĩ, không cẩn thận nên va vào gốc cây bên đường rồi ngã khụy xuống. Mất mấy giây, cô mới biết chuyện gì đang xảy ra, chân cô đau quá, nhưng trái tim cô còn đau hơn.

Hải Ninh nhận ra cô, hóa ra là người quen cũ. Cậu cúi xuống đỡ cô dậy, lấy áo của mình khoác lên người cô ấy.

-Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy!

Cô ngược đôi mắt ướt át lên nhìn cậu, vô cùng kinh ngạc thốt lên:

-Hải Ninh?

50. Chương 44

Đến kì nghỉ Tết, nó về nhà đón Tết cùng gia đình, không đâu tốt bằng ở nhà cả. Nó cũng mới chỉ là một cô nhóc 16 tuổi thích được bố mẹ quan tâm chăm sóc, những ngày tháng sống ở ngoài nó thường cảm thấy thiếu vắng một thứ gì đó- sự ấm áp của gia đình. Đúng vậy, phải biết tận hưởng sự cưng chiều, bảo bọc của bố mẹ khi còn có thể!

Nhưng Tết năm nay lại không vui bằng mọi năm. Ở bên gia đình nhưng nó lại tham lam nhớ trường lớp, nhớ bạn học, nhớ mấy tiền bối dễ thương, nhớ Trọng Tuyên sư huynh. Họ ăn Tết có vui không nhỉ, họ có nhớ nó không?

Mà họ ở xa nên không gặp đã đành, lúc nó về lại nhà, người nó muốn gặp nhất lại chẳng thấy đâu. Nghe Hương nói hẳn ta đi Hà Nội ăn tết cùng bà. Chán thế chứ! Nó lấy chiếc bật lửa ra ngấm, mở nắp ra rồi lại đóng vào, ngọn lửa nhỏ thoát ẩn thoát hiện trông vui mắt. Nó đang thích thú nghịch cái bật lửa thì có tiếng gõ cửa, là Hương đến, nó vội cất đi, tập trung vào đóng bài tập Toán thầy Diện cho.

-Nghỉ Tết mà sao cậu siêng vậy!

-Sắp tới tớ có bài kiểm tra một tiết môn Đại, mấy dạng bất đẳng thức này rất khó!

-Cậu có thể hỏi Hải Ninh ca ca, cậu ấy rất giỏi!

-Lại nữa!

Hương quen với việc này rồi nên cũng không cảm thấy cụt hứng mấy, cô hào hứng kể tiếp:

-Thi học kì 1 vừa rồi chỉ có cậu ấy làm được câu cuối, đó là một câu Hình rất khó, và rồi thì cậu ấy được 10 điểm. Fan của cậu ấy lan rộng đến cả khối 12 đấy! Thầy Ái của trường tớ rất thích Hải Ninh, đang bồi dưỡng cho cậu ấy để sang năm thi học sinh giỏi. Cậu xem như vậy có tính là giỏi không?

-Ừ, cứ coi như là giỏi đi, nhưng đột nhiên sao cậu ta lại tích cực vậy?

-À thì, cậu có biết thế nào là “Nam nhi vị liễu công danh trái/Luống thẹn tai nghe chuyện Vũ hầu” không?

-Phạm Ngũ Lão còn chưa sánh được với Gia Cát Lượng, cậu ta việc gì phải thẹn chứ?

-Cậu chả hiểu gì cả!

Hương lắc đầu ngán ngẩm nhìn nó, sao mấy chuyện này lại chậm hiểu vậy chứ? Trong kì thi học sinh giỏi hàng năm, học sinh của các trường không chuyên khi thi qua vòng 2 cấp tỉnh, sẽ được đặc cách cho vào học ở Lương Văn Chánh để bồi dưỡng, chuẩn bị cho kì thi cấp quốc gia. Thành ý của người ta đã rõ ràng thế cơ mà!

-Vậy sang năm cậu có thi không?- Nó hỏi Hương.

-Chuyện đó, tớ thi Văn, nhưng bắt buộc dĩ mới phải làm vậy!

-Là sao?

-Thì cuối học kì 1 vừa rồi, trường tớ họp phụ huynh...

Hôm đó, mẹ của Hương đã phản ánh với các giáo viên việc Hương suốt ngày đọc ngôn tình mà sao lãng việc học trên lớp. Haizz, có ai lại đi đến trường mà nói xấu con mình như thế chứ? Thầy chủ nhiệm cũng tỏ ra không hài lòng với kết quả thi học kì của Hương. Duy chỉ có cô Quyên, giáo viên dạy Văn của Hương là hết lời khen, nào là Hương cảm thụ văn học rất tốt, bài viết của em ấy có bố cục rõ ràng văn phong mượt mà, trôi chảy lại rất có tình cảm, bài văn nghị luận thì viết rất chặt chẽ, thuyết phục...Nói chung, Hương là một học sinh có năng khiếu viết văn, rất có triển vọng. Cô khuyên bác ấy nên để Hương đọc thêm nhiều sách để trau dồi kiến thức và cảm xúc, khi viết văn sẽ diễn đạt tốt hơn. Mẹ của Hương biết con mình học lực cũng bình thường thôi, nhưng không ngờ hôm nay lại được cô khen như vậy thật là nở mày nở mặt! Thế là từ hôm đó, Hương tha hồ đọc truyện mà không sợ bị mẹ mắng, hơn nữa bà ấy còn cho tiền để cô mua thêm sách. Thật là chẳng còn sung sướng nào bằng! Bù lại, Hương phải thi Văn, nhưng mà cô thấy mình vẫn lười.

Ngọc vừa nghe Hương kể vừa lấy ra một hộp sô cô la. Vừa nhìn thấy, Hương liền cười sâu xa:

-Cậu cứ để đó mà ăn, đưa tớ làm gì! Người ta tặng cậu chứ đâu có tặng tớ!

-Hử, sao cậu biết?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoanh-khac-cau-mim-cuoi>